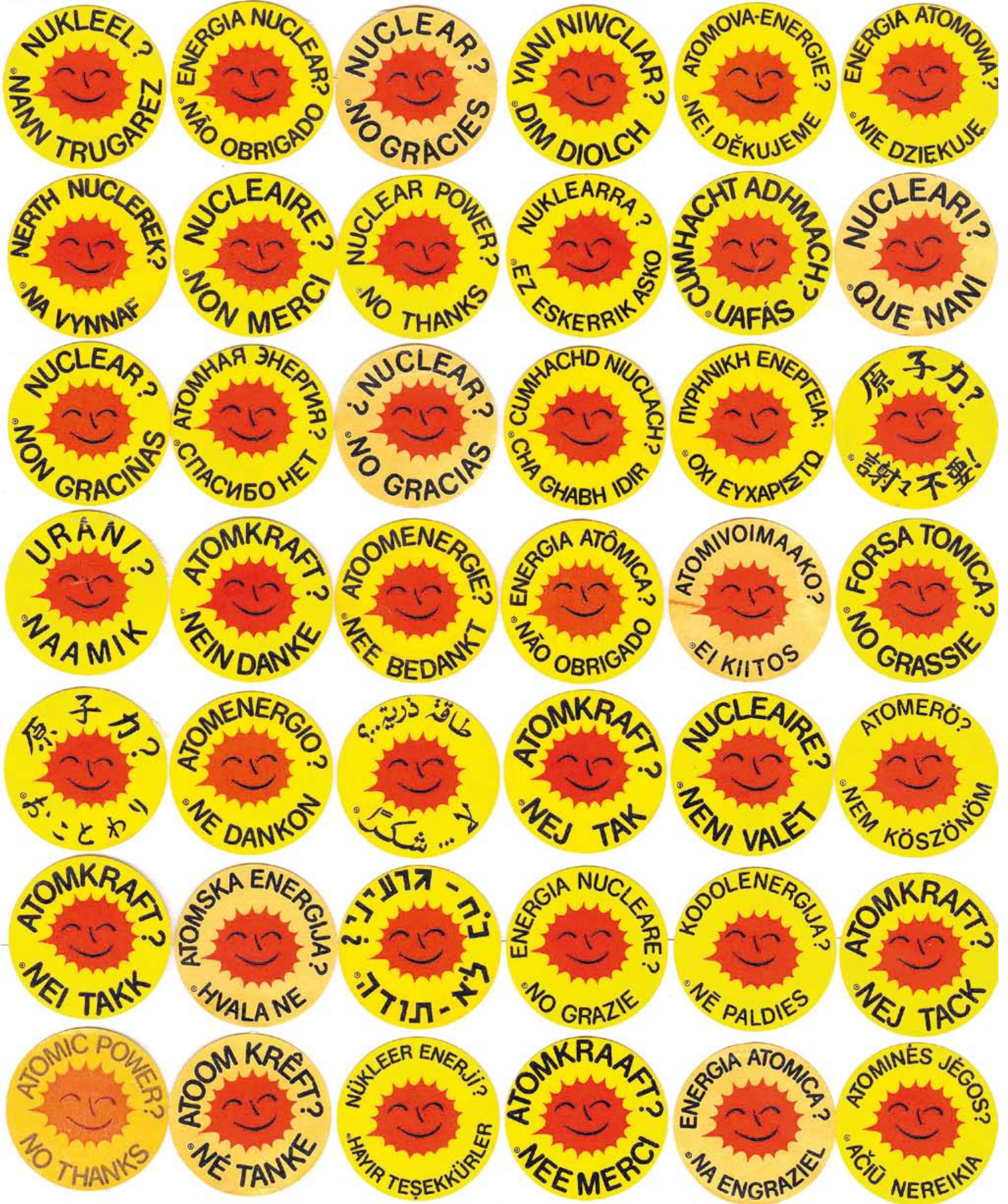

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Maig 2011 · núm. 128 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

Papets

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 128 · Maig 2011 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Les protestes fan canviar l'estratègia del Govern per retallar els serveis públics

Laia Altarriba / Ermengol Gassiot

El 26 d'abril el Govern Mas ha anunciat l'aturada de les retallades en la sanitat, l'ensenyament i altres serveis socials fins després de les eleccions del 22 de maig. L'anunci, sens dubte, ha estat motivat per les mobilitzacions de les darreres setmanes de treballadors i treballadores principalment de la sanitat, però també de l'ensenyament i amplis sectors socials. Aquestes manifestacions contra els plans del responsable del Departament de Salut, Boi Ruíz, han sorprès a tothom i han agafat al govern a contrapeu. El canvi d'estratègia de l'executiu català sembla una maniobra per evitar el desgast que les protestes li estan causant abans de les eleccions municipals. Però tot i les paraules del govern, les retallades a molts centres hospitalaris i educatius ja estan començant a aplicar-se.

Durant el primer trimestre d'aquest any el nou Govern de la Generalitat ha anat concretant un seguit de tisorades en el pressupost de diversos serveis públics. Les que han tingut més repercussió han estat les que afecten la sanitat i l'ensenyament. Aquestes retallades venen motivades, per una banda, per les restriccions del Govern Espanyol a l'endeutament de les comunitats autònomes, seguint les indicacions de la Unió Europea i de l'FMI. Per l'altra, responen a la voluntat reiterada per Artur Mas de disminuir el sector públic i promoure el privat. A nivell pràctic suposen una nova iniciativa de traspàs de diner públic al sector privat, seguint la tendència promoguda pels diferents governs autonòmics i central des de que va iniciar la crisi econòmica l'estiu del 2008. ç

A l'espera de la presentació de l'esborrany de la Llei de pressupostos de la Generalitat, les retallades en els serveis públics per part de l'executiu principatí s'han anat coneixent principalment per declaracions de consellers i responsables polítics diversos. En termes generals, suposen una reducció de més del 10% del Departament de Salut. De fet, el seu titular ja va instar als diferents hospitals que presentessin abans del 31 de març plans per reduir un 10% la despesa. A mesura que aquests plans s'han anat concretant, l'alarma social ha crescut i ha encès les protestes no només dels i les treballadores de la sanitat, sinó també de les usuàries i usuaris. De manera menys especta-

cular, la contestació a les retallades de l'ensenyament s'ha anat estenent també amb força.

Una defensa inesperada dels serveis públics

Una de les imatges que ha assaltat els nostres televisors a l'hora de sopar durant aquest mes d'abril ha estat la de desenes, centenars o fins i tot milers de persones amb bates blanques tallant rondes i autopistes, ocupant carrers o simplement concentrats davant dels seus centres de treball. Les bates blanques del personal sanitari, juntament a unes tisorades amb el senyal de prohibit a sobre, han esdevingut el símbol de la principal mostra de rebuig que hi ha hagut fins ara contra l'actual govern de CiU.

Els primers en sortir al carrer van ser a Tarragona i al barri barceloní de Gràcia. El dia 5 d'abril Artur Mas va ser escridassat per més de 200 manifestants a Tarragona que protestaven contra les retallades a la sanitat pública i, més concretament, a l'Hospital Joan XXIII. Entre ells, hi havia nombrosos afiliats i afiliades a la CGT. També el 5 d'abril treballadors i treballadores de l'Hospital l'Esperança, del barri de Gràcia, es van concentrar contra el tancament de les urgències, amb el suport de l'Assemblea pels Drets Socials de Gràcia i amb la presència d'afiliació de la CGT. Les mobilitzacions s'escampen arreu. L'endemà, el dia 6 d'abril, la Federació de Sanitat de la CGT feia pública una crida a mobilitzar-se contra les

retallades al sector sanitari de Catalunya. El mateix dia es va realitzar una primera concentració a l'interior de l'Hospital Clínic de Barcelona, convocada per la secció sindical de la CGT. Els següents dies, i davant del silenci del Comitè d'Empresa davant la demanda que convoqués assemblees, la CGT a l'Hospital Clínic va decidir convocar assemblees per tots els torns de treballadors i treballadores els dies següents per tal d'informar de les conseqüències de les retallades.

Aquell dia també hi va haver una protesta del personal sanitari als hospitals Joan XIII de Tarragona, Arnau de Vilanova de Lleida i Bellvitge de l'Hospitalet. Prop d'un miler de persones van tallar la C-31 durant una estona. Les concentracions van continuar els dies 7 i 8 d'abril. El segon dia es van arribar a concentrar més de 1.500 persones, entre les que hi havia també treballadors i treballadores de Duran i Reinalds. En la concentració hi va haver un intent de detenció d'una delegada de CGT per part de membres d'algun cos policial que anaven de paisà i sense identificar, però els manifestants ho van impedir.

El dia 12 d'abril es va repetir una nova concentració en un centre sanitari, en aquest cas l'Hospital Universitari Mútua de Terrassa, on la presència de la CGT va tornar a ser destacada. A la tarda del mateix dia, diversos centenars de treballadors i treballadores de l'Hospital de l'Esperança de Gràcia i de veïns i veïnes van manifestar-se pel barri de Gràcia seguint la crida de l'Assemblea pels Drets Socials. A la Universitat Autònoma de Barcelona treballadors del centre van impedir

una reunió del Consell de Govern (equivalent a la Junta Directiva) que havia d'aprovar retallades en la plantilla. El dia 13 d'abril, a les 13 h., la plantilla i usuaris de nombrosos hospitals de Barcelona i la resta de Catalunya es van concentrar a les portes dels centres i van realitzar tallades de trànsit contra les retallades, on també van demanar la dimissió del conseller Boi Ruíz. Escenes similars es van viure als hospitals del Mar, Vall d'Hebrón, Clínic, Sant Pau, Joan XIII, Arnau de Vilanova, Viladecans i Bellvitge. En aquest darrer centre van sortir al carrer prop de 2.000 persones. A Viladecans unes 500 persones es van manifestar i van realitzar diversos talls de circulació. Arreu la presència de CGT va ser, novament, molt destacable. A la tarda, diversos milers de persones van seguir la crida per internet del grup "Indignados!!" i es van concentrar al voltant de l'estàtua de Colom de Barcelona, van tallar la Ronda Litoral i van improvisar una manifestació pel centre de la ciutat.

20.000 persones a la convocatòria de Barcelona

El dia 14 d'abril a Barcelona es va viure una gran concentració que va desbordar la plaça Sant Jaume i els carrers del voltant. S'hi van aplegar més de 20.000 persones segons diversos càlculs. La convocaven diversos sindicats. De CGT hi va haver una nodrida presència de companys i companyes de Sanitat de diverses comarques, de l'Administració Públi-

ca i d'Ensenyament. Cap a les 7 del vespre, companys d'algunes seccions sindicals de CGT van iniciar una marxa cap el Parlament de Catalunya que va arrossegar varis milers de persones, que es van mantenir varies hores al Parc de la Ciutadella i, posteriorment, van tallar la ronda Litoral. Al matí, treballadors/es de la Universitat Autònoma de Barcelona, entre ells la secció sindical de CGT, van impedir per segona vegada la realització del Consell de Govern, en aquesta ocasió a la Casa de la Convalescència de l'Hospital de Sant Pau.

El dia 19 d'abril es va produir una nova manifestació en contra del tancament d'urgències a l'Hospital de l'Esperança de Gràcia.

El dia 20 d'abril es van tornar a reproduir les manifestacions i protestes al voltant de molts hospitals catalans: Clínic, Vall d'Hebrón, Joan XIII, Viladecans, Arnau de Vilanova, Bellvitge, Terrassa, etc. En aquesta darrera ciutat, quan acompanyaven una tauleta informativa, dos afiliats de la CGT van ser identificats per un policia de paisà i un d'ells serà jutjat el 10 de maig.

El 27 d'abril CGT convoca la tercera jornada de mobilització a l'Hospital de Viladecans. També es convoquen concentracions als hospitals de Bellvitge, Clínic i Vall d'Hebrón.

A llarg dels dies previs a l'1 de maig a molts barris i poblacions de Catalunya s'han anat fent concentracions i assemblees informatives sobre les retallades als serveis públics i la lluita per la sanitat: Granollers, Vilafranca, Terrassa, etc. Les manifestacions del dia 1 de maig convocades o amb participació de la CGT arreu de Catalunya han estat, de moment, algunes de les darreres iniciatives en contra les retallades del Govern de la Generalitat que, juntament a les reformes laborals, de les pensions i altres mesures econòmiques suposen greus atacs al conjunt de la classe treballadora.

I després del 1r de maig, noves mobilitzacions han estat convocades, participant la CGT en totes elles: el 4 de maig una cassolada protesta contra les retallades socials davant de la Generalitat a Lleida; el 8 de maig a Mataró, manifestació contra les retallades i per uns serveis públics i de qualitat, convocada per la Plataforma Unitària pel Repartiment del Treball i la Riquesa; el dia 9 marxa a Barcelona contra les retallades a la sanitat, sortint des dels hospitals de Sant Pau i l'Esperança; el 12 a Tarragona manifestació contra les retallades convocada per la Plataforma ciutadana per la defensa dels drets públics; el 14 manifestació a Barcelona...

Les seccions sindicals de la CGT impulsen les mobilitzacions

Recollim el testimoni d'afiliats de la CGT i d'altres persones que han impulsat en les darreres setmanes les mobilitzacions per aturar les retallades:

Agustí Aragonès, CGT-Hospital Joan XXIII

“A l'hospital, cada dimecres fem una assemblea convocada des de la Junta de personal. Hem decidit fer-ho així, encara que haguem d'anar amb segons qui, per la magnitud de l'agressió. A les assemblees hi participa molta gent, fins i tot els metges. La plantilla estem molt mobilitzats. Tenim clar que és com aquella poesia que diu “Primer es van emportar els jueus, però com que jo no n'era, no vaig fer res; després es van emportar els gitanos...”. De nosaltres, primer faran fora els interins, després els contractats i al final fins i tot també a fixos.

L'anunci de l'aturada de les retallades l'hem rebuda amb escepticisme, ja que no confiem en el Govern ni en el conseller. Això que estan fent, amb el Boi Ruiz al capdavant, és com posar un llop en una remera de corders o el Mourinho al Barça. I perquè veieu com actuen: com a responsable de l'ICCS a Tarragona han posat al gerent de l'Hospital de valls, que és de l'Opus.

Però nosaltres seguim amb les mobilitzacions. Pel 12 de maig en tenim una de prevista amb associacions de veïns, socials, etc, i també amb sindicats i segurament partits polítics sense sigles”.

Manel, CGT- Institut de Vilassar de Mar.

“A nivell del meu centre de treball vam decidir seguir el pla de lluita que des de CGT-Ensenyament vam acordar fa algunes assemblees. En primer lloc a nivell de claustre vam aprovar una resolució contra les retallades. Aquesta iniciativa es va portar al Consell Escolar, que va aprovar la

resolució denunciant les retallades que està patint l'institut. En concret al centre, les retallades són del 23% del pressupost del curs passat. La resolució l'hem enviat al conseller i al Síndic de Greuges, i una còpia la vam adjuntar amb les notes del trimestre perquè arribés als pares. A més, al meu institut també participem a la iniciativa del dimecres groc, que és dur samarretes de color groc on hi posa “SOS ensenyament”. A nivell de Vilassar intentarem una reunió amb associacions per portar la problemàtica a l'Ajuntament. A més, participem a les mobilitzacions generals, com la del passat 14 d'abril, que hi va anar molta gent. Tenim previst també anar a la gran manifestació del 14 de maig.”

Pedro Castro – Secció sindical de CGT a la UAB

“A la UAB la secció de CGT té representació entre el professorat i està impulsant iniciatives per mantenir les condicions laborals a través de dues vies: promovent la participació a través d'assemblees unitàries i exigint al Rectorat que rebutgi les imposicions econòmiques de la Ge-

neralitat, que mantingui el nivell de servei públic de la Universitat i que no busqui ajustos pressupostaris que recaiguin en els sectors més febles (acomiadaments de professorat precari o augment de taxes a l'alumnat). També s'estan promovent accions unitàries amb alumnat i amb PAS, a través de sindicats i associacions afins. Les darreres setmanes hem participat en el bloqueig dels consells de govern on s'havien d'aprovar retallades. A més, tenim el compromís de participar en plataformes i accions en defensa dels serveis públics a nivell de Catalunya. Gent de la CGT ha estat determinant en la creació recent de la Plataforma Unitària en Defensa la Universitat Pública.”

Rachid – Plataforma Terrassa pels Serveis públics

“Fa unes setmanes que existim i aquesta és la nostra tercera assemblea, la primera feta al carrer. L'objectiu d'aquesta assemblea és

coordinar les lluites per protegir el sector públic, perquè sabem molt bé que actualment tot el que es perd no es pot recuperar. No volem que els serveis públics siguin una matèria d'especulació política ni una moneda per guanyar eleccions. La plataforma on estem treballant diverses entitats i persones serà un espai obert a tots els ciutadans de Terrassa”.

Paloma, CGT – Hospital de Bellvitge

“El 8 d'abril vam fer Junta de Personal i vam acordar a proposat nostra fer un assemblea informativa el dijo-

dia i del divendres. Però ningú no els va fer cas, la gent es va enfadar molt, i la gent va tornar a tallar la Gran Via, i a més es va anar a queixar a CCOO i UGT. També van anar a buscar el gerent, i els de seguretat se'l van haver d'emportar per la porta d'incendis.

Els dies següents hi va haver més concentracions i assemblees. A les assemblees del matí hi participen unes 700 persones, a la tarda unes 300 i a les concentracions varia entre 1.000 i 2.000.

Al cap d'uns dies el Satsé va treure un comunicat demanant disculpes i dient que ara ja recolzarien tot. I CCOO i UGT també van dir que ho recolzarien tot. Però tot i això, el president

al matí i a la tarda. El mateix dia, però, ja vam fer una concentració que va ser un èxit i vam tallar la Gran Via. En acabar, ens truquen els de CCOO i UGT i ens diuen que no estan d'acord en fer l'assemblea convocada, però nosaltres els vam dir que era un acord i que ja estava convocada. Ells no es van presentar a l'assemblea del dijous, però sí que hi van venir centenars de persones. I vam decidir tallar la Gran Via a les 13h. Però a mig matí CCOO, UGT, Satsé i el Sindicat Independent de Metges van treure un comunicat desconvocant l'assemblea de la tarda i la concentració del mig-

de la Junta de Personal no convocava més assemblees, així que la CGT hem decidit tornar-ne a convocar sols. No ens han contestat, així que hem convocat nosaltres sols assemblea. La gent ha reaccionat molt bé a les propostes de mobilització. Hi ha molta gent jove a Bellvitge, que es veu al carrer i amb perspectiva de no tornar a treballar, i a més hi ha gent que porta molts anys a l'hospital i se l'estima molt. Tota aquesta gent tenim el sentiment que l'hospital és dels que hi treballem, perquè ens l'estimem, que dubto que cap polític tingui en compte.”

Una espurna que encén la resposta

El dia 6 d'abril, davant l'anunci de la Generalitat de retallar la sanitat pública, la Federació de Sanitat de la CGT de Catalunya fa públic un manifest on crida a la mobilització:

Cal mobilitzar-se contra les retallades al sector sanitari de Catalunya

Després de la retallada de l'any passat amb la reducció del 5%, més la congelació salarial fins a l'any 2014, el Departament de Governació i Economia de la Generalitat ha instat a les Direccions dels centres sanitaris a re-

baixar els salaris dels treballadors/es un 6% “més”. S'ha publicat el Decret 109/2011 pel qual s'estableixen els criteris d'aplicació de la pròrroga dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2010, així com la Instrucció 1/2011 per l'aplicació de les mesures específiques en matèria de personal previstes en el decret esmentat. Si al contingut d'aquestes normatives hi afegim les diferents intervencions del nou conseller de Salut de la Generalitat i les informacions que estan començant a transmetre en els diferents àmbits i centres de treball sobre la concreció de la aplicació d'aquestes mesures, ens trobem amb diversos aspectes que afectaran no només a les

condicions laborals dels treballadors/es sinó també a la qualitat assistencial dels serveis sanitaris públics, essencials per als ciutadans i que es financien amb recursos públics. El sistema sanitari de Catalunya patirà una retallada en el pressupost que es preveu al voltant d'un 10% i en breu es concretarà com s'apliquen les noves mesures restrictives que afecten tant a la població com al personal que hi treballa i que probablement significarà:

- * Reducció d'un 5% de les plantilles: acomiadaments.
- * No substituir les absències i repartiment de la càrrega de treball entre la resta de personal.
- * Reducció d'un 6% de la massa sala-

rial, que se sumaria al ja descomptat l'any passat.

* Venda d'actius a entitats privades (externalitzar serveis) per llogar-los després.

* Venda de patrimoni (edificis) per llogar-los després.

* Reducció d'un 30% en inversions (obra nova i manteniment d'equipaments).

* Nova reducció tarifes (amb repercussió a massa salarial i activitat dels centres).

La reducció del pressupost sanitari pot suposar una disminució important de l'activitat sanitària amb la qual cosa les llistes de espera encara augmentaran més. Pel que fa a les unitats especials, possiblement procediran al seu tancament, sense que es sàpiga quin criteri s'utilitzarà per reagrupar els serveis.

En el capítol d'inversions es planteja una reducció important, el que pot implicar que moltes de les ja pla-

nificades no s'iniciaran i s'aturaran algunes de les que estan en marxa, tant les que tenen a veure amb infraestructures com amb els equipaments i el seu manteniment.

En aplicació de la instrucció 1/2011 es possible que s'apliqui una reducció del 5% de les plantilles, que no es contractin substitucions, i que la reducció sobre la massa salarial sigui d'un 6%. El missatge del document enviat pel govern català al Servei Català de la Salut, l'Institut Català de la Salut i les empreses públiques i consorcis sanitaris vinculats és molt clar: en les entitats subjectes a dret administratiu es limitarà la taxa de reposició d'efectius, el nomenament de personal interí i la contractació temporal de personal laboral. I en les entitats autònomes, "serà necessari que comuniquin a la secretaria d'Administració i Funció Pública que a data del dia 30 de juny de 2011 han reduït les despeses del seu personal

en un 6 per cent (massa salarial) i en un 5 per cent, la d'efectius de personal (plantilla)".

Comptant tots les retallades, podran veure's afectats prop de 5.000 treballadors, i fonts autoritzades del Departament de Salut han manifestat, que el que sí farà Salut és no reposar el 50 per cent de vacants per jubilació, defunció o altres formes d'extinció de la relació laboral, tal com estava ja previst en el decret de prorroga dels pressupostos de la Generalitat.

El conseller de Salut, fins fa pocs mesos president d'una patronal sanitària privada, deixa de banda els problemes reals del sector sanitari i es limita a culpabilitzar i responsabilitzar als treballadors/es i als usuaris de la situació del sistema, aconsellant als ciutadans que s'afiliïn a una mútua privada.

El Govern actual, prioritzant els seus interessos polítics i exagerant les dificultats financeres de la Generalitat, justifica unes retallades socials amb

l'únic objectiu de deteriorar els serveis públics en benefici dels centres privats, el quals sovint es financen gràcies a la activitat que els hi compra la administració sanitària, adoptant mesures que afecten directament a les condicions laborals.

Cal mobilitzar-se doncs per tal

d'impedir que el Govern porti a terme mesures que puguin suposar pels ciutadans la pèrdua del dret a una assistència sanitària pública, universal, de qualitat i equitativa o que vulnereu greument el dret a la negociació col·lectiva.

Federació Sanitat CGT Catalunya

Les tisores ja han començat a retallar

Malgrat que el Govern d'Artur Mas ha dit que postposa les retallades a la sanitat, ja s'han començat a aplicar des de fa setmanes. Recollim les principals retallades que ja s'han començat a aplicar a la sanitat i educació pública catalanes:

HOSPITAL DE LA VALL D'HEBRON

Tancament al mes d'abril de 56 llits.
Tancament els mesos de juny a setembre de 1.275 llits d'hospitalització.
Tancament de 134 llits de crítics de juny a setembre.
Disminució d'entre 2.600 i 4.000 intervencions quirúrgiques anuals, al voltant del 10% del total de les intervencions anuals.
Reducció de 18 persones als quiròfans.
Durant els quatre mesos d'estiu tancament de 7 quiròfans de cirurgia general i 3 de trauma i 6 d'Actuació Medica Immediata.
Reducció dels contractes eventuais d'entre 800 a 1.000 treballadors.
Reducció del 10% dels punts de guàrdia d'especialització mèdica.

Cobriments únicament del 50% de les jubilacions.

HOSPITAL CLINIC

Desaparició d'entre 71 i 91 llits definitivament.
Mes de juliol reducció de 100 llits.
Mes d'agost reducció de 250 llits.
Mes de setembre reducció de 80 llits.
Supressió dels quiròfans a la tarda, aproximadament 1.450 operacions augmentant les llistes d'espera d'uns 3 a 5 mesos.
Reducció de 105 persones fixes.
No contractació d'uns 300 suplents.
Tancament de les urgències del carrer València.
Tancament per la tarda d'un escàner, un aparell de resonàncies magnètiques, baixen l'activitat de les gammagrafies i desapareixen pràcticament les proves dispensària a la tarda.

HOSPITAL DE BELLVITGE

La reducció pressupostària a Bellvitge suposen un 5% del pressupost de l'Hospital encara que sembla ser que

la proposta del conseller de Sanitat Boi Ruiz pretén incrementar aquesta reducció fins al 13%, uns 78 milions d'Euros, el que suposaria el tancament total de l'Hospital durant un mes a l'any.

No contractar a cap treballador des del passat 1 d'abril ni per cobrir baixes, ni jubilacions ni vacances del personal.
De moment ja han desaparegut de la plantilla 8 zeladors i 2 administratives.
Canvi forçós de torn als treballadors/es del laboratori d'Urgències.
Limitació de jornades dels Metges Residents en un 40%.
Es tancaran 7 unitats d'hospitalització al juliol, 9 a l'agost, i 9 al setembre.
Durant els mesos de juliol, agost i setembre es tancaran 5 quiròfans, i la resta de quiròfans romandrà tancat per les tardes.

HOSPITAL DE VILADECANS

Han desaparegut fins al moment 10 llocs de treball, existint una amenaça real que es tanquin dues unitats d'hospitalització i el 50% dels

quiròfans. Aquesta disminució afecta a usuaris de Castelldefels, Viladecans, Gavà, Begues i Sant Climent.

HOSPITAL JOAN XXIII

Baixa l'activitat programada en ingressos quirúrgic un 25%.
Cirurgia mèdica ambulatoria (CMA): baixa un 38%.
Pressupost: baixa un 18%. Volen tornar al nivell de 2007.
Han tancat 1 quiròfan.
A l'estiu tanquen 2 quiròfans més.
Tots els de tarda queden tancats menys el d'urgència.
Han tancat mitja planta a la cinquena i mitja de la quarta (que és maternitat) Treuen l'aigua als malalts.
Treuen el menjar a les mares dels nens de pediatria.
Tanquen 2 ascensors.
Al març no van renovar vint i vuit contractes.

UNIVERSITATS

Ni la conselleria ni els equips del rector han donat informació fidedigne ni detallada de com es concretaran les retallades, per tant regna una gran confusió i desinformació, dins les plantilles ni estudiants.
La Generalitat ha dit que rebaixarà entre un 15 i un 20% el finançament que dona a les universitats públiques. A part de la reducció pressupostària, està promovent una reducció del número d'estudis, que el curs que ve afectarà els màsters.
De cara al 2013 vol eliminar 250 màsters públics al conjunt de Catalunya. A partir 2012-2013 començaran a retallar el número d'estudis de grau.
Al capítol d'ingressos el que farà la Gener és pujar els preus de les matrícules, especialment als estudiants extracomunitaris als masters i sobretot les segones i terceres matrícules als estudiants de grau (això penalitza sobretot la gent que treballa, que li dificulta presentar-se al a primera convocatòria).
Anivell de la qualitat de l'ensenyament, augmenten el tamany dels grups, que passen a ser d'entre 80 i 120 alumnes.

I eliminen sovint el desdoblament de grups, cosa que farà que no hi hagi torn de tarda o nocturn.

Pel que fa a plantilla: s'eliminen les places de substitució i reforç, i a part es promou una reducció de plantilla que per l'any que ve es farà sobretot a partir de treballadors eventuais i precaris, a partir de frenar les actuals possibilitats de promoció per la gent que tenia contractes precaris, i en l'acomadament més o menys encobert d'un 5% del professorat amb la forma de personal eventual o contractat.

Paradoxalment, s'estan fent promocions de càtedràtics i el cost que suposa aquesta promoció es paga amb acomiadaments de la gent més dèbil. Tot això és la continuació lògica del programa Bolonya que a Catalunya va començar a promoure el tripartit i a l'estat el govern de Zapatero.

ENSENYAMENT PREUNIVERSITARI

Retallada d'entre el 20 i el 30% del pressupost de funcionament de les escoles i instituts públics.

Reducció de les plantilles, en cobrir únicament entre un 30 i un 50% de les jubilacions. Aquesta mesura ja l'aplicava en els darrers anys el govern tripartit. Per altra banda, no es pensa incrementar els 1933 mestres/professors que cal per atendre l'increment d'uns 15.000 alumnes previst per al curs vinent.

El Departament d'Ensenyament pretén resoldre el dèficit de professorat amb diferents mesures:

Eliminació de la sisena als centres que no siguin considerats en entorns socioeconòmics desfavorits, amb la corresponent reducció de plantilles general.

Incrementar les hores de treball de mestres i professors, tant de docència com de permanència als centres.

Augmentar de 9 els mesos de treball requerits als i les interines per a poder cobrar el juliol.

Mentrestant, es continuen renovant i ampliant els concerts econòmics (a tots els nivells i també a secundària) als centres privats, alguns dels quals discriminem per raons de sexe.

TREBALL-ECONOMIA

Cal denunciar la reforma de la Negociació Col·lectiva, que significarà la desregulació dels convenis i la introducció de la flexibilitat interna a les empreses

No podem permetre les retallades en sanitat i educació

Crònica de les manifestacions del 1r de Maig 2011 a Catalunya

Redacció i federacions locals de CGT

Barcelona

La CGT de Barcelona va celebrar una manifestació a la qual van assistir unes 800 persones vingudes de Barcelona, Baix Llobregat, Vallès Oriental, Vallès Occidental, Manresa i Berga.

Durant el recorregut la manifestació va passar pel local de la UGT on es va col·locar una pancarta que posava "venuts i traïdors". També es va passar pels antics jutjats que van ser ocupats durant un matí per la CGT per reclamar el nostre patrimoni sindical, acabant davant dels locals sindicals de CCOO on també es van cridar consignes contra aquest sindicat.

Es va recordar que feia un any, l'1 de maig del 2010, es va produir l'ocupació de la 8a. planta de Via Laietana 18 per part de la CGT, sent posteriorment desallotjats pels Mossos d'Esquadra.

Van parlar companys de Barcelona, Sanitat, Químiques, Sabadell, Mollet i el secretari d'Acció Social del SP de Catalunya, parlant sobre alguns problemes concrets de les empreses en crisi o que s'estan mobilitzant, i també contra l'energia nuclear.

Per la tarda es va fer a Barcelona la manifestació alternativa unitària 1r de maig. Unes 5000 persones de col·lectius anticapitalistes, d'esquerra independentista, llibertaris, moviments socials, i sindicats combatius es van manifestar per Barcelona contra les retallades socials sota el lema "Ara ens toca a nosaltres".

La manifestació va partir dels Jardins de Gràcia i va recórrer la part alta de la ciutat, on es van fer accions davant els domicilis del president de la Generalitat i de Fèlix Millet, i també davant la seu del Departament d'Ensenyament i l'Hospital Clínic, on es va acabar amb la lectura del manifest unitari i la secció sindical de CGT va desplegar una pancarta.

Durant tot el recorregut els manifestants van cridar consignes denunciant la banca, les grans empreses i els po-

va participar a la manifestació convocada per la CGT de Lleida pel 1r de Maig. En el recorregut es va fer palesa la posició contrària al pactisme de les organitzacions que es diuen majoritàries i es va desplegar una pancarta en un dels edificis del trajecte: "CCOO i UGT traïdors. Tothom ho pensa, nosaltres ho diem".

La manifestació va acabar amb parlaments del Secretari General de la CGT de Catalunya Bruno Valtueña i del Secretari General de la F. I. de la CGT de Lleida Luis A. García.

Tarragona i Reus

Més de 400 persones es van manifestar a Tarragona el 1r de Maig dins la manifestació alternativa convocada a la tarda per la CGT i la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa, una manifestació estructurada en dos blocs amb el mateix nombre de manifestants cadascun. El primer d'ells, anarcosindicalista i llibertari, amb la meitat dels manifestants, agrupava la CGT de les comarques del Camp de Tarragona i Baix Penedès, l'Ateneu Llibertari Alomà i altres persones de moviments socials.

La protesta contra les retallades a la sanitat, les pensions i l'ensenyament i contra les polítiques econòmiques de governs i patronal va centrar bona part de les consignes, i van marcar les intervencions del final de la manifestació per part de la CGT (Quim Garreta, Secretari d'Organització CGT Catalunya), la Coordinadora, els companys de sanitat de la CGT i l'Ateneu Llibertari de Tarragona, que també va tenir un record per a Patri Heras, una de les persones preses arran d'uns disturbis succeïts el 4 de febrer de 2006 que es va suïcidar a finals de maig.

El matí, a Reus, unes 50 persones van participar en l'acte d'homenatge a l'històric militant anarcosindicalista Joan Garcia Oliver, fill de la ciutat, amb diverses intervencions i la col·locació simbòlica d'una placa en la casa on va viure al c/Sant Elies. L'acte estava organitzat per CGT, CUP, AJR i Maulets.

Vilafranca del Penedès

Unes 300 persones es van manifestar la tarda del 30 d'abril pels carrers de Vilafranca del Penedès, amb motiu del 1r de Maig i per protestar especialment per les retallades que vol portar a terme el govern de la Generalitat.

La manifestació estava convocada

Girona

Tarragona

Lleida

Barcelona

per la CGT i altres sindicats alternatius i per diversos col·lectius i moviments socials de la comarca de l'Alt Penedès. La CGT de Catalunya va estar representada per Blanca Rivas, secretària de Jurídica.

Girona

Unes cent cinquanta persones es van aplegar el matí del 1r de Maig al Punt de Trobada de la Rambla de Girona per participar de la jornada reivindicativa del Primer de Maig. Després de l'esmorzar popular, es va presentar el Decàleg de la Mesa Cívica pels drets socials, laborals i polítics de Girona, en el qual s'hi fan explícites les reivindicacions locals per combatre la crisi. Els parlaments van finalitzar amb la intervenció de diverses persones, entre elles representants de la CGT de Girona, moment en que va arrencar la manifestació encapçalada pel lema "Prou pactar, és hora de lluitar".

Durant la marxa, que va transcórrer amb normalitat pels carrers centrals de Girona, es van poder sentir lemes contra les retallades socials i laborals, contra el pacte de les pensions, i en defensa dels drets de la classe treballadora, frases que van pujar notòriament de tò quan la manifestació passava a prop de l'edifici que comparteixen la patronal gironina amb els seus dòcils sindicats. Al davant de la Cambra de Comerç, l'altre patronal, la comitiva es va aturar per fer una gran xiulada, pitada i cridòria en contra dels patrons i de la seva impunitat.

La manifestació va finalitzar amb la lectura del manifest de la Mesa Cívica

i es va tancar la jornada amb un dinar popular a Plaça Catalunya, cuinat per la gent de Kan Kolmo, que va aplegar prop d'un centenar de persones. En representació de la CGT de Catalunya hi havia Isa Garnika, secretària de Gènere. Per la tarda, un grup de companyes i companys de la CGT va anar a l'hospital Josep Trueta a solidaritzar-se amb la tancada que s'hi feia.

Terrassa

Unes 200 persones van participar a la manifestació del matí a la plaça 1r de Maig de Terrassa, pels drets laborals i socials, per un 1r de Maig combatiu. La mobilització estava convocada per

l'Assemblea Popular de Terrassa, en la que participa la CGT. La CGT de Catalunya va estar representada per Paco pozo, secretari de Salut Laboral.

Vilanova i la Geltrú

Unes 300 persones es van manifestar el 1r de Maig pels carrers de Vilanova convocades per la CGT i l'Assemblea pels Drets Socials i amb el suport d'altres col·lectius.

Després d'un llarg recorregut es va finalitzar la manifestació amb un seguit d'intervencions, entre elles les dels representants de la CGT del Garraf i la FEMEC-CGT.

Vilafranca

El 1r de Maig 2011 a les Illes Balears

Nanda Hernández

Palma

La manifestació del 1r de maig per part de la CGT es va convocar a la mateixa hora i al mateix lloc que ho feien altres organitzacions sindicals com són UGT, CCOO, USO, STEI i CNT.

Ens concentràrem a la Plaça d'Espanya hi erem devers unes 1000 persones. Els majoritaris convocaren plegats i la resta de sindicats ho feren pel seu compte. Els mitjans de comunicació aprofitaren la concentració per recollir declaracions dels diferents sindicats. Tot i que donaren més sortida als majoritaris, també varen treure les declaracions de la secretària general de la CGT i també dels manifestants que ens acompanyaven. Com que sempre demanen per la unitat sindical, varem deixar clar que no pot haver unitat des del moment que els majoritaris varen signar la reforma de les pensions amb el Pacte Social.

La CGT va partir després dels majoritaris i la Policia Nacional va fer servir una de les seves furgonetes per separar ambdues manifestacions. La CGT optarem per un recorregut clàssic per l'1 de maig i la nostra manifestació la precedien els treballadors i treballadores de Radiotelevisió de Mallorca que aprofitaren aquell dia per reivindicar el "No al Tancament" d'aquesta ràdio i televisió pública que depèn del Consell de Mallorca. La CGT varem recolzar la seva rei-

vindicació amb càntics i varem anar plegats. Emperò, els companys de Radiotelevisió de Mallorca, es varen quedar al miting dels majoritaris per boicotejar l'acte perquè un dirigent d'UGT en cert moment, es va mostrar a favor del tancament.

També precedien la nostra manifestació representants de l'esquerra independentista de Mallorca, organitzacions polítiques anticapitalistes, com són Dissidents, el Partit Comunista dels Pobles d'Espanya i els Joves Comunistes. En total podiem arribar a ser unes 300 persones. Des de la CGT varem trobar a faltar molts dels nostres companys i companyes.

Després varem llegir un manifest a la Plaça del Rosari, varem cantar l'himne de la Confederació i la Internacional. Posteriorment ens varem dirigir al Parc de la Mar on teníem organitzada una torrada popular i solidària. Al costat hi havia també

CCOO i UGT que havien organitzat el seu propi acte.

Hem de dir que gràcies a aquest dinar popular s'ens va apropar molta gent que va compartir amb nosaltres la celebració del 1er de maig, com són un grup de nigerians que actuaven a l'escenari dels majoritaris, però que van restar amb nosaltres durant tot el menjar i que concertaren una cita per conèixer les nostres accions amb les persones migrants.

Durant aquest dinar varem repartir pegatines, diaris, manifestos i també materials que xerraven sobre l'anarcosindicalisme. Així mateix varem poder afiliar a dos companys d'ensenyament.

Com anècdotes, ressaltar que els majoritaris ens van agafar les cadires i taules que l'ajuntament va posar a disposició per la celebració de la jornada i també ens van dur una de les torradores. També cal destacar que la CGT deixarem l'espai net i en canvi les persones que acudiren al dinar dels majoritaris varen deixar en un estat lamentable el parc de la Mar. Tot s'ha de dir, que l'ajuntament de Palma, una vegada més, no va preveure l'afluència de gent a aquestes celebracions i no dotaren de suficients poals pels fems ni de WC's públics suficients.

Aquest dinar de confraternització ens va resultar enriquidor, ens va permetre conèixer-mos millor i la possibilitat d'aproparnos a la gent que

normalment no visita els locals de la CGT. A més a més, els nostres afiliats i afiliades van assumir l'organització del menjar d'una forma totalment llibertària i molt eficient. Amb les aportacions solidàries de tothom varem poder pagar una part de les despeses originades amb la torrada popular.

Ciutadella

A l'illa de Menorca, amb motiu del 1r de Maig, la CGT va organitzar un acte a Ciutadella al migdia, a la plaça dels Pins, on van tenir lloc diverses intervencions i l'actuació del grup de punk-rock "Carne cruda". Les activitats es van completar amb un dinar popular amb una quarantena de persones.

L'ALTRA REALITAT

On estan els 5 milions d'aturats?

Pepe Berlanga

A menys de 100.000 drames particulars el 29 d'abril ens despertarem amb la crua realitat, gairebé cinc milions de persones es troben desocupades i no es troben emparades per un lloc de treball, formant part d'aquest ingent grup de fatal realitat que entela periòdicament les estadístiques d'una crisi que sembla no tenir fi o, si més no, ningú s'atreveix a fixar data exacta de caducitat.

Una realitat que desqualifica per si sola als endevins d'aquesta ciència tan poc rigorosa que és l'economia, algun fins i tot matisarà que la veritable eficàcia dels economistes és argumentar a posteriori les practiques econòmiques. Certament no hauriem de contradir aquesta encertada apreciació. Reprenent la qüestió, la taxa d'activitat continua reduint-se, quedant per sota del 60%, amb una pèrdua de més de 250.000 ocupacions en aquest primer trimestre de 2011.

No obstant això, una sorpresa ens porten les fredes xifres que a nivell de tot l'estat l'Enquesta de Població Activa del primer trimestre de 2011 evidencien, els contractes indefinits descendeixen més que els temporals, doblant-se fins i tot aquesta xifra, 139.100 enfront de 54.300 han perdut el seu lloc de treball. D'altra banda, les llars amb tots els seus membres en atur s'aproximen perillosament al milió i mig.

Duien mesos anunciant-nos que l'atur havia tocat sostre, però la crua realitat s'obstina a desmentir aquestes previsions, que en aquests moments perduri una taxa d'atur del 21,29% és per a esquinçar-se les vestidures. Gairebé tres-centes mil persones han perdut el seu lloc de treball durant els últims dotze mesos.

A punt de complir-se el primer aniversari de la penúltima reforma laboral a l'ús, una de les qüestions més sagnants va ser la modificació de les causes per a acomiadar objectivament, fixant-se que bastava amb adduir previsions de pèrdues per a acomiadar a pesar que l'empresa tingues beneficis.

No obstant això, les empreses continuen reduint plantilla amb la rotació dels treballadors temporals. Mentrestant, el Ministeri o les Conselleries autonòmiques continuen aprovant la majoria dels ERO, el 94,4% dels presentats, de la mateixa manera, el 91,6% d'aquests van comptar amb el vistiplau dels empresaris i representants dels treballadors. Ara bé, per si algú ho ha oblidat, adequat és recordar que aquests Expedients de Regulació d'Ocupació es realitzen sobre els contractes indefinits.

Davant aquest panorama que sembla no tenir fi, que esperem per a reaccionar? És que la societat està dormida i no és conscient de la gravetat de la situació? i retornant a l'enunciat, on estan els 5 milions de desocupats?

Defensem els llocs de treball ocupats per dones

Isa Garnika, Secretaria de Gènere CGT Catalunya

Les dones tenim un baix nivell d'ocupació laboral, només un 46%. D'aquesta ocupació el 83% és al sector serveis. Es evident que amb aquestes baixes taxes d'ocupació no ens podem permetre la pèrdua d'un sol lloc de treball ocupat per dones.

El baix nivell de participació de les dones al mercat laboral respon a raons estructurals. Totes aquestes raons estan fonamentades en la violència estructural exercida contra les dones al llarg de la història de la humanitat. El sistema patriarcal, heterosexual, patriarcal i religiós ha exercit dominació contra les dones, desvaloritzant els seus coneixements (agrícola, de cura, d'organització social...). El llarg pas del matriarcat al patriarcat simbolitzat a les esglésies cristianes per la verge Maria, significa l'expulsió de les dones de la societat i la reclusió a les tasques de reproducció social. Així la descendència matrilineal dona pas a la societat patrilineal.

El sistema de producció, però també simbòlic (supraestructura) capitalista es beneficia d'aquest model patriarcal i li dona un caràcter universal, en el que les dones i la construcció social del gènere actua com element cabdal del sistema productiu. Es així com en el conflicte capital-treball el gènere dona ocupa una paper subsidiari al mercat laboral, a l'hora que fonamental per la reproducció del sistema capitalista. El capitalisme es beneficia de la mà d'obra femenina sota la forma de precarietat laboral i de vida, a

l'hora que tot el treball gratuït encara que necessari per la reproducció de la vida, ajuda a augmentar la taxa de benefici del sistema capitalista. El gènere femení és així, oprimint pel sistema patriarcal de dominació, a l'hora que explotades com a dones treballadores al mercat laboral. Les dones treballadores son dones, una subclasse dintre de la classe.

La desigualtat cada cop més gran entre la classe treballadora i la classe capitalista, la desigualtat de la subclasse gènere en relació a la classe treballadora, l'espoli de la natura i dels països empobrits, fan que cada dia el sistema de mercat capitalista sigui més insostenible. El poder cada vegada més militaritzat, més autoritari, més repressiu, ens obliga a reaccionar i confrontar amb tots els enemics, uns més evidents que altres, però tots amb l'objectiu de mantenir l'estatus quo del sistema dominant. Cal dir molt clarament que el sistema dominant està sustentat per la patronal, els governs, els partits parlamentaris i els sindicats que defensen un "diàleg social" que ens obliga a pagar a la classe treballadora la crisi dels sistema capitalista.

Nosaltres les dones de la classe treballadora no volem mantenir el sistema patriarcal i capitalista, nosaltres volem construir un model econòmic i social fonamentat en les necessitats humanes i no en el benefici. Ens cal, en primer lloc denunciar la negació de drets laborals i socials que s'està produint amb l'excusa de la crisi sistèmica del capitalisme.

En aquests sistema de mercat no tenim garantides unes condicions de vida dignes, a l'hora que treballem

cada cop més per viure cada vegada pitjor. Ens cal denunciar la precarietat laboral, especialment de les dones, joves, migrants. Cal denunciar la irresponsabilitat de les empreses en la creació de serveis socials (escoles bressol, sanitat...), la incompatibilitat entre la vida personal i laboral, els acomiadaments per "absentisme", la flexibilitat interna, la reducció de salaris per motiu de cura de persones dependents, els baixos salaris a feines d'un gran valor social (salut, educació, dependència).

Cal també denunciar la irresponsabilitat de la Administració Pública que, sota el discurs de la defensa de la igualtat entre dones i homes, està privatitzant serveis públics, especialment ocupats per dones. La privatització i retallades de serveis sanitaris, educatius i serveis socials tindrà com resultat l'acomiadament i precarietat de milions de dones.

Per això, avui més que mai hem de defensar els serveis públics. Perquè son llocs de treball ocupats per dones i perquè sense serveis públics de qualitat (escoles bressol públiques, serveis de dependència de gestió pública, ensenyament públic), les dones no tindran accés al mercat laboral i a una vida digna.

Cal denunciar la Reforma Laboral i de les Pensions, cal denunciar la propra reforma de la Negociació Col·lectiva, que significarà la desregulació dels convenis i la introducció de la flexibilitat interna a les empreses, que fa-

ran incompatible la incorporació al mercat laboral de les dones amb la vida personal i familiar. Les dones seran amb un nou "contracte social" o "Pacte contra les dones", obligades a tornar a les tasques de la llar, sense salari, sense pensió, sense drets socials. Per tot això, les dones de CGT volem construir alternatives al model econòmic, social i simbòlic capitalista. I defensem un model centrat en les necessitats humanes.

La crisi del sistema capitalista que la paguin els rics. Nosaltres diem:

* Defensa dels serveis públics universals i de qualitat. No a les retallades als serveis públics.

* Valoració de tot el treball, remunerat i no remunerat, productiu i reproductiu, per crear riquesa social. Repartiment de tot el treball entre tothom.

* Prestacions socials individuals, no derivades del salari sinó del treball socialment necessari. Repartiment de tota la riquesa.

* Gaudir de temps de lleure per poder dedicar als projectes personals i a la transformació social.

* Canvi del concepte de treball i inclusió del treball socialment necessari al PIB.

La reforma laboral dispara les reduccions de jornada

rojy negro.info

Malgrat que en el mateix període els Expedients de Regulació d'Ocupació s'han reduït en un 6,5%, aquells destinats a reduir la jornada han augmentat un 127% des que entrés en vigor la reforma laboral fa set mesos.

La utilització d'expedients de regulació d'ocupació (ERO) de reducció de jornada ha crescut un 127,4% durant els set mesos d'aplicació de la reforma laboral, en relació amb el mateix període de temps de l'any anterior. Així, en aquests set mesos, s'han aprovat 2.701 ERO de reducció enfront de 1.188 que es van autoritzar entre juliol de 2009 i gener de 2010. Aquestes dades contrasten amb les referides a ERO d'extinció i de sus-

pensió. En aquest sentit, els primers han descendit en un 1,9% mentre que els segons han disminuït un 28,9%. En total, els expedients de regulació d'ocupació han caigut en un 6,5 per cent en aquests set mesos.

En tot l'Estat espanyol es van aprovar 9.977 expedients de regulació d'ocupació, 694 menys que en idèntic període d'un any abans. Quant al nombre total de treballadors afectats, en els últims set mesos han estat 171.805, un 30,8% menys que en el període comprès entre juliol de 2009 i gener de 2010. Els treballadors afectats per actuacions extintives s'han reduït en un 10,5%, i els afectats per mesures suspensives han descendit gairebé a la meitat (-49%). Per la seva banda, els que han reduït la seva jornada s'han multiplicat gairebé per quatre, passant de 9.696 a 37.961.

Això ha fet que els treballadors afectats per ERO de reducció de jornada hagin guanyat pes sobre el total de treballadors a qui se'ls han aplicat mesures d'ajustament. Des de l'entrada en vigor de la reforma laboral han suposat el 22,1% del total, quan un any abans tot just significaven el 3,9%. Mostra del pes adquirit pels expedients de reducció de jornada des de l'aplicació de les mesures contingudes en la reforma laboral, és que de juliol de 2009 a gener de 2010 els treballadors afectats per ERO d'extinció van ser tres vegades més que els subjectes a reduccions de jornada (31.499 enfront de 9.696). Per contra, des de l'entrada en vigor de la reforma, els treballadors que han assumit mesures de reducció de jornada han estat un 34% més que els que han vist el seu contracte extingit.

Bonificacions a la Seguretat Social

L'entrada en vigor de les mesures incloses en la reforma laboral ha comportat un continu guany de pes de les mesures de reducció de jornada en els ERO, mentre perden importància mes darrera mes les suspensions temporals i les extincions definitives de contractes. Aquestes mesures bonificaven a les empreses que recorrien a aquest tipus de ERO amb reduccions en les seves quotes a la Seguretat Social. En el cas dels treballadors afectats per suspensions temporals d'ocupació, la reforma va introduir la possibilitat que els períodes en els quals estiguessin cobrant l'atur no fossin comptabilitzats en el cas d'haver de demanar més tard la prestació per haver-se quedat en atur de forma permanent.

Ja n'hi ha prou de retallades. Cal passar a l'acció!

Federació d'Ensenyament
CGT Catalunya

En què consisteix la retallada de plantilles?

Segons dades del Departament d'Educació de la Generalitat se necessitarien 1.933 mestres i professors/es per atendre la nova escolarització del proper curs (15.000 alumnes més) i 1.454 més per cobrir les jubilacions voluntàries. CGT considerem que podrien suposar uns 1.800 llocs de treball més (sumant les jubilacions ordinàries), de les quals només pensen cobrir entre un 30 i un 50%. És a dir, caldrien uns 3.750 mestres i professors/es.

Aquest dèficit de professorat resultant és el que el Departament pensa cobrir amb les mesures següents:

- 1.- Eliminació de la sisena als centres que no siguin considerats en entorns socioeconòmics desfavorits, amb la corresponent reducció de plantilles general i discriminació pedagògica i organitzativa pels CAEPs.
- 2.- Passar de 23 a 24 les hores lectives setmanals al cos de mestres, mantenint les 30 de presència en el centre. A l'activitat lectiva s'inclouran també les substitucions de curta durada. Els mestres d'EPA faran 21 lectives, 6 d'activitats d'horari fix al centre i 3 d'activitats al centre o l'aula no sotmeses a horari fix.
- 3.- Passar de 18 a 19 hores lectives setmanals al cos de secundària, augmentant a 25 les fixes de permanència al centre. Les activitats de reforç i tutoria, entre d'altres, no computa-

rien en el horari lectiu.

4.- El dret de majors de 55 anys a la reducció de dues hores lectives setmanals, només s'aplicarà als funcionaris d'entre 59 i 64 anys. Entre 55 i 58 la reducció serà de l'horari no lectiu.

És a dir, amb menys professorat de l'actual (uns 1.000) assumirem l'increment d'alumnes, la baixes per jubilacions i les substitucions de curta durada. Tot plegat, suposarà una rebaixa en la qualitat i empitjorarà les condicions en què podem atendre al nostre alumnat: més hores de treball amb menys sou (recordeu la rebaixa salarial des de juny de 2010), desplaçaments de funcionaris i moltes menys contractacions d'interins/es i de substituïts/es.

Això a l'empresa privada s'anomena expedient de regulació d'ocupació.

Altres mesures

A partir del curs 2011-2012: els i les interines per cobrar el juliol haurà d'haver treballat com a mínim 9 mesos (enlloc dels 6 d'ara), treballar el tercer trimestre i el compromís de formació el juliol o oposicions.

A partir del curs 2012-2013 després de ser estudiada per una comissió tècnica, s'aplicaria una altra mesura: les 2'5 hores lectives dels patis només computaran a un mestre/a per classe a l'educació infantil i a un mestre/a per cicle i línia a primària. És a dir, cada mestre/a d'infantil descomptarà de les hores de docència només 1,5 h de vigilància de pati aproximadament i cada mestre/a de primària aproximadament una hora.

Els diners públics

per a l'ensenyament públic!

Mentre tant, se continua renovant i ampliant els concerts econòmics (en tots els nivells també a secundària) als centres privats, alguns dels quals discriminen per raons de sexe.

En una situació de crisi econòmica com l'actual aquestes mesures fan més evident la subsidiarietat de l'ensenyament públic envers el privat.

A Catalunya i a Espanya la pressió fiscal, el nombre de funcionaris/es públics/ques i la despesa en serveis socials (educació, sanitat, prestacions socials...) són les més baixes de la UE-15.

Des de CGT defensem que cal destinar més recursos als serveis públics i a la defensa dels drets socials.

Mobilitzem-nos!

Des de CGT us proposem un pla de sensibilització i explicació tant a les famílies com a la ciutadania:

Claustres i consells escolars on posicionar-se contra les retallades i negar-se a que, com a conseqüència, s'eliminin llocs de treball directes o indirectes. Parlar amb l'AMPA i exposar-li les dades concretes de retallades del nostre centre.

Informar, conjuntament amb l'AMPA, a les famílies de les retallades al centre i de com afecten concretament al vostre. Amb la informació aprofitar per convocar una assemblea a les famílies del centre per intentar enfrontar les retallades tots junts.

A l'assemblea, convocada per AMPA + mestres del centre, s'intentaria proposar, acordar i decidir accions contra les retallades.

També, un pla gradual de mobilitzacions setmanals, com s'està fent en el sector sanitari, consistent en: Accions als centres (dimarts grocs, samarretes, pancartes, cacerolades, tancaments...)

Concentracions per localitats davant dels ajuntaments, Concentracions davant dels Serveis Territorials, Confluir (reunions, manifestos de suport, mobilitzacions conjuntes) a nivell territorial i general amb d'altres sectors públics amb retallades (sanitat, administracions públiques...)

Impulsar mobilitzacions més àmplies de tot l'ensenyament i secundar les convocatòries generals del conjunt dels sectors públics i socials (14 de maig..)

LA MIRADA INDISCRETA

L'eufemisme de l'estat del benestar

Emili Cortavitarte Carral

Recentment, se'ns va aclaparar l'article de l'expresident Pujol en el qual afirmava que l'estat del benestar a Catalunya estava garantit amb el Govern Mas. Paraula d'honorable.

El problema que té Pujol quan parla de l'estat del benestar és tradueix un concepte socialdemòcrata (d'una socialdemocràcia que no existeix) condimentat amb les lluites socials de desenes d'anys al llarg del segle XX, per estat de l'almoïna, en clara versió socialcristiana passada pel tamís neoliberal dels seus llobatons.

La immensa majoria de governs dels estats occidentals i/o desenvolupats (els únics territoris on es pot parlar d'estat del benestar) coincideixen amb lleus matisos que la seva funció es redistribuir la part del pastís econòmic que correspon a l'Estat en favor dels poderosos, afeblint de manera molt considerable la despesa social i, com a conseqüència, depreciant la qualitat i la quantitat dels drets socials i dels serveis públics.

La crisi és una excusa fantàstica (invidua i assumida com està en bona part de la població) per congelar pensions, reduir salaris, incrementar les condicions pel cobrament de pensions futures, dificultar el cobrament de prestacions... mentre no s'augmenten els impostos als més rics, ni es persegueix el frau fiscal (segons Vicenç Navarro, els ingressos de l'Estat espanyol suposen només el 34% del PIB front el 44% de la UE-15 i el 54% de Suècia) Però no sé jo si un suec entén estat del benestar en català.

També per reduir dotacions (no construcció de centres escolars ni hospitals, minva dels recursos) i retallar les plantilles (menys mestres, professores, metges i infermeres per a atendre els mateixos o més pacients i alumnes)... mentre s'incrementen els concerts amb les privades en tots dos sectors. Per cert, també segons Vicenç Navarro, l'Estat espanyol (Catalunya no és una excepció, al contrari) és el que té menys despesa pública social per habitant de la UE-15 i on el percentatge de treballadors i treballadores dels serveis públics és també més baix, un 9% front el 15% de la UE-15. Però no sé jo si una francesa o un alemany entén estat del benestar en català.

Qualsevol pèrdua del lloc de treball és en si mateixa traumàtica i la lluita per evitar-lo ha de tenir tota la nostra solidaritat de classe; però l'eliminació de plantilles en sectors públics a més d'una agressió laboral té una dimensió social que ens afecta a tothom que els fem servir. Diguin el que diguin els defensors de l'estat de l'almoïna, menys sanitaris i menys educadores signifiquen pitjor qualitat de la sanitat i l'educació i menys drets socials pels ciutadans.

Una nova vida

**Sebastià Ferrer,
SABEI-CGT Caja Madrid**

Tinc molta il·lusió per començar una nova vida, dedicar les 24 hores del dia a allò que jo vull, allò que he decidit o pugui decidir.

Després de 38 anys fent feina al Sector Financer me'n vaig a casa, no com a mi m'hagués agradat (amb una jubilació), si no amb un ERO (Expedient Regulació Ocupació= l'eina que tenen els empresaris per fotre al carrer als treballadors a càrrec dels doblers públics).

Amb això no vull dir que no me'n vagi content, tant personal com econòmicament. El que no m'ha agradat gens ni mica és que, una empresa que ha guanyat els doblers a senalles durant anys, ara, per una mala gestió se'n vagin 4000 persones al carrer en part a càrrec dels doblers de tots.

Fa més de 30 anys vaig començar un camí ple de penúries i també de goigs: la representació dels treballadors, sempre tenint molt clar que els sindicats (tots) son, o haurien de ser, una eina i mai l'objectiu en si mateix.

A finals dels 70 i a principis del 80 era molt més important la conscienciació de la classe treballadora que les pròpies reivindicacions laborals, més accentuat al sector financer que als altres (per allò de la classe mitja). Si no hi havia consciència no hi havia anàlisi, no hi havia crítica i per tant no hi havia reacció (revolució). Tot es basava en el "bon" criteri del sindicalista de torn o de les reclamacions (reivindicacions) quotidianes. Amb el temps els treballadors van prenent consciència, no sé molt bé, si de "classe" o simple "interès personal".

Per desgràcia els dos sindicats majoritaris, més els grocs de cada sector o empresa, aglutinen els treballadors per la segona motivació convertint el que hauria de ser un sindicat de classe en un simple sindicat gestor provocant la total i absoluta desmobilització de la classe treballadora que avui tenim. Com expliquem, si no, que a un país amb 5 milions d'aturats no hi hagi cap tipus de resposta?

Després de 30 anys tenim la mateixa necessitat: la conscienciació de la classe treballadora (estigui aturat o en actiu). Capacitat d'anàlisi, capacitat crítica, la informació i el coneixement ens faran lliures.

Però bé, no tot ha estat dolent, hi ha molts de moments bons: aconseguir objectius dificultosos gràcies a les mobilitzacions (p.e. Readmissió d'acomiadats...). Hi ha moments entranyables: les persones amb qui he compartit aquest camí de lluita, amics i amigues que sempre hi seran. Tan sols per tots vosaltres ha volgut la pena fer aquest camí.

Fins sempre.

La salut laboral, social i ambiental és un dret de tots els humans

**Secretaria de Salut Laboral
Comitè Confederal CGT**

La defensa de la salut de les i els treballadors és prioritària per a la CGT. Una primera aproximació a les dades existents sobre sinistralitat laboral i malalties professionals durant el 2010, reflecteixen una tendència descendent en relació a 2009.

No obstant això, hi ha altres indicadors que mereixen ser tinguts en compte, per comprendre millor els efectes negatius de la crisi:

Els accidents laborals sense baixa augmenten, el que sembla ser un indicador que la conjuntura del mercat laboral està fent que les i els treballadors vagin a la seva feina en condicions de salut deficientes.

També és molt destacable com els accidents laborals es concentren en les i els treballadors de més edat, el que no augura res de bo en relació al retard de l'edat de jubilació que se'n ve a sobre.

Per el sistema capitalista, la salut

de les i els treballadors no és un element important que hagi anteposar a l'obtenció de beneficis. En el capitalisme, el model energètic es troba controlat per unes poques transnacionals, que alimenten un model productiu basat en l'explotació il·limitada dels recursos humans i materials i que, al seu torn, difon un model de consum que obliga a exhaurir uns recursos energètics naturals per sobre dels que el planeta pot regenerar.

El petroli com a font d'energia principal del capitalisme global és el responsable directe del canvi climàtic i de bona part dels conflictes armats que es lliuren al planeta. L'energia nuclear com a alternativa davant l'esgotament del petroli, no ve sinó a agreujar el "genocidi" "mediambiental i humà", com ho demostra en drama de Fukushima.

Les conseqüències sobre la salut laboral, social i ambiental, no han fet sinó empitjorar dràsticament per a dos terços de la població mundial: canvi climàtic, formes de vida que desapareixen, amenaces sobre la sobirania alimentària, malalties labo-

ral, mediambientals i socials com a conseqüència de la precarització generalitzada del treball humà i de l'expansió incontrolada de les innovacions tecnològiques al servei del capital financer i productiu.

La salut laboral és una part essencial de la salut social i mediambiental. Si no donem passos seriosos,

aquí i ara, cap a un altre model energètic i, per tant cap a un altre model productiu i de consum, no haurem fet res per evitar la cada vegada pitjor salut que tenim en el present i, serem responsables que les generacions futures, tinguin no només dels indicadors de salut actuals, sinó que aquests es veuran agreujats molt seriosament.

La vida sana i en harmonia per a tothom, per als éssers vius que habitem aquest planeta i per als qui ho habitin matí, només pot ser possible amb un canvi radical en el model productiu, energètic i en el model de consum. Cal

un ampli debat social sobre el dret a viure amb salut, a un treball de qualitat, a cuidar i ser cuidats, a unes relacions personals basades en la llibertat, a un oci creatiu.

La Salut laboral, social i ambiental, és un dret de tots els éssers humans. Exigim-la i lluitem per ella.

Atur, emergència de salut pública

**Joan Benach i
Carles Muntaner**

L'última gran crisi del capitalisme, generada i aprofitada per banquers, grans empresaris i governs conservadors, ha augmentat la desigualtat, la pobresa i l'atur en el món, una gran part de la població de la qual està desprotegida. Dels més de 205 milions de desocupats, solament el 13% té protecció social, i solament una de cada cinc persones accedeix a una pensió i a la protecció de la salut.

A Espanya, uns pocs anys de profunda crisi han empitjorat dramàtica i desigualment l'atur, el més alt dels països rics. Les xifres ho diuen gairebé tot: Espanya ha generat un de cada 20 nous desocupats en el món. Des del 2007 s'ha passat de 1,7 a 4,7 milions de desocupats (del 8% a més del 20% de la població activa) afectant més als joves (43%), immigrants (més del 30%) i classes socials pobres amb menys educació (43% en analfabets i 30% amb educació primària enfront del 11,7% i al 2% en qui tenen educació superior o doctorats). En 1,3 milions de llars ningú té treball, hi ha un milió de desocupats de llarga durada (més de dos anys), i 1,5 milions de desocupats sense ingressos.

Encara que molt menys visible que un terratrèmol o una inundació de grans proporcions, el brutal impacte

de l'atur sobre la vida i la salut de la població comporta una situació que es pot qualificar com d'emergència nacional. L'atur produeix una in comptable cascada d'efectes que incideix sobre molts aspectes quotidians. L'atur pot multiplicar per set el risc de contreure malalties mentals.

La inseguretat de desocupats i treballadors incrementa la desesperança i la por, la xenofòbia i la violència. L'amenaça de quedar sense treball es converteix en un mecanisme disciplinari i de pressió sobre la classe treballadora, que augmenta a mesura que creix l'atur.

L'atur paralitza carreres professionals, reduïx l'autoestima, genera estrès psicològic i nombrosos riscos que danyen la salut. Augmenta la probabilitat d'emmalaltir, tenir problemes d'ansietat o depressió (tres vegades més que en qui treballen), enganxar-se a drogues com l'alcohol o tabac, morir prematurament o suïcidar-se. Els problemes empitjoren en les famílies obreres, els pobres i les mares soles amb fills.

En els desocupats sense subsidi, per exemple, els problemes de salut mental es multipliquen per tres si són professionals i per set si són obrers, riscos que es reduïxen molt quan hi ha ajudes.

Darrera de cada dada, s'amaga una invisible tirallonga d'històries vitals plenes de desesperació, lluita i dolor: «Estic sense treball i pagament un préstec hipotecari, si deixo de cobrar

em prendran el pis, no vull ni pensar-hi»; «sóc una mare de 35 anys desesperada, en poc temps em veig en el carrer i sense res, tinc una filla de 13 anys a la qual no puc oferir res»; «a casa vivim vuit persones, amb tres nens, solament una treballa i no entren ingressos, estic disposat a robar si és necessari per a treure endavant a la meva família»; «vaig a cometre alguna bogeria si això no s'arregla»...

Els efectes de l'atur sobre la societat i la salut pública són la punta de l'iceberg d'altres condicions d'ocupació. Al costat dels aturats oficials hi ha desocupats encoberts (que deixen de buscar treball), subempleats (que volen treballar més hores o busquen un treball més regular), múltiples formes d'autoocupació marginal i ocupació informal (activitats laborals remunerades sense cotitzar a la Seguretat Social de les quals es beneficien empresaris sense escrúpols) i la precarietat laboral (asalariats insegurs amb salaris baixos, alta vulnerabilitat, escassa protecció i drets i incapacitat d'exercir-los).

A diferència de l'atur, els indicadors d'aquestes ocupacions són molt menys precisos o no existeixen. Per exemple, l'elevada xifra de contractes temporals (25%) no reflecteix la situació real de precarietat laboral que es distribueix desigualment (90% en dones obreres immigrants joves, per 20% en homes professionals espanyols majors de 30 anys).

La precarietat, o treballar intermitentment amb períodes d'atur i precariatat, danya la salut: a pitjor situació laboral, pitjor salut.

Les polítiques neoliberals que flexibilitzen una suposada rigidesa laboral, retallen serveis públics i afebleixen la negociació col·lectiva i la protecció social creen inseguretats en els treballadors forçant-los a ser submisos i acceptar l'explotació.

Un Estat del benestar mereixedor d'aquest nom ha de tenir polítiques de protecció social que permetin viure dignament i amb bona salut. El devastador impacte de l'atur i la precarietat requereixen realitzar amb urgència polítiques fiscals progressives i redistributives que permetin millorar la protecció social.

Instaurar una renda bàsica universal no condicionada, per exemple, reduiria la pobresa (nou milions de pobres; 650.000 d'ells amb menys de 250 euros al mes), desmercantilitzaria les relacions laborals i augmentaria el poder de negociació d'uns treballadors que no haurien d'acceptar ocupacions degradants, injustes i perilloses.

Sense polítiques com aquestes, milions de persones seguiran pagant els efectes de la crisi amb la seva salut i amb la seva vida.

* Joan Benach i Carles Muntaner són membres del Grup d'Investigació en Desigualtats en Salut (GREDS-EMCONET, UPF).

Seguretat Social: Cap a un model de repartiment més just i solidari

Laura Mora, professora de la Universitat de Castella la Manxa

Sóc professora de Dret de la Seguretat Social i, cada any, explico als meus estudiants que el sistema de Seguretat Social –a pesar dels missatges apocalíptics– té una salut de ferro, que no té deutes passats ni futurs i que se sosté amb l'esforç constant de tots els treballadors i les treballadores i de les empreses (el 2009 la Seguretat Social va tenir un superàvit de 8.000 milions d'euros). Encara que és millorable i molt.

Els sistemes de seguretat social tal com els coneixem en gran part dels països de la UE, són el guany –no buscat– de la classe treballadora després de les dues guerres mundials. Durant la Segona, el Govern anglès va començar a traçar plans de reconstrucció i es va adonar que l'única manera que el sistema capitalista sortís endavant –i la classe obrera no abraçés el comunisme– era dissenyar un sistema de protecció social per a una població civil i militar que només es recompondria i tornaria a l'activitat productiva i econòmica si hi havia un Estat que li oferís sustent, protecció i seguretat en cas de necessitat.

Així, la nostra Seguretat Social –que va néixer en una sort de postguerra mundial ajornada– no és altra cosa que un sistema de previsió que ens cobreix econòmicament i sanitàriament i ens dona prestacions de diferent tipus (en espècie o econòmiques) per a protegir-nos en els moments de necessitat.

Les prestacions econòmiques actuen quan la manera ordinària d'obtenir rendes (per a la immensa majoria, el treball) falla. Com no pot ser d'altra manera, el principi essencial que ho inspira és el de solidaritat, i això s'expressa a través de la tècnica de repartiment, és a dir, paguem tots i totes i ho gaudim qui ho necessita. Els actuals actius sufraguen les prestacions dels actuals passius i, d'aquesta manera, es posa en pràctica una solidaritat intergeneracional.

Hi ha prestacions que no gaudirem mai; o potser sí, durant algun període de la vida. La de jubilació és una prestació econòmica vitalícia (una pensió, per tant) que s'arriba a després d'una llarga vida de treball. Hi ha moltes pensions que són de misèria i que només permeten sobreviure a una generació de treballadors criats en l'austeritat. Són moltes les dones que viuen sense pensió de jubilació per no haver cotitzat, o no haver-lo fet prou; i moltes altres cobren una pensió de viduïtat miserable.

Aquí estaria el debat: a tenir millors pensions que cobrissin realment a tot el món, a saber com superar la caduca

distinció que separa el treball productiu del reproductiu, que no és reconegut com treball efectiu pel sistema de Seguretat Social.

Treballs que no compten

En l'actualitat, treballar i tenir protecció social no van sempre de la mà, ja que hi ha molta gent que treballa (treball reproductiu, informal, en negre...) i que, no obstant això, no pot beneficiar-se del sistema de Seguretat

Social. Molts diran que si no han contribuït a sostenir el sistema, no tenen dret a gaudir d'ell. Al meu entendre, el raonament és un altre: el treball de cura o el d'un sense papers també genera riquesa, encara que no quedi comptabilitzat en el PIB. És una riquesa real, tangible, imprescindible per a la subsistència del sistema i es pot localitzar en el mateix –no com els castells en l'aire financers–, pel que cal arbitrar lleres polítiques per a reconèixer-los social i institucionalment i, en conclusió, perquè aquestes persones obtinguin la protecció social

que també mereixen. No obstant això, en comptes d'enfrontar la contradicció entre treball productiu i reproductiu, o entre treball formal o informal, els nostres governants s'entretenen a empitjorar el que hi ha. Hi hauria progrés en un Estat on les persones grans no poguessin retirar-se deixant els seus llocs a qui vinguin darrere? És impensable en termes de civilització, però això és el que està sobre la taula en les socialdemocràcies neoliberals quan els seus governants planegen reformar les pensions sota arguments tramposos, i pretenen retardar l'edat de jubilació i/o augmentar el període efectiu de cotització de tota una vida laboral per a tenir dret a la totalitat d'una modesta pensió. Arribat aquest punt cal recordar que a Espanya hi ha un atur juvenil del 40%, un atur general del 20% i un índex de temporalitat contractual d'un terç de la població activa. Fins a quina edat hauria de treballar, per exemple, una jove d'avui per a poder cotitzar el mínim? Finalment, si el nostre sistema es finança a través de les cotitzacions socials

de la classe treballadora i de l'empresarial (gairebé en un 90% el 2010), per què no hi haurà recursos per a mantenir les pensions dintre de 40 anys? Si s'augura un Estat amb la riquesa del qual no es puguin pagar les pensions (encara que està demostrat que la productivitat –depredadora de gent i recursos– creix fins i tot en temps de crisis), llavors, de què estan parlant?

Presenten des de fa massa temps un destí irremeiable, no obstant això el que realment ens estan anunciant els usurers malversadors d'avui és la seva voluntat política d'emprar la riquesa que creem els treballadors i les treballadores en altres coses, en no redistribuir-la, a caminar cap a la privatització de la Seguretat Social, cap al "salvi's qui pugui", cap al "faci's un fons privat de pensions perquè mai se sap". Per què he de tenir més confiança en un banc que en la capacitat de l'Estat de redistribuir la riquesa? No ha estat l'Estat el que ha hagut d'injectar els nostres diners als bancs en aquesta crisi?

S'imaginem la situació dels bancs dintre d'uns anys si la població activa no creés la suficient riquesa ni per a poder mantenir a les seves persones grans? Reforcem i millorem l'Estat social i lluitem perquè cada vegada reparteixi més i sigui més just i solidari. Siguem nosaltres, la classe treballadora, qui doni una volta de rosca a l'Estat social.

Mobilització a Indra Barcelona per reclamar el manteniment del poder adquisitiu

Secció Sindical CGT
Indra Barcelona

L'empresa Indra a Barcelona té aproximadament 1.000 treballadors i es dedica al desenvolupament de programari i administració de sistemes informàtics.

Durant els últims 3 anys s'ha seguit una política d'increment salarial nul o per sota de l'IPC per a la gran majoria de la plantilla, causant una pèrdua de poder adquisitiu en un sector tan important com el de les tecnologies de la informació.

Indra ha obtingut beneficis de 186 milions d'euros el 2008, 198 milions el 2009 i 188 milions el 2010, ha augmentat la retribució mitjana de l'alta direcció de 749 mil euros en el 2008-798000 euros el 2009 (les dades de 2010 encara no han estat publicats), el que significa un increment de més del 9%.

Per contra una gran part de la plantilla se li pressiona perquè faci increments de jornada no remunerades ni compensades. En moltes ocasions comunicant sense temps, el que suposa trastocar la vida personal dels treballadors i impossibilitant la conciliació entre la vida laboral i familiar. Això afecta especialment les companyes que demanen reduccions de jornada i que veuen perjudicada la seva progressió professional.

Tot això genera una gran desmotivació del personal que es tradueix en un elevat grau de rotació que afecta la qualitat del treball.

Davant aquesta situació, el Comitè d'Empresa d'Indra Barcelona (CGT, CCOO i UGT) va iniciar una sèrie d'accions per reclamar el manteniment del poder adquisitiu amb una pujada, com a mínim, de l'IPC. En aquest sentit el dia 1 d'abril es va realitzar una concentració a les portes de la seu de l'empresa a Barcelona.

Inspecció de Treball dona la raó a la CGT de Trainasa en la seva denuncia per assetjament laboral

Federació Intercomarcal CGT
Lleida

Des de el passat mes de febrer les treballadores de Tratamientos Industriales de Aguas, SA (Aqualia Contact Lleida) venen denunciant vexacions i maltractaments per part de la seva superiora directa. Situació que porten patint des de fa més de 3 anys sense que la empresa hagi adoptat cap mesura al respecte.

El passat 6 d'abril, fruit de les reiterades denúncies de les companyes, l'empresa decideix sancionar a aquesta persona amb 14 dies de feina i sou, fent coincidir aquesta sanció amb els dies de vacances de setmana santa. Una mesura que la secció sindical de CGT a Trainasa valora com insuficient.

Denunciats els fets a Inspecció de Treball, aquesta oficina ha emès un

informe en el que constata que "... la señora P. R. ha menoscabado reiteradamente la dignidad de los trabajadores y les ha dispensado un trato vejatorio mediante gritos, insultos, humillaciones y amenazas, con conocimiento de la empresa, quien hizo caso omiso de las quejas de varios trabajadores hasta que la situación fue insostenible en el centro de trabajo. Por esta razón, se ha extendido acta de infracción en materia de relaciones laborales a la empresa por culpa [in vigilando] del ambiente laboral del centro de trabajo de Lleida"

Tot i que la situació de les companyes dista molt d'estar solucionada, aquest informe és un pas endavant en la seva lluita contra l'assetjament laboral que pateixen, i ja s'estan plantejant noves mesures fins que aquesta situació es solucioni definitivament.

Prou assetjament laboral, la lluita continua.

En un entorn de crisi sense precedents Telefónica destrueix ocupació

Sindicat Federal de Telefónica de la CGT
www.cgt-sft.org/

Telefónica, l'empresa espanyola que ha obtingut majors beneficis l'any 2010, emprèn una important destrucció d'ocupació en la seva filial espanyola de telefonia fixa. Després de l'anunci de l'eliminació de càrrecs en la seva estructura, ha iniciat una onada d'acomiadaments 'pactats' de personal fora de conveni -fins a un 6% de directius i comandaments intermedis. Acomiadaments per absentisme justificat i disciplinaris completen aquesta primera fase que pretén atemorir a la plantilla i preparar l'ERO anunciat per Guillermo Ansaldo en diverses províncies. Les cartes d'acomiadament per aquesta causa inclouen la següent legal, però molt immoral, frase: "...les seves reiterades absències, àdhuc justificades... fan que... no resulti rendible... pel que no existeix altra solució que... resoldre el seu contracte de treball". Aquesta situació, que per a la CGT és

un atemptat contra l'ocupació digna i amenaça amb destruir milers de llocs de treball, va provocar la convocatòria d'una vaga indefinida de mitja jornada per la readmissió de les persones acomiadades i en defensa de la nostra ocupació.

El 7 d'abril, es realitzava la segona jornada d'aturades, després del parèntesi de les eleccions sindicals en l'empresa. Aquesta mobilització, que es va iniciar el passat 17 de març i va comptar amb la participació de 5000 persones, va ser convocada simultàniament pels sindicats CGT, STC i AST-COBAS que sumen 5 dels 13 delegats del Comitè Intercentres.

Des de la CGT entenem que en moments de crisi són les grans empreses, especialment les que han estat públiques, qui han de generar ocupació de qualitat, en lloc de destruir-la per qualsevol via i seguir externalitzant activitat a tercers països o a subcontractes amb alts nivells de precarietat laboral.

Telefónica i la seva responsabilitat social: 6000 llocs de treball a les escombraries

Telefónica ens estafa i es riu de totes i tots

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT

Les grans empreses com Telefónica i els seus directius es riuen de tota la societat, del govern, de les i els treballadors, de qualsevol tipus de democràcia.

CGT denuncia davant l'opinió pública el desvergonyiment i l'absoluta manca de respecte de les grans empreses i financers cap a tota la societat.

Els 40 grans empresaris amb el president de Telefónica al capdavant, Sr. Alierta i el cap d'un dels bancs més poderosos del món, el Banc Santander, sr. Botín, vénen assaltant al govern i al parlament, dient-los quines són les polítiques que s'han d'aplicar contra treballadors / es públics i privats, pensionistes, dones, joves, migrants, "sense que els tremoli el pols" tenint clar que aquests empresaris i banquers, ningú els ha escollit perquè governin el país.

El dia 14 d'abril, Telefónica comunica a la societat que han guanyat l'astronòmica xifra de 10.167 Milions d'euros de beneficis nets i, alhora, informen al Govern i a la societat que en tres anys acomiadaran a 6.000 treballadors / es per estalviar costos (el 20% de la plantilla a Espanya), externalitzar serveis, és a dir, subcontractaran fora part de les funcions, s'incrementaran els salaris en funció de la variable de la productivitat i que a més, es farà com fins ara,

amb el consens de els agents socials (CCOO i UGT), amb l'autorització del Ministeri de Treball i amb el pagament per part de l'erari públic (caixa comuna de la Seguretat Social) d'almenys 100 milions d'euros per any.

Que el president de Telefónica comuniqui a la societat que va a procedir amb aquest frau social i jurídic (l'ordenament laboral espanyol no admet expedients d'extinció d'ocupació en empreses amb be-

neficiis, sota cap concepte) i que el fiscal de l'Estat no actuï d'ofici portant als tribunals al Sr Alierta com a principal responsable per instigar un frau de llei i atemptar contra els interessos generals de l'economia, no mostra sinó que vivim en un sistema democràtic fals, on uns pocs, grans empresaris i el sistema financer, senzillament violen les lleis i es riuen del sistema demostrant que és mentida que la llei sigui igual per a tots i totes.

Per la readmissió del delegat de la CGT acomiadat a Atento Lleida

Secció Sindical CGT
Atento Lleida

El passat dia 26 març 2011 li va ser notificat l'acomiadament a través d'un Telègraf, tot i que la notificació es fa ara el contingut és peculiar ja que en ella l'acomiadament es fa efectiu des del dia 7 de març, 23 dies després es recorden de notificar-ho.

Cal destacar que Atento va obrir la seva plataforma a Lleida l'any 2006, des de tal data ha vingut menyspreant de manera reiterada els drets dels seus treballadors / es, però fa uns 7 mesos un grup de companys / es van decidir unir-

se a la CGT, fet que pel que sembla a l'empresa no els va agradar, des de la creació de la Secció Sindical de la CGT, s'han interposat més de 20 denúncies en Inspecció de Treball, a més de diversos Judicis per acomiadaments improcedents on la nostra secció sindical ha aconseguit demostrar que Atento no respecta els drets dels treballadors / es i per la qual cosa ha estat condemnada l'Empresa a pagar quantioses quantitats econòmiques.

El nostre company Juan Manuel ha estat un plat de mal gust per a aquesta empresa sense escrúpols, el no s'ha callat i per això l'han perseguit constantment, ell ha denunciat i per això l'han acomiadat.

Però la CGT no callarà, des de la nostra Secció Sindical se li declara un conflicte permanent a Atento fins que el nostre company sigui readmès i es paralitzi l'assetjament que la CGT està patint a Atento.

Mig centenar de persones convocades per la CGT de Lleida es van manifestar el 16 d'abril pels carrers de la capital del Segrià demanant la readmissió de Juanma, dins la campanya per a la seva readmissió que s'està duent a terme en diferents seus d'Atento de tot l'estat. A Lleida s'han adherit 11 col·lectius polítics i sindicals a la campanya de suport.

Conferència estatal del Sector Marítim de la CGT

Sector Mar i Ports – CGT

El dies 12 i 13 d'abril, prop d'un centenar de delegats de CGT d'Autoritats Portuàries, Estiba, Marina Mercant, Salvament Marítim, Treballadors Portuaris i Trànsit Interior, procedents de tot l'estat i de pràcticament tots els ports, es van reunir a la Casa del Mar de València, al voltant de la seva Conferència Sindical Estatal.

Encara que hi havia coincidència en les polítiques de retallades en tots els àmbits sota l'excusa de la crisi, cada col·lectiu va analitzar les seves realitats concretes i extreure conclusions. Autoritats portuàries i treballadors portuaris destacar les conseqüències de l'aplicació de la nova llei de ports pel que fa a la pèrdua de l'ocupació pública i de qualitat, i van apostar per la defensa dels serveis públics.

L'oposició a la conversió de les Societats d'Estiba en Apies, el manteniment i increment de l'ocupació pública i la formació com a eina eficaç per millorar realment la professionalitat dels treballadors en lloc que sigui un mitjà de control, són preocupacions comuns d'ambdós col·lectius.

Els companys de Marina Mercant acusen a la globalització com a realitat precaritzadora del sector, amb les banderes de conveniència com a exponent del deteriorament de les condicions de treball de la gent de mar i de la constant pèrdua de drets sociolaborals d'aquest col·lectiu. La manca de vigilància pel compliment de la normativa vigent per part de l'autoritat marítima competent posen el cop de gràcia a unes professions que van camí de desaparèixer al nostre país. Només la unió dels treballadors del sector, juntament amb una activa implicació de les nostres admi-

nistracions en defensa de l'ocupació professional i de qualitat a Marina Mercant poden revertir la situació.

El III Congrés Estatal de Treballadors de Salvament Marítim, va destacar el perill que representen les retallades pressupostàries per mantenir la qualitat i eficàcia del Servei. Les reduccions de tripulacions fins i tot poden afectar la seguretat en el treball i en el resultat de les intervencions. La pràcticament nul inversió en Formació per a aquests col·lectius és una xacra incomprensible. El Congrés proposa a l'Administració que, a fi d'aconseguir més eficàcia i eficiència, en lloc de retallar d'on no es pot, la crisi és l'oportunitat d'acabar amb el malbaratament existent a causa de la dispersió de competències i la duplicitat de les mateixes en l'àmbit marítim. Amb els recursos existents, es podria millorar els serveis públics i economitzar recursos.

En termes generals, la creixent precarització de les condicions de treball, la pèrdua dels drets laborals, els continus retalls tant en el sector privat com en el públic, i les dinàmiques privatitzadores dels serveis públics, juntament amb la necessitat de buscar la convergència en les dinàmiques de l'acció sindical per fer front a aquestes agressions, marcaran l'agenda de treball.

El creixement continu de la CGT en el sector marítim-portuari fan més necessari que mai establir una acció sindical coordinada, que permeti que la nostra organització sigui una més efectiva i millor eina en la defensa dels interessos dels treballadors.

Posades en comú les conclusions, s'acorda constituir un equip de treball del sector Mar i Ports per millorar la coordinació dels diferents àmbits, a fi de ser més eficaços en la defensa dels drets dels profes-

sionals del sector. Animem també al fet que els treballadors i treballadores a que s'organitzin a la CGT, organització de classe, abandonant a aquelles organitzacions que traïxen als qui haurien de defensar, pactant reformes retrògrades i injustes.

Desil·lusió i desengany a la plantilla de l'IMFE de Reus

Comitè d'Empresa IMFE Mas Carandell

Primers d'abril ens sorprenia l'informació que ens havia donat l'empresa que acordava passar una part de plantilla de l'IMFE Mas Carandell a l'Ajuntament de Reus, mesura que afecta a un total de set persones. Això s'ha anat gestant d'amagat i amb presses per no deixar lloc a la reacció de la plantilla ni a la representació sindical, per tal de poder-ho presentar en l'últim ple de l'ajuntament d'aquesta legislatura i a

dos mesos de les eleccions municipals.

La plantilla de l'IMFE fa molts anys que demana formar part i equiparar-se a la plantilla de l'Ajuntament i per això s'han emprès diferents reivindicacions en el temps. Durant l'última negociació de conveni aquesta reivindicació va generar de nou conflicte i no es va obtenir cap alternativa.

La resposta que sempre se'ns ha donat és que això no es pot dur a terme per qüestions legals. Ara però amb els fets ja consumats, veiem que la nostra petició inicial no era tan desgavellada malgrat tots els arguments

i negatives de l'empresa davant aquesta proposta, que semblava impossible de materialitzar tot i que ja existien experiències anteriors. Una solució que semblava que era del tot impossible quan es va presentar en la taula de negociació i que ara sí que és possible per una part de la plantilla, no es sap on han anat a parar les qüestions legals al·legades els anys anteriors.

Nosaltres ens alegrem per la sort d'aquests companys i companyes que veuran les seves condicions millorades en relació a la resta de plantilla de l'IMFE, no entenem però, que l'empresa hagi pres aquesta decisió

que suposa un greuge comparatiu amb la resta de plantilla de l'IMFE i que sembla que no hi ha disposició d'ampliar el ventall.

No sembla tampoc lògic que als dos mesos de final d'una legislatura s'hagin de prendre mesures d'aquest tipus, sense donar la informació en veu alta i a cuita corrent. Entenem que per fer aquest traspàs s'hauria d'haver informat i consensuat amb el Comitè i la plantilla de l'IMFE.

Per tot això no ens queda més que felicitar i felicitar-nos ja que el que fa tants anys que demanem, si hi ha voluntat es pot fer (i els fets ho demostren) per tant, no anàvem tan des-

encaminats com ens deien, no?. Això ens reforça a continuar en aquesta línia d'unificar criteris en la gestió, tot esperant que la mirada dels qui manen sigui més justa i incorpori criteris d'igualtat i no discriminació en una plantilla que està en una relació molt desigual respecte a la plantilla de l'Ajuntament, i fins i tot entre la pròpia plantilla de l'IMFE.

Nosaltres demanem que no s'apliquin més criteris de discriminació entre una mateixa plantilla i que es plantegi que aquest traspàs a l'Ajuntament englobi a la resta de plantilla de l'IMFE Mas Carandell que es troba en les mateixes condicions laborals.

Per un sindicalisme independent i participatiu a l'Ajuntament de Manresa

Secció Sindical Ajuntament Manresa

En l'actualitat, cada cop és més evident per part dels sindicats oficials amb pactes antisocials com en la reforma laboral, a una certa

tendència al "grogisme-verticalisme". I això és fruit de l'educació entusiasta a ésser corretges de transmissió de partits polítics, amb el consegüent abandonament de la defensa dels interessos dels treballadors, que és la missió que els hi correspon com a sindicat.

Aquesta tendència general, en el nos-

tre cas particular, com a integrants de la plantilla de l'ajuntament de Manresa, s'ha vist agreujada davant la passivitat que han mostrat els sindicats, davant l'agressió tan salarial com social, que han dut a terme l'actual equip de govern de l'ajuntament de Manresa. CGT proposa una altra pràctica sindicalista, independent

dels partits i que pretén participar amb les instàncies legals que el sistema permet. I per tot això, des de la CGT a l'ajuntament de Manresa ens comprometem:

- A lluitar pel manteniment i consolidació de la totalitat de la plantilla de l'ajuntament de Manresa.

- A no deixar en paper mullat els pre-

acords i drets laborals.

- Ens comprometem en la transparència en les reunions on tinguem representació sindical i donar veu a les inquietuds de totes i tots els treballadors.

- A defensar l'actual catàleg de llocs de treball i donant prioritat als nivells amb menys poder adquisitiu.

La CGT denuncia incompliments a Gearbox del Prat

Secció Sindical CGT Gearbox

La Secció Sindical de CGT a Gearbox del Prat denuncia, una vegada més, l'incompliment reiteratiu de l'empresa de les lleis en matèria de contractació.

La Direcció de Gearbox del Prat SA

pertanyent al grup SEAT, insisteix a seguir realitzant contractes en frau de llei a pesar de les sentències en contra i ratificades pel tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

La Secció Sindical de CGT a Gearbox ve reclamant des de fa mesos un gir en la política de contractació de l'empresa.

Gearbox del Prat fabrica caixes de canvi per a tot el grup VW i des del

2005 ve experimentant un augment progressiu de producció i beneficis que no es tradueixen en contractacions estables i de qualitat. La plantilla actual és de 1.070 treballadors, dels quals al voltant de 100 són eventuals.

La CGT ve denunciant, gairebé en solitari, la il·legalitat de les contractacions realitzant diferents accions per a reclamar a l'empresa que passi

a fixos els eventuals amb 2 anys de contractes a Gearbox.

L'empresa utilitza un cercle viciós, il·legal i immoral en el qual acomiada a aquests treballadors per a substituir-los per altres nous o tornant a contractar a aquells acomiadats anteriorment que han estat en l'atur més de 7 mesos.

La política de contractació en SEAT s'ha vist modificada recentment pel

lançament del Q3, anunciant al costat de la Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya, la contractació indefinida de més de 1000 treballadors. Aquest gir no s'aplica a Gearbox i insisteixen a mantenir la il·legalitat de les contractacions que es realitzen desafiant a la justícia amb el beneplàcit de la Direcció de SEAT i de la Conselleria de Treball de la Generalitat.

Drets i deures a Islàndia

El país torna a dir no a la indemnització de 4.000 milions d'euros al Regne Unit i Holanda

Jesús Benabat / Diagonal

Per segona vegada, el 9 d'abril, la ciutadania islandesa s'ha negat en referèndum a pagar pel que consideren una responsabilitat del sistema financer. El país torna a dir no a la indemnització de 4.000 milions d'euros al Regne Unit i Holanda.

Els ciutadans de les democràcies occidentals, atribulats amb tot un seguit de drets grandiloqüents que legitimen la seva sobirania, han ignorat durant massa temps el compliment d'una sèrie de deures inherents a aquest pacte social al que hem denominat 'estat de benestar'.

En l'època de bonança, aquesta responsabilitat col·lectiva es considerava tolerable quan les possibilitats que proveïa el consumisme més desafortat difuminaven la preocupació sobre aquests assumptes. Ara que la crisi ha remogut els fonaments del sistema capitalista sobre el qual hem construït els nostres somnis de grandesa, cal preguntar-se quines són les obligacions de la ciutadania respecte al manteniment d'aquest sistema; té la societat civil que abonar els excessos d'una banca inconscient?, estan obligats per ventura a patir les conseqüències de la incompetència de la seva classe política?, és lícit sumir-se en el silenci mentre una obscura casta financera saqueja el fruit del treball de la resta?

Els ciutadans islandesos s'han reafirmat en el rotund 'no' amb el qual ja

van condemnar a la primera temptativa d'acord el passat any i mostren la seva resistència a adquirir responsabilitats lluny de la seva incumbència en detriment dels seus ja de per si prou maltractats drets. El referèndum celebrat el 10 d'abril, en el qual s'havia d'aprovar la indemnització de 4.000 milions d'euros (un terç del PIB del país) en 37 anys amb un 3,3% d'interès a Regne Unit i Holanda pel col·lapse en 2008 del banc en línia Icesav, va tornar a mostrar la negativa intransigent d'una població

fastiguejada dels excessos dels seus banquers, aquests pels quals ara se li exigeixen deutes milionaris que la seva castigada economia no pot suportar. El país més feliç del món segons els estudis previs a l'esclat de la crisi financera, ha presenciat com el seu eteri estat de benestar erigit sobre la privatització massiva d'entitats i sectors productius en la dècada dels 80's, va ser saquejat conscientment per unes desenes d'homes de negocis i polítics corruptes alimentats per l'afany voraç de lucre.

L'experiment de fer d'Islàndia el major paradís fiscal del món, amb els actius dels seus bancs per sobre de la riquesa del propi país, amb barra lliure en la concessió de crèdits, amb el balafament majúscul dels poderosos; finalment es va malmetre amb el col·lapse del sistema i la posterior ruïna del país. Les xifres d'atur van augmentar com mai abans, el PIB es va desplomar, la inflació va arribar cotes inimaginables mesos abans com resultat de la devaluació de la corona,

les fallides dels bancs es van succeir. El somni, per fi, es va esvaïr.

Ara, els drets concedits als seus ciutadans com les despulles sobrants de l'opulent banquet celebrat a la seva costa, se'ls neguen en favor d'uns deures contrets per la fallida d'un banc fraudulent pel qual 300.000 estalviadors britànics i holandesos van perdre els seus diners després d'haver-se lucratur durant anys dels seus beneficis d'alt risc. Islàndia s'enfronta, doncs, a una cruïlla en la qual ha de sortejar tant la depressió econòmica que travessa i els seus dilemes consubstancials, com l'amenaça dels països al que 'deu' milers de milions a interposar-se en el seu ingrés en la Unió Europea.

Mentrestant, la població es nega a claudicar en la defensa conscient dels seus drets democràtics a pesar de les conseqüències incertes de la seva decisió en el fràgil sector econòmic del país. Els tribunals de justícia europeu dictaran veredictes en la contesa després de la impossibilitat d'un acord que desestabilitza la coalició governant en el país nòrdic.

La revolució islandesa continua amb pas ferm davant l'admiració lliurada de la resta de democràcies occidentals, igualment raptades en la seva capacitat de decisió, encara que adormides pel discurs buit dels drets que suposadament gaudim. Resulta kafkí que un país, que uns ciutadans, hagin de pagar per la temeritat d'una entitat privada allotjada en un altre país. La moralitat és clara i concisa; sempre paguen els mateixos.

Quatre notes d'humor sobre la crisi... o no

Jordi Martí Font, afiliat a CGT Tarragona

El Govern dels millors (lladres del món) ha començat i incrementat l'espoliació que ja anunciaven quan encara no manaven. La banda executiva el seu guió amb timó, currículums inventats per semblar més del que són i presidents d'associacions empresarials que fan la feina bruta de vendre-s'ho tot a ells mateixos a preu de saldo mentre ostenten excel·lentíssims càrrecs de consellers. En tenien ganes, tan acostumats com estaven quan manava el pare de l'Oriol a fer transvasaments de diners d'una butxaca a l'altra. Els del PSC-ERC amb alguns desacords d'ICV convenientment propaganditzats per la premsa del règim que ara també podrem llegir en català, ja els havien aplanat el camí. I tan pla estava que no els ha calgut fer cap esforç per trobar la dreuera de la cova d'Alí-Babà. Ara, a més, tenen la gran excusa per fer el que vulguin mentre nosaltres els deixem: la crisi.

I davant la més gran ofensiva contra les persones donada a l'Europa Occidental, després de la Segona Guerra Mundial, què fem nosaltres? Com ens oposem a això que anomenen "retallades" i que s'entendria molt millor si diguéssim "robatoris"? Perquè és clar que ells fan el que els toca: enredar i robar. Però i nosaltres? Doncs

no res, tot i que ens caldria continuar tenint clar que tenim raó, que la tenim i que no sabem si la tindrem o no però el que pensem no dependrà dels diners que ens paguin ni del poderet que ens donin. Ni ahir ni ara ni mai.

Les companyes i els companys de feina, de llit, de sofà, d'aula, de carrer, de pis, de bar, de cap de setmana i d'entre setmana... quan entenen mínimament el que està passant es miren el món amb més por encara de l'habitual i comencen a suposar on pot portar aquest increment fins a l'infinit de la por a demà que ens venen arreu com a normalitat: anem de cap als forns crematoris d'Auschwitz... convenientment 'tunejats', això sí, d'acord amb l'estètica del segle XXI. Per a aquesta dreuera ens hi van preparant quan repeteixen vint vegades -o més- que davant la crisi i per reduir l'atur només tenim l'opció de treballar més (i de fer fora els "indesitjables" que no portin cobata, expliquen en veu baixa...). El treball ens farà lliures, i ser més dur que ningú altre amb els altres pobres ens farà... caps i cossos més de suro. Ens hi han preparat tant que nosaltres diem que sí, que tenen raó, alhora que llencem a la brossa les quatre regles matemàtiques, sobretot la divisió, que ens van ensenyar a l'escola primària o abans i tot.

Sabeu què podem fer davant la crisi, sense caure en les seves trampes?

Doncs somiar (he dit somiar!) que, enmig d'una pel·lícula que no sigui de la Guerra Civil (perquè al final sempre acabem perdent) som persones conscients, que sabem de què va el món i, igual que treballem, també ens movem, protestem i ens indignem. Així que ja en sabeu el gènere: la ciència-ficció. No? I podem continuar somiant que, un cop indignats, fastiguejats i farts de perdre cada dia una mica més, ens dediquem, quan no ens vegin i només per passar l'estona, a trinxar caixers, rebentar les portes

dels bancs, no creure l'amo ni treballar gens, alhora que l'advertim que no ens acomiadi i executem les amenaces teòriques si ens fa fora. També, per entretenir-nos més, de tant en tant, cal cremar les cases dels rics, fer impracticables i insegurs els seus barris i tancar amb silicona i cadenes les escoles dels seus fills per aturar la cadena; sí, la de muntatge també. Podem deixar-los sense aigua i que no es puguin rentar, ni cuinar, ni... El que sigui abans del que fem ara, que és... no res. El que sigui abans

d'engolir com engolim i de les frustracions que es veuen arreu. El que sigui abans que acumular resignació i veure com la policia, els jutges i els bancs fan tan bé la seva feina al servei dels rics que els nostres es queden sense feina, sense casa, sense res que no sigui misèria...

Serien tot mesures per riure, o per fer riure. Perquè d'enfotre-se'n de nosaltres, de totes i tots, ja ens n'hem atipat una mica massa. I potser ja n'hi ha prou de resignació i males cares, no?

Tema del mes

Ni bancs ni especuladors no paguen la factura del col·lapse financer

2010: els bancs, les empreses i la borsa guanyen a l'Estat espanyol 86.228 milions en plena crisi

David Fernández

Tercer any de la crisi i tercer any consecutiu de beneficis multimilionaris per als bancs, les empreses i els parquets borsaris. L'abast del frau econòmic i l'estafa política tornen a tenir dades: els cinc primers bancs espanyols van obtenir uns beneficis nets de 15.000 milions l'any passat. Paradoxalment, la mateixa xifra de la retallada antisocial imposada per l'executiu de Rodríguez Zapatero el maig passat: 50.000 milions fins el 2013, 15.000 dels quals s'han d'aplicar durant el 2010 i el present 2011. Amb el 17,39 % dels principals guanys bancaris, empresarials i borsaris registrats el 2010 n'hi hauria prou per revertir la retallada antisocial de 15.000 milions decretada el mes de maig. Qui paga la crisi? I qui se'n riu?

Gran banca: 14.940 milions de beneficis

Només les cinc grans entitats financeres han declarat, al tancament de 2010, uns beneficis nets de 14.940 milions d'euros. Un 5% menys respecte l'any anterior, en què van obtenir 15.694 milions. El rànquing l'encapçala, un cop més, el Banc Santander d'Emilio Botín, amb 8.181 milions nets en guanys. El segueix el BBVA, amb 4.606 milions, La Caixa, amb 1.307 milions, el Banc Popular amb 590, i Caja Madrid, amb 256 milions. Les dades, però, estan doblement esbiaixades. D'una banda, perquè totes cinc entitats financeres han tancat l'any amb dotacions milionàries per provisions que pugen fins els 6.670 milions addicionals. El Santander ha destinat 472 milions, el BBVA 431, La Caixa 2.651, el Banc Popular 1.834 i Caja Madrid 1.282. D'altra banda, en una economia globalitzada com l'actual, cal tenir en compte que les tres primeres entitats disposen d'altres filials i marques que també han continuat registrant guanys i que cal comptabilitzar a part. Les filials del Santander arreu del món han obtingut 3.885 milions d'euros a l'Europa continental, 4.804 a l'Amèrica Llatina i 1.985 milions al Regne Unit. En el cas de l'expansió internacional del BBVA, l'entitat va elevar el benefici fins els 1.707 milions a Mèxic, 889 a l'Amèrica Llatina i 236 als EUA. En el cas de La Caixa, Critería -el hòlding de participades que va impulsar com a braç inversor- viu una situació similar i, l'any 2010, va obtenir 1.823 milions d'euros de beneficis. Sumant els beneficis nets, les dotacions a provisions i els guanys de les filials, les cinc primeres entitats han guanyat 36.959 milions d'euros durant els da-

rrers dotze mesos. En el mateix període de temps, aquestes cinc entitats han tancat un total de 310 oficines a l'Estat i han suprimit 1.105 llocs de treball. Tot i això, aquest 2011, el Banc Santander preveu pujar els beneficis fins els 9.708 milions i el BBVA fins els 5.200: 14.908 milions. De nou, la xifra dels 15.000 milions retallats en serveis socials durant el període 2010-2011. No són els únics que mai no hi han perdut. Rere les cinc grans entitats bancàries, sota un mapa financer en reestructuració, la resta d'entitats també han aconseguit resultats positius: Banesto 559 milions en benefici i 382 milions en dotacions, Banc Sabadell 380 milions en benefici i 968,1 en dotacions, o Bankinter 150 en benefici i 116 en provisions. Des de 2003, la banca espanyola ja ha acumulat uns beneficis nets continuats de 145.000 milions d'euros.

El benefici empresarial llinda els 50.000 milions d'euros

A aquests guanys ingents, cal afegir-hi el resultat de les 34 grans empreses espanyoles, agrupades a l'índex Ibex 35, que s'ha disparat, ha augmentat un 22% i ha superat els 47.000 milions de benefici net conjunt. Telefónica va ser la líder indiscutible, amb 10.167 milions: un increment del 31% amb 60.737 milions facturats arreu del món. Repsol en va obtenir 4.693 (el triple que l'any anterior) i l'elèctrica Endesa 4.129 milions, un increment del 20% respecte al 2009. Ferrovial va obtenir 2.163 milions; l'ACS de Florentino Pérez 1.313 milions i la concessionària d'autopistes Abertis 662 milions. Iberdrola mereix una menció a banda ja que, amb 2.871 milions de benefici, ha assolit la millor xifra de la seva història. A més, els dividendes borsaris no s'han aturat pas durant el 2010. Les companyies cotitzades a la borsa espanyola van retribuir 24.288 milions d'euros als accionistes. Un 24% menys que l'any anterior, que es van repartir 32.208, segons les dades de Borses i Mercats Espanyols (BME).

Els sous dels executius: sense cap crisi

Qui tampoc nota la crisi són les elits. Els 584 càrrecs de consellers executius i alts directius de les empreses de l'Ibex 35 van cobrar una mitjana de 989.000 euros durant el 2009. Van arribar a uns nivells retributius que no s'havien assolit

mai, tot i la caiguda parcial de beneficis i malgrat el fet d'haver estat, oficialment, el pitjor any de la crisi. Aquesta mitjana suposa 113 cops el salari mínim, mitjana que el 2005 se situava a 93 cops superior. La diferència encara és més abismal si se centra la comparació als càrrecs de consellers executius: cobren 313 cops el salari mínim com a mitjana: 2,7 milions anuals. Fa quatre anys, la diferència se situava en 208: ha augmentat un 33% enmig de la crisi. I tot plegat, sense incloure el càlcul milionari de les seves pensions. Amb noms i cognoms, els salaris de la vergonya més elevats es troben al Banc Santander: Alfredo Sáenz, conseller delegat, cobra 10,2 milions anuals. El segueix Ignacio Sánchez, president de l'elèctrica Iberdrola, amb 5,34 milions, als quals cal afegir tres milions addicionals en gratificacions. Darrere, Francisco González, totpoderós president del BBVA, amb 8,1 milions entre sou i accions, i el president de Repsol YPF, el català Antoni Brufau, que ingressa 4,2 milions. En ple atac al sistema públic de pensions, les jubilacions previstes per a alguns alts càrrecs mereixen atenció a banda: José Ignacio Goirigolzarri, del BBVA, rebrà 68,7 milions d'euros i el president Francisco González en rebrà 79,8. Al Santander, Emilio Botín rebrà 24,6 milions i Alfredo Sáenz, el conseller delegat, el rècord de 85,7 milions.

La dimensió de tot plegat

En síntesi, cinc bancs, 34 empreses i una borsa tafurera han guanyat 86.228 milions d'euros el 2010. Només amb el 17,39% d'aquests guanys n'hi hauria prou per revertir la pitjor retallada antisocial dels darrers 30 anys consumada el

maig passat. Retallades que es perllongaran fins el 2013 per un valor total de 50.000 milions d'euros. Tot plegat, sense computar el frau de l'economia submergida, on treballen quatre milions de persones i que suposa deixar d'ingressar 70.000 milions d'euros a les arques públiques; i sense comptar -tampoc- el frau fiscal, estimat vora els 100.000 milions anuals. És clar. Guanyen i continuen guanyant. I tot són facilitats. En aquest sentit, cal recordar que, l'agost passat, la Comissió Europea ja va criticar les reformes fiscals dels anys del boom econòmic espanyol, quan -en el marc del miracle del totxo- es van baixar (de forma "infundada", segons la comissió) els impostos i es va incentivar alhora la compra massiva d'habitatge i l'endeutament. Crítiques contra una política fiscal que, avui, en l'àmbit de l'Impost de Societats que tributa sobre els beneficis empresarials, està fixat formalment en un 30%. Una xifra que, segons un estudi de la pròpia Agència Tributària, no arriba, fi-

nalment, ni al 10% de mitjana, una conseqüència directa de les exempcions i deduccions fiscals a favor del capital que s'han anat introduint els darrers anys. Mentrestant, el preu de tant benefici acumulat també continua pujant: nou milions de pobres i cinc milions de persones a l'atur a l'Estat espanyol, segons dades de l'EPA. Dos milions de pobres i més d'un milió d'aturades als Països Catalans. La crisi, com sempre, que va per classes i comença a prendre forma de robatori. Robatori, sí. Robatori que, segons la Gran Enciclopèdia Catalana, refereix "l'apoderament d'una cosa moble realitzat amb ànim de lucre i violentament o intimidant les persones o forçant les coses". Més forçades amb tascó neoliberal, impossible. Robatori. A plena llum del dia i amb absoluta impunitat.

* Article extret del núm. 219 del setmanari Directa

Parlem

Salvador, coordinador de ràdio

Ràdio Pica: 30 anys de lluita

**Txema Bofill i
Okupem les Ones**

Les ràdios estan en lluita. Han estat 8 mesos denunciant a la Generalitat de Catalunya les interferències continuades i delictives d'amb2FM, de caire independentista. Entretant ERC seguia fent oïdes sordes i seguia protegint els seus amiguets. S'han estat 8 mesos aixafant i impeding el dret d'expressió de les ràdios lliures de manera completament impune i il·legal. La Generalitat no sols ha repartit llicències i subvencions a les ràdios amigues, sinó que a més està i provant de tancar emissores a cop de decrets que cerquen una suposada regulació del sector. Les denúncies fetes pels companys de les ràdios lliures sols han estat publicades als mitjans alternatius. Per això fa uns mesos el Catalunya va entrevistar a l'Òscar de Ràdio Bronka i s'han escrit al Catalunya tot de denúncies i comunicats sobre la lluita de les ràdios lliures. Per això, aquest mes hem convidat a Salvador Picarol per donar-li la paraula i que ens parli de les trepitjades de freqüència que pateixen i la vida de les ràdios. En el moment de l'entrevista, ens comenta que s'han acabat les interferències. És una treva electoral? O bé faran com amb la Sanitat, que han posat les retallades fins a després de les eleccions municipals?

Lloc de l'entrevista: Ràdio Bronka, el 14 d'abril. Entrevista filmada per la televisió independent i lliure de Catalunya: *Okupem les ones*.

- D'on prové el nom de Ràdio Pica?

- Prové d'un grup de teatre, de mim, que es deia Picarol, i jo en formava part i ens vam dissoldre. I a mi em deien el pica, pica, pica. I llavors vam dir podríem lligar això, ja que la gent té tanta simpatia per aquest grup de teatre. Estem parlant de finals dels anys setanta. Ràdio Pica neix al 1981 aleshores li vam donar el doble sentit de PICA, Promoció Independent Coordinació Artística (la última A significa el que vulguis, alternativa, àcrata).

- O sigui que Pica no ve d'un instrument de lluita, com una llaça, una pica

- Es va agafar «pica», perquè la gent es piqui, i piqui, per fotre canya.

- Així sou «canyers»

- Sí, així sí.

- Els orígens són a l'any 1981, o sigui que vosaltres esteu d'aniversari, 30 anys

- Vam sortir uns dies després del famós

23-F. Havíem d'emetre abans, però com estàvem a veure què passarà, van decidir esperar una mica i vam dir: el 9 de març passi el que passi «a l'aire, a l'arena»; aquí hem d'emetre! I des de llavors han passat moltes coses, tancaments, que potser anirem desenvolupant.

- Vosaltres esteu d'aniversari, 30 anys, i vau fer una festa

- Sí, vam celebrar els nostres 30 anys i els de les primeres ràdios lliures de Catalunya. Les primeres ràdios lliures van sortir fa uns 33 anys. D'aquella època, només hem sobreviscut nosaltres.

- Quines ràdios hi havia abans?

- La Campana de Gràcia, Ona Lliure, Ràdio la Llibertina, l'Avispero, la Veu Impertinent, Ràdio la Maduixa.

- I que se n'ha fet?

- Es van quedar pel camí. Sobretot perquè per portar un projecte així es necessita en primer lloc molt interès, molta il·lusió, i també calés. Un mínim de calés. La realitat era que aquestes emissores no aguantaven més de 3 o 4 anys. La llei en aquell moment no estava massa clara, ara no és que ho estigui gaire més. Però en definitiva quan et tancaven, anaven a sac. Hi va haver el tancament d'Ona Lliure: van entrar i van arrasar l'estudi, junt amb la policia nacional, amb els bombers, i amb l'excusa que hi havia una impremta clandestina. Van arrasar, van tirar els equips a terra, les moquetes, els equips d'insonorització. També van tancar l'electricitat perquè no poguessin funcionar. Tot i així vam fer un «empalme» amb els veïns i continuàvem funcionant.

- Tancaven les emissores a lo bestia, sense cap legalitat, ni decret, sabotejant la llum...

- Ara hi ha un projecte de decret. Abans no hi havia res. Deien: «emissió clandestina i punt».

- A l'Espai Obert vas explicar que a vosaltres us van envair el pis i ho van capgirar tot

- Sí, això va ser l'any 1987. Hi havia una ordre de registre i d'emportar-se tots els equips. Se'n van endur-ho tot menys els discs: micros, toques, magnetòfons, tot. Llavors es va quedar dipositat a la caserna dels mossos d'esquadra del passeig Pujades. El més divertit va ser que era la unitat dels mossos d'apostes i jocs, com si fóssim una timba il·legal o un casinot.

- De què us acusaven?

- De que fèiem interferències a l'aeroport. Això és el que deien. Era una excusa. No era creïble perquè van obrir l'expedient un any abans fins el moment de tancar-lo, en un any haurien caigut molts avions. A més a més van venir de matinada com si fóssim terroristes. I sense previ avis.

- De matinada, com en el temps d'en Franco, els agradava sor-

prendre...

- Exactament, però allò més divertit en aquest cas era el govern de Jordi Pujol. Vingueren de matinada, per sorpresa, i si no s'obria la porta, ens deien que la volaven amb explosius. Vam estar més de tres anys tancats, amb els equips retinguts.

- I aquests anys què vau fer?

- Vam fer unes emissions de Ràdio Pica a l'exili, que en deïem, a la seu de la CGT del carrer Llúria, a Ràdio Krack però allà també ho van tancar. No se si és perquè hi vam anar nosaltres o què. Estem parlant l'any 1987. Llavors va haver-hi un moment que no hi havia cap ràdio. Les primeres estaven tancades, nosaltres també i Krack Ràdio també. Llavors va sortir la Ràdio Bronka. Poc després de tancar-nos a nosaltres van sortir ells. Nosaltres quan ens van tancar ja érem bastant coneguts: donàvem suport als moviments de base, a les ocupacions, als grups musicals que no eren els que sortien a TV-3. I ja que parlo de TV-3 cal recordar que nosaltres som més antics que TV-3 i que Catalunya Ràdio.

- Més antics i menys subvencionats suposo. Rebeu subvencions?

- No. No n'hem demanat mai.

- Per antiguitat, alguna cosa us haurien de donar...

- Al contrari, ens volen donar un premi, que és un Decret. Som tan guais i ho fem tan bé que volen que emetem en 5 Watts perquè no ens escolti ni Déu. Així de clar. Eh què maco? Aquest és el premi a la nostra perseverança.

- Des de fa mesos us estan xafant les freqüències, sembla

però que hi ha bones notícies, heu guanyat. Ens deies que ara teniu 3 freqüències.

- Primer cal dir que a part de nosaltres s'ha interferit a altres companys, Ràdio Contrabanda i Ràdio Bronka. Contrabanda va tenir amb Com Ràdio un greu problema l'any 1991 i Ràdio Bronka problemes amb Ràdio Nacional. A vegades no queda altra opció que canviar-te de dial. Però ara el dial està atapeït. El problema de les interferències d'ara es que duren de fa set mesos. Emeten des de la torre de Collserola, de la planta de Telefónica. S'entén bastant clar perquè un dels socis d'Amb2FM treballa a Telefónica i imagino que allà deu tenir un punt d'influència. I l'Administració hauria de posar un ordre, regular-ho.

- Què fa l'Administració?

- Mirar cap una altra banda. Han passat 8 mesos i estem igual i en l'última conversa els vam dir que què havíem de fer i els vam demanar per què no els han fet res en vuit mesos. Nosaltres no podem treballar. Estem il·lusionats fent programes i el que no és acceptable és que no ens escolti ningú. Els vam dir que agafaríem dos dials: el 94.2 i el 105.4 i de moment veurem què passa, han passat pocs dies. És un acord que hem fet amb el Ministeri d'Indústria i la Generalitat: quan ells deixin net el 96.6 —que la pròpia Generalitat fa 21 anys ens autoritzar a fer servir—, doncs que funcioni. Quan ells deixin net el 96.6, nosaltres deixarem lliures les altres freqüències.

- Quines amistats tenen aquests de Ràdio Mola per poder interferir amb total impunitat?

- Has fet una bona pregunta, molt bona pregunta. Durant set anys el Departament de Cultura de la Generalitat, la seva direc-

ció ha estat en mans d'Esquerra Republicana de Catalunya i a aquests senyors que ens interfereixen els han donat prop de 200.000 euros i això no és una invenció, ho podeu comprovar mirant el Diari Oficial de la Generalitat. I per altra banda el Ministeri de Cultura els hi va donar uns quants calés més. Com vols que tanquin a aquesta gent, si el propi Departament que hauria d'actuar, perquè Cultura engloba mitjans de comunicació, els subvenciona..., i podríem explicar moltes històries més...

- I si nosaltres ens posem a boicotejar, a aixafar les antenes de Cadena Ser, o algunes de les grans multinacionals de ràdio, què ens farien?

- Què farien? En cinc minuts, ja venen i et tanquen, o el que sigui. Ja van tenir un problema amb la Ser, fent proves, no interferint voluntàriament, i no van passar ni dues hores que el Ministeri d'Indústria ens van dir què passa.

- Vosaltres esteu denunciant des de fa set mesos a través dels mitjans alternatius, de les vostres ràdios i webs les violacions que pateixen les ràdios lliures, i res. Hi ha impunitat pels infractors?

- No tan sols tenen impunitat, sinó que ens denuncien a nosaltres. Aquests de Mola que ara es diuen amb2FM, ens van dur a un judici amb l'argument que era un alternatiu i un antisistema. Unes coses tan puerils i ridícules com la de portar una fotocopia d'un article d'El País on es deia que s'han de fer fora de la Xarxa els alternatius i antisistema. Sort que el jutge, dintre del que cap, va tenir les idees clares, i ens va absoldre i la fiscal que teòricament havia d'anar en contra meu, se li escapava

amb...

Pica i artesà de la comunicació

La força per la llibertat d'expressió

el riure.

- Qui ha organitzat la campanya en favor de les ràdios lliures?

- La campanya la ha organitzat en bloc la Coordinadora de Ràdios Lliures de Catalunya, i la cosa no acaba aquí. I si volen guerra, n'hi haurà.

- Parla'ns d'aquesta Coordinadora. Des de quan funciona? Qui la forma i què esteu fent?

- Funciona des del novembre 2009 i la formem a Barcelona, Ràdio Bronka, Pica, Contrabanda, RSK, i Ràdio Bala de Manresa que és l'última que ha arribat i que és comarcal. És possible que se n'hi afegeixin més. La funció és, entre altres coses, la de coordinar-nos per fer més força. Hi havia hagut altres coordinadores que es van quedar pel camí. La idea també és coordinar-nos amb Aragó que som propers, Andalusia, el País Basc. Hem de denunciar aquesta legislació que és molt estranya. Ara hi ha un decret que volen aplicar al que anomenen tercer sector.

- Què és el Tercer Sector?

- El tercer sector és un colador impressionant. Hi poden entrar sectes, ONGs, associacions, partits polítics, caçadors de papallones, etc. Hi pot entrar tothom. No és com en altres països on queda clar que les ràdios lliures són una cosa, que les ràdios municipals en són una altra, que les ràdios d'ONG en són una altra, les ràdios culturals una altra i les religioses també una altra. Aleshores aquí, si hem d'entrar tres cents col·lectius a barallar-nos entre nosaltres, no acabarem mai. Curiosament un antic director de mitjans de comunicació de la Generalitat, que ara ja no hi és, el Sr. Santiago Rementol, ho tenia més clar. Va dir que nosaltres no havíem d'entrar en cap concurs, perquè de fet nosaltres no havíem d'entrar en aquests paràmetres paral·lels de les ràdios comercials. Aquí el que passa que ens demanen unes quotes tècniques igual que a les ràdios comercials. I per què presentar-se a un concurs i tanta pamplinada si al final et donen 5 Watts? 5 Watts és una burla. Som l'últim país d'Europa que estem en aquesta situació. Quan ho comento a col·legues de països europeus, al·lucinen. No s'ho creuen. Aquí podríem dir que la democràcia...

- ... Una democràcia bananera, del tercer món.

- Sí, del tercer món. Alguns països d'Àfrica estan millor que nosaltres. Però, com en tantes coses, ens van dir que hi va haver una transició, i que hi havia llibertat d'expressió. Sí, hi ha la seva llibertat d'expressió, la d'ells, la seva...

- ... La de la Cadena Ser.

- I d'altres més propers: Catalunya Informació, i Catalunya Música, i Catalunya Ràdio i tants canals com vulguis.

- Com valores la tasca d'ERC al capdavant dels mitjans aquests últims anys?

- Esquerra Republicana que diuen que són independentistes, no ho han demostrat, mentre han dirigit Cultura. Han tingut set anys per posicionar-se en el tema de les ràdios lliures. I no ho han fet. Han fet sols una cosa: acceptar la Llei que s'ha fet a Madrid, el Decret aquest. No han donat el pas, ni s'han posicionat dient: «nosaltres, com a independentistes, ho fem aquí a Catalunya». No ho han fet, estan condicionats per interessos econòmics.

- Quina és la vostra audiència? Penso que hi ha tan poca gent seguint els mitjans alternatius, que és molt ridícul que prohibeixin, silenciïn, manipulin, censurin els pocs mitjans existents.

- No podem contractar empreses per fer enquestes d'audiència. Som pocs. Penso també que és una ridícula el que estan fent. Penso que tenen por. No volen deixar passar ni una mica.

- Ara amb la televisió independent s'espantaran més. Se sap que la televisió té molta més influència.

- Sí, l'altre dia, ells no ho saben, jo vaig estar a una inspecció d'aquesta televisió, La Tele dels moviments socials. Va sortir bé. Però no ens deixaran viure, ja ho sabem. Per altra banda, el que si queda molt clar és que en referència a com vam començar als anys vuitanta, no hi havia Internet, només hi havia dos canals, TV-1 i TV-2, i ara ho controlen tot i a més a més s'ha perdut l'audiència. Abans la gent jove a la nit escoltava la ràdio. Ara hi ha la televisió per satèl·lit, la televisió per cable, Internet...

- ... I futbol cada dia.

- Exactament, això a part, queda clar que, o són ximplers del cul, o tenen molta por. És ridícul, tots els països europeus ho tenen superat.

- Són lliures les ràdios minoritàries? Quin nom t'agrada per definir la vostra ràdio: ràdio lliure, alternativa, comunitària?

- Nosaltres durant molt de temps diem: «Ràdio Pica, l'emissora independent i no comercial». Nosaltres ens situem dintre les ràdios lliures. Comunitària té un sentit de petita cobertura, de barri, de xarxa. A Madrid n'hi han, com Radio Vallecas, Radio Luna. Allà en diuen comunitàries perquè són molt de barri. En canvi Ràdio Pica, Bronka, Contrabanda tenen una cobertura metropolitana i aquesta ha estat la nostra vocació de seguir així. Incidim en els barris, però anem més enllà. Contrabanda incideix en el Raval però també a altres barris.

- Quin es l'àmbit de les vostres ràdios?

- De riu a riu, del Besos al Llobregat, el Barcelonès. Darrere el Tibidabo ja no. I per Internet arribem a tot el món. És una qüestió tècnica.

- Ràdio Pica sou un col·lectiu?

- Som més aviat una federació d'individualitats. I et diria més, hi ha hagut gent que no ens hem conegut mai. Té gràcia, no? No som assemblearis, però si hi ha un problema gros ens reunim i estem en contacte programa a programa. A Pica ja quasi no hi ha programes en directe. Ens arriben programes d'Argentina, de Cantàbria, d'Alemanya, d'Olot, etc.

- Com t'arriben les propostes de programa?

- Bàsicament per correu electrònic, en format MP3.

- I quina és la teva funció?

- La de coordinador. Ordeno i reuneixo el puzzle de programes que m'arriben i intento que no es dupliquin. Ara hi ha una oferta brutal de Heavy. Però no pot ser que l'emissora es converteixi en heavy o punk. Els programes tenen llum verda a no ser que expressin idees racistes i feixistes. També haig de digitalitzar alguns programes que m'arriben per cassette, però són pocs.

- Digues una de les característiques de Ràdio Pica

- Hi ha espais de relats, que a les ràdios en general s'ha perdut. És més proper al llibre, a la literatura, a relats. La ràdio és imaginació pura. Cada un posa la imatge segons ell ho veu. La ràdio s'ha desapropiat molt. Hi posem música molt avançada. Hem estat capdavanters de música electrònica. També vam ser la primera ràdio en posar La Polla Records l'any 81. I sempre hem estat innovant en allò que els altres ni volen i, potser alguns, ni poden. De vegades és tan revolucionari el missatge com la manera d'expressar-ho.

- Quin programa destacaríeu de Ràdio Pica?

- En aquest moment jo destacaria «El corazón de las tinieblas» que és un programa bàsicament literari, de relats, d'una noia de Cantàbria, que ens ho envia per Internet i que fa un treball excel·lent amb música i efectes. Tan és així que ràdio 4 de Galícia i altres ràdios de nivell estatal ens l'han demanat.

- Salvador, explica als amables lectors, què s'ha de fer per muntar una ràdio?

- Tenir molta il·lusió. És el principal i tenir una mica la vocació de màrtir, perquè és dur...

- ... Me'ls desanimaràs.

- A veure, cal tenir voluntat i saber que no és un joc, sinó peta a la llarga. Si tens il·lusió, ho tens tot. I cal apuntalar la quota. Aquestes ràdios sempre anem amb una

mà davant i l'altre darrere. Sempre en dèficit. Sovint penso en tirar la tovallola.

- Et penses jubilar?

- No mentre tingui la salut que tinc ara.

- Com us financeu?

- La gent aporta la seva petita quota, i també hi ha les mogudes de concerts, com l'altre dia, el de la coordinadora.

- S'aconsegueixen diners amb els concerts?

- Si hi ha partits de futbol no se'n treuen massa. Hi ha hagut temps molt difícils.

- Quines són les dificultats més greus de les ràdios comunitàries.

- L'economia, entre altres coses. El que és costós és el manteniment del centre emissor, ja que els equips consumeixen molta electricitat, i el lloguer dels locals. El manteniment del telèfon, aparells etc, es pot assumir amb les quotes. Però ens en anem sortint. Però el que ens mata són les interferències.

- Com ho feu per arribar a la gent, per anunciar-vos?

- Utilitzem aquestes històries tan modernes com Twitter, Facebook, que funcionen si s'utilitzen bé. Facebook és per a mi un joc, serveix per posar la programació, i recordar les freqüències i posar un dibuix sobre cada programa. Tenim prop de 5.000 adherits. El twitter és una altra història. És més directe. Has de sintetitzar i s'ha de seleccionar a qui va. A part hi ha les webs.

- Alguna cosa que vulguis afegir, per acabar.

- Que aquests d'amb2FM que deixin d'empenyar, que ja està bé. Se'ls veu el llautó. De què van?

- Doncs, acció directa!

- Saps que han arribat a dir? que jo era de la COPE, barbaritats. Ja no saben què dir. Penso sincerament que necessiten una teràpia...

- ... electroxocs, una picada, els aniria bé

- Alguna cosa així, perquè no es compren. Ara estan empenyats perquè han perdut la seva televisió. Els han tancat gràcies a la campanya de denúncia, ja que difonien escòria i pornografia per ser ben comercials, porno SMS,

- Nacionalistes pornogràfics. Són impresentables.

- La pela és la pela. ERC set anys al poder i sols han ajudat als seus amiguets. No ens podem refiar. Si s'atreveixen a retallar i a donar-nos 5 Watt, és com tancar-nos l'emissora, com estar en un règim militar. Una retallada total. Nosaltres seguirem legals o il·legals. Hem d'estar vigilants i lluitar tots plegats contra les retallades i agressions del poder.

> LES FRASES...

“La força està en la il·lusió”

“Un gran problema que patim són les interferències”

“La ràdio s'ha desapropiat molt”

“És tan revolucionari el missatge com la manera d'expressar-ho”

El 14 de maig a Tarragona

Jornada "Compartim escola, cerquem horitzons. Ens arrisquem?"

Secció Ensenyament
CGT Tarragona

Aquests són alguns dels neguits que s'expressen habitualment entre les parets de les escoles i instituts i, molt sovint, queden tal com s'han originat, "a l'aire", "sense respostes". És per això que aquesta jornada d'educació pretén oferir un espai i un temps de trobada entre membres de la comunitat educativa, una oportunitat per parar, per escoltar-nos, per deixar anar inquietuds... una oportunitat per compartir experiències concretes i reflexions generals que ens ajudin a repensar un demà a l'escola i a l'institut diferent, des de la certesa que el canvi, tot i que exigeixi temps i esforços, SÍ és possible. Si més no, val la pena provar-ho. Hi ha molt en joc.

Ens arrisquem?

Programa Jornada

9.30h Benvinguda i recollida de material

10h Conferència "L'escola, transformació o reproducció de la societat?" a càrrec de Concha Fernández Martorell, doctora i catedràtica de Filosofia al IES Menéndez y Pelayo de BCN, autora del llibre El aula desierta entre

altres publicacions.

11.30h Esmorzar

12h- 14h Tallers simultanis

Taller d'infantil. "Com acompanyem els infants", amb el Guillem Massot, educador i autor del bloc Ser para educar.

Taller de primària. "Sense emoció no hi ha aprenentatge", amb mestres de l'escola Patronat Domènech de BCN. Taller d'especial. Incloure aprenent del món, amb la Mercè de Febrer, mestra.

Taller de secundària. "Horitzons més

enllà de primària, què passa a Secundària?" amb Immaculada Reguant, directora de l'Institut d'Altafulla i Neus Calmet, professora de l'IES Baix Penedès de El Vendrell, ambdues formades en Pedagogia Sistemàtica.

14h Dinar

16h Taula rodona I demà, què? amb Pilar Iranzo, doctora en Pedagogia i professora de la URV.

· Jose Tabuyo, pare, membre de la comunitat educativa.

· Itzi Diez, alumna de 2n d' ESO de l'IES Vil·la de Gràcia.

· Cris Gamo, mestra formada en pedagogia sistemàtica de l'Escola Mare de Déu del Roser de Riudecols.

· Àngels Esterri, mestra de l'Escola Patronat Domènech de BCN.

· Un membre de la inspecció educativa (per confirmar).

18h Tancament de la jornada

Qui som?

Som un grup de mestres i professors, que hem decidit tirar endavant el que buscàvem fa temps a les nostres comarques i no trobàvem: provocar debat, compartir inquietuds, buscar complicitats, aprendre, mirar, riure, créixer... Ens fem dir Deixa de ser una illa i ho organitzem des de la secció sindical d'ensenyament de la CGT de TGN. Algunes ens coneixem, moltes ho farem aviat, el cas és no perdre oportunitats i trobar-se, per sobre de sigles i prejudicis.

On?

La jornada es celebrarà a l'Escola de Pràctiques (Carretera de Valls s/n) a la zona educacional del campus Sescelades, al barri de Sant Pere i Sant Pau, si véns en cotxe i vols saber com arribar clica aquí Escola de Pràctiques. Per arribar en transport públic des del centre de TGN a l'escola clica aquí.

A qui va adreçat?

A totes les persones de la comunitat educativa, especialment mestres i professores, que volen canviar l'escola, amb esperit de transformació, d'aprenentatge crític, de crear xarxa, amb ganes de trobar-se i de compartir.

Com m'hi apunto?

Disposem de 120 places per tal que els tallers siguin operatius. Per apuntar-t'hi, omple el formulari que trobaràs clicant aquí. Després has d'ingressar 10 euros al número de compte 2107 0129 1 5 3361820293 d'UNNIM, amb el teu nom i cognom i posant "Jornada" al concepte, abans del dia 6 de maig.

Si no pots pagar fes-nos-ho saber, que ningú es quedi fora per diners. Si tens problemes amb el formulari o de qualsevol tipus envieu-nos un email a deixadeserunilla@gmail.com

El preu inclou l'esmorzar i el dinar vegetarià.

Si vols portar informació o qualsevol altre material educatiu que creguis interessant per a compartir, tindrem un taula on exposar-lo.

Per inscriure't a la jornada i més informació al bloc "Deixa de ser una illa": <http://deixadeserunilla.blogspot.com/>

La CGT de Tarragona va okupar les dependències de l'antiga Facultat de Lletres per a reivindicar un local

CGT Tarragona

La CGT de Tarragona vam ocupar el matí del 28 d'abril la primera planta de l'edifici on estava ubicada l'antiga Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat Rovira i Virgili (Plaça Imperial Tarraco), amb l'objectiu de reivindicar un local on portar a terme les seves activitats socials i sindicals, en condicions d'igualtat amb la resta d'organitzacions de Tarragona.

Volem un espai per a la CGT de Tarragona. Som la CGT de Tarragona, una organització de treballadores i treballadors organitzats que estem junts per tal de millorar les condicions que com a persones que treballem tenim, no nosaltres només sinó totes les persones que treballem.

No rebem diners de l'Estat ni de pactes de no agressió amb qui, precisament no ens vol massa bé, és a dir la patronal, els amos dels mitjans de producció. Però estem en democràcia, no en un sistema feudal, i sabem que totes les persones tenim els mateixos drets i les mateixes obligacions. Si això és així, i sembla que la majoria social n'estem convençuts, com pot ser que altres organitzacions de treballadores i treballadors molt menys reivindicatives, molt més a prop de qui mana, rep locals i espais a la nostra ciutat i en canvi nosaltres no tenim ni un sol cen-

tímetre? No ho entenem i no és just. Les dones i els homes de la CGT hem de pagar cada un dels metres quadrats dels locals on ens trobem mentre els altres sindicats (CCOO, UGT...) no paguen ni cinc. I tampoc paga ni un ral la patronal Cepta.

Okupem per reivindicar el nostre dret a tenir espais tal com tenen els altres. No som una anècdota sinó milers i si estem realment en democràcia no té cap mena de lògica que ells no paguin ni un euro i nosaltres hàgim de pagar fins i tot l'aire que respirem, quan en aquesta ciutat hi ha espais per a totes i tots. Volem locals per als moviments socials, volem espais per a les treballadores i els treballadors, no només per als que mengen de la mà de quin mana sinó per a totes i tots.

No és el primer cop que fem pública aquesta reivindicació plenament justa i lògica. Fa uns anys ja vam ocupar l'espai de l'antic Inem quan encara no havia estat atorgat a la patronal... per la mateixa patronal i pels "sindicats majoritaris", i ho vam fer diverses vegades i mesos seguits, al bell mig de la Rambla Nova. Però d'aleshores ençà no hem parat de fer tot el possible per tenir un espai que creiem que no només ens correspon sinó que és una anomalia completament il·lògica dintre de la nostra ciutat. Hem parlat amb desenes de persones amb "poder" tant a al ciutat com a la demarcació i

tothom no entén com és que no tenim l'espai però el fet és que tampoc han fet res perquè aquesta anomalia se solucioni.

Al llarg de tot el dia i durant la mobilització que vam portar a terme, el tinent d'alcalde Carles Castillo va mantenir diverses converses i reunions amb la CGT en el lloc de l'acció, i ens va fer arribar el compromís de l'alcalde J. Fèlix Ballesteros per portar a terme una reunió urgent el proper dilluns 2 de maig, i discutir sobre la taula una llista de locals municipals susceptibles de ser cedits a la CGT, que reivindica un espai digne per desenvolupar la seva tasca sindical i social en les mateixes condicions que gaudeixen altres sindicats (espais suficients, cedits per l'Administració), i acabar així amb anys i anys de discriminació institucional.

Amb aquest primer compromís, la Assemblea Permanent de la CGT va decidir donar marge a la negociació amb el consistori, i mantenir el conflicte en clau de diàleg, fins comprovar si hi ha resultats concrets a la reunió del dilluns.

Per facilitar aquest diàleg, l'Assemblea va resoldre procedir al desallotjament voluntari de l'espai ocupat a l'antiga URV i anomenar els seus interlocutors a la negociació.

Esperem que l'esforç de la CGT per solucionar el conflicte d'una manera satisfactòria, raonable i dialogada, no quedin en el no rès.

SENSE FRONTERES

Mohammad VI, aliat privilegiat d'occident, està sent assetjat per una vitalíssima societat civil incompatible amb corrompudes teocràcies medievals

La violència és l'excusa del poder per tenir-nos dominats

Marroc: mobilització social, repressió i estratègia de la tensió

Això de Marràqueix

Rafa Cid

“En un món millor” és el títol d'una pel·lícula que recomano sense rubor, on es narra en bon llenguatge cinematogràfic els tràgics efectes de la violència en el món, tant se val si es tracta del ric primer món com del tercer i miserable, de joves com d'ancians, la violència simbòlica, institucional, subliminal o armada és l'excusa del poder per tenir-nos dominats, explotats i emmordassats al seu carro d'interessos.

Ve això a conte del recent atemptat ocorregut en una de les places més transitades de Marràqueix, amb un saldo de morts i ferits que recorda de lluny al nostre 11-M. Sempre vam dir que la força imparable de les revolucions populars a Tunísia i Egipte radicava en el seu caràcter pacífic i democràtic. Pacífic i democràtic per part del poble, perquè a mesura que la censura corre el seu vel va augmentant la xifra d'assassinats en la repressió-en un principi silenciada pels mitjans-que van provocar els governs per aniquilar.

També vam dir que la introducció de la violència armada a Líbia contra Gaddafi, encara que fos foc amic de l'OTAN i l'ONU en tàndem, podia ser el principi de la fi en l'imaginari col·lectiu perquè tornava al poder amb majúscula (vulgo raó d'Estat) la solució dels conflictes, i s'allunyava de la voluntat ciutadana l'acció directa per segellar la ruptura amb les dictadures i dèspotes. Aquesta interpretació val el mateix, només que al revés, en veure la passivitat de l'ONU amb el terrorisme d'Estat que està practicant el règim sirí.

I ara entra en escena una mà negra al feu-enclavament de Mohammad VI, aliat privilegiat d'occident i el tron estava sent assetjat per una vitalíssima societat civil incompatible amb corrompudes teocràcies medievals, encara que els seus líders hagin estudiat en els millors escoles de Suïssa. Ull a l'atemptat del Marroc, fa pudor, i sens dubte intentaran utilitzar-lo per desactivar la democràtica marxa verda que protagonitza el món àrab i que anunciava nova parada al palau de Rabat.

L'estratègia de la tensió (aquesta vella dama indigna que tan bé vam conèixer en la transició) i la violència indiscriminada en l'era de la comunicació global sol ser l'últim recurs dels Estats canalles, sigui quina sigui la mà que la practiqui. L'atemptat de Marràqueix porta signatura: la dels que busquen tornar les revoltes democràtiques àrabs. Per cert, per si algú no ho sap, la Goma Dos no es ven a les fleques.

Joan M. Rosich, afiliat a CGT Baix Camp

Després de les mobilitzacions dels passats dies 20 de febrer i 20 de març, en que es van organitzar nombroses manifestacions a ciutats de tot el país, la lluita continua al Marroc. Una mobilització social sense precedents, que recull els fruits del treball del nou activisme social juvenil, de les lluites sindicals i en defensa de drets bàsics, del treball constant d'organitzacions com l'Associació Marroquina de Drets Humans (AMDH) o l'Associació de Diplomats i Diplomades en Atur del Marroc (ANDCM), del moviment amazigh, d'organitzacions de l'esquerra radical i del moviment antiglobalització.

Des del les mobilitzacions generalitzades del 20 de febrer, les manifestacions i actes de protesta es succeeixen per tot el Marroc, de forma quasi diària, amb motivacions diferents que van des de la lluita contra l'atur, a la defensa de l'ensenyament i els serveis públics, de la demanda de llibertat i la reforma de la constitució, a les reivindicacions sindicals o la lluita contra la corrupció política.

La resposta donada pel poble marroquí al discurs reial del 9 de març va ser contundent, un discurs en que el rei Mohamed VI, tot i anunciar tímides reformes, ignorava al moviment 20 de febrer i la seva reivindicació fonamental: l'elaboració pel poble d'una nova constitució i no un pegat elaborat amb els límits marcats pel rei.

En les manifestacions del passat 20 de març per a reclamar reformes polítiques i denunciar la corrupció del règim de Mohamed VI, van participar-hi cinquanta mil persones a Casablanca, vint mil a Tànger, vuit mil a Alhucemas, quatre mil a Tetuan, deu mil a Rabat i així fins a un centenar de ciutats. Manifestacions més nombroses i ben organitzades que les del 20 F i que marcaven l'avanç del moviment. En diverses ciutats es van realitzar de nou manifestacions els diumenges 27 de març i altra vegada el 24 d'abril. I cal destacar la mobilització permanent que porta a terme des del 4 d'abril l'ANDCM a Rabat el les que participen diversos milers d'activistes, amb constants concentracions, accions reivindicatives i manifestacions, en defensa de l'exigència del dret al treball com un dret humà indispensable, incorporació en la funció pública, un subsidi d'atur en funció dels anys en atur i del salari mínim. reconeixement le-

gal i efectiu de l'ANDCM, posada en llibertat immediata de totes les persones detingudes, i descobriment de la tomba de Mustafa El Hamzoui (assassinat en la comissaria de policia de Khenifra) i el càstig als culpables.

La resposta del règim, de la monarquia, de l'aparell del poder (“Majzen”) ha estat i segueix sent la repressió, una repressió no

tant escandalosa com la d'altres països del Magrib o el món àrab, però constant, contra els activistes, els estudiants, els treballadors en lluita, els professors, els diplomats a l'atur, els habitants dels barris marginals, Des que el vent de llibertat va bufar sobre el nord d'Àfrica, un moviment de joves marroquins va convocar manifestacions el 20 de febrer a la majoria de les ciutats i pobles del Marroc per reclamar la llibertat i la democràcia. Des d'aquell 20 de febrer, un nou cicle de lluites s'ha obert amb manifestacions descentralitzades per tot arreu, al Marroc i en altres llocs, per exigir una ruptura veritable i total amb totes les institucions no democràtiques establertes pel règim. La mobilització no ha cessat tot i la repressió, la desinformació, la intimidació i la difamació respecte als joves per part dels mitjans de comunicació oficials i els diferents aparells del poder.

La continuïtat de les manifestacions per tot el Marroc, a pesar de la brutal repressió, ha obligat al rei a maniar per a desactivar el moviment amb el seu discurs i les seves promeses. A partir del procés de regionalització, obert fa diversos mesos, amb la pretensió de repartir engrunes del poder entre els partits i entitats col·laboradors del poder a través d'institucions regionals, així com intentar controlar més de prop a les zones més rebels del regne, com el Rif, o el Sud, Mohamed VI ha anunciat la creació d'una comissió, nomenada per ell naturalment, que elabori una proposta de reforma constitucional que s'aprovi posteriorment en referèndum.

Reforma que ha de recollir, per ordre seva, el reconeixement del compo-

ment amazigh i de la llengua amazigh al Marroc, la “independència” de la justícia i la separació de poders, la igualtat davant la llei, dotar de més poders al govern, pertanyent el primer ministre al partit més votat (fins ara era qui el rei volgués), donant més marge d'actuació als partits, tot això basat, diu ell, en el respecte als drets humans i en la protecció de les llibertats.

Tot el cor de partits i entitats que estan esperant aquesta reforma constitucional per a agafar la seva part del pastís, lloaven les paraules del rei, mentre tanquen els ulls a la realitat que viuen els treballadors i el poble marroquí.

Es tracta de repartir prebendes per a consolidar el poder econòmic, polític i social de la monarquia alauita, creant un matalàs de partits i entitats que esmorteixin la lluita popular i donin la façana democràtica necessària per a l'exterior, mentre se segueix reprimint impunement les reivindicacions del poble marroquí.

Mentre Mohamed VI s'omple la boca, de cara a l'exterior, de drets humans i democràcia, la repressió segueix implacable, en forma de repressió salvatge en les manifestacions, ferits a mans de la policia, detencions i empressonament de lluitadors, amenaces a activistes, tortures a detinguts... La repressió s'ha cobrat ja 6 morts en els últims mesos, centenars de ferits i de presos, ocupació policial i fins i tot militar de determinades zones i pobles i contínues prohibicions de manifestacions en nombroses ciutats, però cada vegada hi ha més que diu que ja n'hi ha prou, que cal un canvi, que reivindica coses com: una nova constitució democràtica que emani de la voluntat del poble, la dimis-

sió del Govern i la dissolució de les dues cambres, la separació de poders amb una justícia independent, el judici dels responsables de la tortura i dels crims contra el poble marroquí, la lluita efectiva contra la corrupció i la recuperació de les riqueses espoliades al poble, l'alliberament de tots els presos polítics. la defensa de la llengua amazigh, la defensa de la sanitat i de l'ensenyament públic de qualitat, la denúncia de l'oblit i falta d'infraestructures i mitjans en què es troben determinades zones rurals o de la perifèria de les grans ciutats,... I de cop, un sanguinari atemptat terrorista el 28 d'abril en un cafè de la plaça de Yamaa el Fna de Marràqueix provoca una quinzena de morts i dispara totes les alarmes. Un atemptat que pot venir tant dels sectors de l'integrisme islàmic, totalment descol·locats i absents del procés de mobilitzacions, amb ànim de recuperar la centralitat informativa, condicionar les dinàmiques d'obertura i canvi social i provocar un increment de la repressió. O que també pot venir de sectors dels lobbies del poder que no volen que s'avanci en les reformes i que esperen provocar el caos i l'alarma com eines per aturar les mobilitzacions i els canvis i reclamar el reforçament del poder en clau autoritària. Un atemptat que recorda l'estratègia de la tensió portada a terme pels sectors de l'extrema dreta i els serveis secrets a la Itàlia i l'Espanya dels anys 70 del segle XX per tal de sembrar el caos i aturar els processos de lluita i transformació social.

Esperem que malgrat tot, la mobilització i la lluita pel canvi social continuïn al Marroc. I el nostre suport és no sols necessari sinó imprescindible.

SOCIAL

Volem un calendari urgent de tancament de les centrals nuclears, cal actuar per tal de prescindir de l'energia d'origen nuclear

No a les bales de goma i a la repressió de la democràcia

Antinuclears

Antinuclears de Barcelona

Les organitzacions socials i sindicals que ens integrem en el col·lectiu Antinuclears de Barcelona som conscients de viure en un Món en que els recursos i ecosistemes bàsics per al manteniment de la vida es posen en el punt de mira dels poders econòmics dominants. Observem com els especuladors fills de la doctrina capitalista més extrema juguen amb les nostres vides posant en el mercat de valors els serveis públics de subministrament d'aigua, les produccions agrícoles i ramaderes (aliments) basades en l'ús de tota mena de substàncies químiques letals i contaminants (aire) i els recursos energètics (combustibles fòssils, gas, urani, etc...) d'una manera impune i amb la total col·laboració de les anomenades "democràcies" occidentals així com dels mass-media controlats pel mateix capital.

Vivim també en un moment de crisi econòmica profunda la qual serveix d'argument al sistema capitalista per exacerbar la seva tradicional política d'agressió a la classe treballadora, als pobles i cultures, als ecosistemes i als recursos naturals per tal de maximitzar els beneficis de les corporacions sense cap mena de control. El fracàs de les cimeres de Kyoto, Rio, Johannesburg i Copenhague han demostrat abastament que el sistema capitalista és incompatible amb el manteniment dels ecosistemes, els recursos natu-

erals i el medi ambient en general. I és enemic també de pobles i cultures, només cal recordar les massacres que en temps recents s'han produït en països que casualment disposen encara de recursos energètics extraïbles a baix cost. Una de les grans mentides que els poders econòmics han volgut i volen convertir en una "gran veritat" és la suposada bondat de l'energia nuclear en

front dels combustibles fòssils. Polítics, mass-media, tecnòlegs a sou, banquers i altres elements d'aquest Món "liberal" s'han omplert la boca amb frases com ara "la nuclear és l'única alternativa possible", "no contamina", "és barata", "genera pocs residus" i coses per l'estil. Nosaltres tenim memòria i recordem els abocaments de bidons plens de radioactivitat al mar, els accidents con-

guts i els silenciats, els rostres dels éssers humans contaminats, la destrucció dels espais naturals i la ruïna de molts pobles. I si la memòria falla només cal veure les imatges de la catàstrofe japonesa actual. Ens deien que l'energia nuclear era segura i neta: la realitat ens ha tornat a demostrar l'abast de la mentida i el drama de la impotència de la gent. Des del col·lectiu Antinuclears de Bar-

celona rebutgem aquesta perspectiva i som conscients que cal actuar per tal de prescindir de l'energia d'origen nuclear. Tanmateix també som conscients que aquesta voluntat s'ha de fonamentar en una profunda transformació del sistema econòmic actual. El nostre coneixement i experiència ens diuen que els recursos del Planeta Terra, i l'energia disponible, són limitats i cal adaptar-se a aquesta realitat. Hem de prendre el control de la gestió d'aquests de les mans dels poderosos i els hem d'administrar d'una manera eficient i respectuosa amb el medi ambient amb l'estalvi com a meta. Tot això no és possible si no es produeix un canvi de model econòmic. No es poden resoldre els problemes si mantenim viva la causa que els provoca. Mentre el capitalisme sigui vigent fracassaran totes les cimeres sobre el canvi climàtic.

Les organitzacions sotasignades ens constituïm com a Antinuclears de Barcelona i volem, amb la nostra activitat, obrir una escletxa en aquest mur asfixiant construït per blindar la rapinya de les corporacions especuladores i proposar altres formes de viure i convida en harmonia basades en el respecte a la natura i als individus.

No volem el formigó gris de les centrals nuclears, no volem un Món que es deteriora dia rere dia sota la contaminació del sistema socioeconòmic actual, no volem participar en una cursa esbojarrada per obtenir beneficis sense escrúpols. Volem un Món lliure i sense isòtops radioactius i el volem ara. www.facebook.com/Antinuclears <http://antinuclears.blogspot.com/>

Crida per a una manifestació antinuclear a Barcelona el 5 de juny

Tanquem les Nuclears
www.tanquemlesnuclears.org

En aquest 25 aniversari de Txernòbil ha esclatat l'immens accident de la central nuclear de Fukushima Daiichi. Totes dues tragèdies ens recorden les possibles conseqüències de tenir a Catalunya tres reactors nuclears en actiu, que a més protagonitzen el trist rànquing de successos relatius a la seguretat al parc nuclear de l'Estat.

A l'octubre caduca el permís d'explotació d'Ascó: és hora que sortim al carrer per exigir el tancament de les nuclears a Catalunya i a l'Estat. Perquè Catalunya no és immune al que ha passat al Japó: El 19 d'octubre de 1989, durant el accident de Vandellòs 1 vam estar a punt que d'haver

d'alliberar les 200 tones de CO2 radioactiu que refrigeraven el reactor. Després de les denúncies ecologistes, una comissió d'investigació del Congrés dels Diputats va fer sortir a la llum que durant mesos Vandellòs 2 va funcionar sense tenir plenament operatius els sistemes de refrigeració del nucli. L'any 2008 Greenpeace va donar a conèixer que Ascó 1 havia alliberat deliberadament partícules radioacti-

ves a l'atmosfera, ocultant-ho durant diversos mesos— uns fets que ara estan sent jutjats per la via penal a Gandesa. A la resta de l'Estat, Garoña, bessona del primer reactor de Fukushima Daiichi, continua en funcionament malgrat que presenta greus problemes de corrosió en el vas del reactor i que sobreescalfa les aigües de l'Ebre per sobre del permès per la llei.

A més, el govern ha renovat en març d'enguany el permís de funcionament a Cofrents, del tipus de la resta de reactors accidentats a Fukushima, tot i que pateix, entre altres, reiterades errades en l'opertura de les vàlvules d'alleguiment en el sistema primari, un desafiament als marges de seguretat en els sistemes de refrigeració d'emergència, i que ha demostrat ser vulnerable a un atac terrorista.

BALA PERDUDA

Juliano i Vittorio

Toni Àlvarez

Desconec si en Juliano i en Vittorio es coneixien tot i que, per la tasca que desenvolupaven, no m'estranyaria que tinguessin referències l'un de l'altre. Més difícil era que s'haguessin vist alguna vegada personalment. Ara ja és impossible. A Juliano Mer-Khamis i a Vittorio Arrigoni els van assassinar en una setmana, per defensar al poble palestí, per denunciar el bloqueig, l'ofegament i el lent extermini de la població palestina. Un a Cisjordània i l'altre a Gaza, van posar els seus

cossos i la seva vida per facilitar als palestins una mica el seu dia a dia. En Juliano, 100% palestí i 100% israelià com ell deia, ho va fer amb el teatre, obrint a Jenin l'any 2006 el Teatre de la Llibertat, una comunitat de teatre que ofereix oportunitats per als nens i joves del Camp de refugiats de Jenin pel desenvolupament d'habilitats, coneixement de si mateix i confiança i amb el procés creatiu com un model per al canvi social. En Juliano creia que "el teatre i les arts tenen un paper crucial en la construcció d'una societat lliure i sana. Amb el foment de la llibertat d'expressió i el respecte dels drets individuals, les activitats cul-

lurals trenquen tabús, estimulen la cooperació i milloren la comprensió de l'altre." Subversió de socarrel. El van afusellar davant del seu fill i del Teatre de la Llibertat. A Vittorio el van estrangular una setmana més tard a Gaza. Allà vivia aquest italià membre de l'ISM, el moviment internacional de solidaritat, el grup de la Rachel Corrie, mortxiler a la recerca de noves aventures, segons el sionisme català. Vittorio vivia a Gaza anant a pescar amb els pescadors per tal que els vaixells de l'armada israeliana no els metrallessin, també anava al camp a posar-se entre els agricultors i els mi-

litaris per tal que no els metrallessin al recollir i plantar els seus camps devastats. També va estar quan els van bombardejar amb l'operació "plomo fundido" acompanyant ambulàncies per recollir ferits i cadàvers, mentre recollia el que passava i ho ampliava a la resta del món, donant relat del que estava passant en aquell fosc gener del 2009 de fòsfor blanc. Afusellar-lo a ell podia ser massa paradoxal. Es diu que han sigut faccions salafistes les que, veient el perill que aquests dos personatges li minvessin el seu mercat de cossos bomba o que baixés el tant per cent de radicalitat

proislàmica, o que no es defensés la bandera verda del islam o complint ordres del Mossad, ves a saber. Igual que tenim la certesa de la seva mort, no la tindrem mai de qui ho va ordenar, malgrat sí que la tinguem de la satisfacció que tindran uns i altres, militars i vividors del conflicte d'una i altra banda.

El cas és que, com deia en Juliano, "si ets una persona honrada, no pots quedar-te al marge". Veus escanyades i cossos metral·lats, els assassins van creuar el destí mortal de dos persones que van creuar la línia vermella, d'uns i altres. Que la terra els hi sigui lleu.

SALUT I ANARQUISMES

Xino-xano

Josep Cara Rincón (Berga)
www.berguedallibertari.org/pepcara

El 22 de maig, perill: feixistes!

Unitat contra el feixisme i el racisme

Amb el rerefons de la crisi, arreu d'Europa, els grups feixistes —sovint amagant-se darrera d'una disfressa democràtica— aprofiten la desesperació de la gent per vendre falses "solucions", basades en la xenofòbia i la por. Aquest país no és cap excepció. A les recents eleccions autonòmiques, "Plataforma per Catalunya" —liderada per un home que diu que "porta l'àguila al cor", un home que col·labora amb nazis europeus— va guanyar més de 75.000 vots. A la gran depressió dels anys 30, els nazis van fer servir mentides antisemites per pujar al poder, amb el resultat de milions de morts a l'Holocaust i a la segona guerra mundial. Ara, les mentides parlen dels musulmans i dels gitanos, però són igual de perilloses i igual de falses. "Hi ha una invasió migratòria." Fals. La població de fora de la UE ha disminuït l'últim any en més de 140.000 persones. "Els immigrants ens treuen els ajuts." Fals. Els immigrants aporten més a la

Seguretat Social del que en reben. "La immigració porta la delinqüència." Fals. Per exemple, entre 2002 i 2006 la població immigrada es va doblar, però la taxa de criminalitat va caure. "Gran part dels immigrants musulmans són islamistes fonamentalistes." Fals. Segons un estudi oficial de 2009, el 83% dels immigrants musulmans eren partidaris d'un estat laic; només un 2% en discrepava. "Els immigrants no s'integren." Fals. Per exemple, cada vegada més persones immigrades s'apunten a cursos de català. Molta gent es deixa enganyar amb els mites racistes. Encara pitjor, alguns polítics d'altres partits els difonen, per motius electorals. Així, donen respectabilitat a les tesis dels feixistes i afavoreixen el seu creixement.

Mobilitzem-nos

Hi ha una alternativa. La gran majoria de la societat catalana rebutja el feixisme: per tal de mobilitzar-la, cal desemmascarar la naturalesa feixista dels dirigents de PxC, alguns dels quals tenen condemnes per actes terroristes i crims d'odi. Hem de

trencar els mites racistes que difonen. Així podem treure'ls el suport de la població, i fer-los fora de les institucions i dels mitjans de comunicació. Unitat contra el feixisme i el racisme (UCFR), el nou moviment ampli contra l'extrema dreta i les seves idees, aglutina un ampli ventall d'entitats i sectors de la societat catalana amb aquest únic objectiu. A les eleccions municipals del 22 de maig ens juguem molt, els feixistes volen entrar a consistoris arreu de Catalunya. Es presenten diverses candidatures d'extrema dreta en un centenar de municipis catalans. La que té més possibilitats de guanyar regidors, si no fem res per evitar-ho, és Plataforma per Catalunya (PxC). Aquest no és un partit qualsevol. El seu líder, Josep Anglada, té una llarga trajectòria franquista. Diu que si arribés al poder, imposaria "la pena de mort en una hora"; és a dir, que suspendria les garanties constitucionals. PxC rep diners de grups nazis europeus. A les seves llistes hi ha persones condemnades per estafa, odi racial, i fins i tot atemptats terroristes. És un projecte clarament feixista que, com diu l'Anglada, ha de "disfressar-se de democràtica" per guanyar vots.

Anglada i la seva PxC són clons de Le Pen i el Front Nacional (FN) de França. Els moviments socials francesos han restat importància a l'FN i mai s'han unit per aturar-lo. La dreta institucional francesa adopta cada vegada més elements del discurs xenòfob, cercant el vot racista. Com a resultat, l'FN avui ja és la tercera força política del país. França demostra que ignorar un perill no l'elimina. I copiar els feixistes —com fa el PP, entre d'altres— només els reforça. Avui, davant la crisi i els problemes socials als nostres barris i ciutats, hi ha dues opcions, igual que a la crisi dels anys 30. L'opció que impulsen els feixistes, la de la xenofòbia, culpa dels problemes els immigrants, els musulmans, els gitanos, els jueus... Així, ens barallem entre nosaltres i perdem. Als anys 30, aquest camí va portar a l'Holocaust.

La unitat fa la força

L'altra opció és veure que la gent normal tenim els mateixos problemes i necessitats, sigui quin sigui el nostre país d'origen, color de pell, llengua o religió. Si passem dels mites racistes, podem fer front als reptes de manera unitària. Les protestes actuals contra les retallades socials en són un bon exemple. Per aturar-los, necessitem el suport i la participació de persones i col·lectius de tot el país. Necessitem crear unitat contra el feixisme i el racisme a cada poble i comarca. A les eleccions municipals del 22 de maig, hem de decidir. Aquest país ja va patir quatre dècades de franquisme, i ens va costar molt desfer-nos-en. Volem tornar-hi? No, hem de dir clarament: Mai més! No passaran! No volem feixistes als ajuntaments! Volem la convivència en la diversitat. Volem serveis socials dignes per a tothom. Unitat contra el feixisme i el racisme és un moviment ampli contra l'extrema dreta i les seves idees. Per a més informació: <http://www.facebook.com/unitatefr> • <http://unitatcontraelfeixisme.org>

La setmana passada vaig anar amb unes companyes a la manifestació que es va convocar per denunciar el crim d'estat que va patir la Patrícia, una de les persones víctima del muntatge de revenja organitzat per la Guàrdia Urbana de Barcelona arrel dels fets del 4 de febrer de 2006. La Patrícia es va suïcidar. El Primer de Maig a Barcelona va ser destacable: les dues CNT van fer l'acte conjunt, cosa impensable des de fa quinze anys. D'altra banda, també es va fer la mani de la CGT (esperem que no calguin quinze anys més per un Primer de Maig conjunt de totes les anarcosindicals). La mani de la tarda —cap als barris dels rics— m'expliquen que va anar molt bé, malgrat la violència dels Mossos. Molta gent i molt activa.

A Berga el vam celebrar el dia abans. Dissabte al matí vam posar una placa preciosa, feta pel company Pere, en record i homenatge a Ramon Casals i la resta d'anarquistes de l'Alt Llobregat que van lluitar el passat segle per un món nou. Ja van tres plaques, sempre ens la trenquen. Esperem que aquesta duri. Després una fideuà al mig del carrer. Tot seguit la presentació del llibre sobre gènere i treball que han tret les estimades companyes de Manresa, amb un debat molt i molt profitós i per acabar la brillant actuació de «Pain in Sapin» que va representar el retrobament amb el company Moi Rojo. Va anar molt bé en tots els sentits. Feia temps no em sentia tan agust. Un article d'homenatge als germans Badia a la Directa m'ha ben esverat. No volia contestar —de veritat— perquè ja sé com funcionen les digestions dins els moviments socials (MMSS). Però la ràbia em pot. I, naturalment, en un àmbit com els MMSS, gens diferent a la societat on es crea, les dinàmiques de frontisme, amiguisme, pensament únic, etc. són les que els regeixen.

Una de freda i una de calenta, com la vida mateixa

A l'anarcosindicalisme segueix imperant un frontisme maniqueu i estúpid que convida a fugir. Pel que fa al moviment llibertari no sindical, els uns estem massa desorganitzats i fatalment destinats a la desarticulació permanent i els altres, estan entossudats a treballar per interessos autoritaris o aliens a les lluites antiautoritàries. Estem arreglades. Res. Espero que siguem capaces, algun dia, les anarquistes, d'organitzar-nos específicament i de manera oberta. Mentrestant seguirem actuant, seguirem creant i creixent ni que sigui xino-xano.

Salut i anarquia!

La Tele de l'Assemblea per la Comunicació Social, al canal 37 de la TDT

Assemblea per la Comunicació Social

Des de les 00.00h del dia 1 d'abril LA TELE - Assemblea per la Comunicació Social, tele lliure i comunitària, la tele dels moviments socials de Barcelona, està ocupant un nou espai de l'espectre radioelèctric, al canal 37 del TDT. Si no ens trobeu al canal 37 del TDT., cal que resintonitzeu la vostra televisió. Som dins del grup de canals denomi-

nats CAT1 CAT2 CAT3 CAT4, proveu de resintonitzar el vostre televisor, tant sigui de plasma, catòdic, nou o vell, amb qualsevol aparell de tdt ens podeu trobar des de Sants fins a Sant Pol de Mar. Si teniu problemes mireu la web www.latele.cat on trobareu un vídeo per ajudar-vos a fer la sintonització. És un gran repte, que fa possible un somni, un mitjà de comunicació televisiu, popular des de baix cap a baix, un mitjà obert i participatiu, sense empreses, partits polítics, fundacions, subvencions ni Deus ni

estrelles. Un canal de televisió ciutadana, amb programació sorgida d'iniciatives dels moviments socials. Una televisió que no es fa sola, rere la nostra tele estem persones que treballam desinteressadament, per que creiem en l'eina que estem esmolant, per això t'invitem a participar, en el potencial educador d'una televisió comunitària com aquesta. I a més a més necessitem molts sòcics i sòcics! La Tele no es fa sola ni és gratis. Una subscripció popular de 15 euros a l'any (o més), per perso-

nes, i 60 (o més), per col·lectius, ens ajudarà a seguir emetent i a seguir creixent. Podeu omplir la butlleta a la web. Us convidem a fer-nos arribar els vostres vídeos, a gravar, a fer tallers de gravació, a fer programes, a construir el nou plató que estem construint a la vila de Gràcia. La Tele la fem i la farem entre totes. Segueix al canal 37 o mira els webs: <http://okupemlesones.org> <http://latele.cat> <http://okupemlesones.blip.tv/>

Pressupost en I+D militar a l'Estat espanyol per al 2011

Xavier Bohigas, Centre d'Estudis per la Pau J.M.Delàs

El pressupost general de l'Estat per a 2011 assigna a investigació, desenvolupament i innovació militar una quantitat de 975,87 M€ i l'assignació per a investigació, desenvolupament i innovació civil és de 7.518,49 M€. Això vol dir que un 11,5% del que l'Estat espanyol dedicarà a la investigació, desenvolupament i innovació serà de caràcter militar.

El finançament de la I+D militar prové fonamentalment de dos programes pressupostaris, un és del Ministeri de Defensa i altre del Ministeri d'Indústria. En el pressupost del Ministeri de Defensa hi ha una partida dedicada a la investigació militar, és el programa 464A (Investigació i estudis de les Forces Armades), amb una dotació de 203,9 M€. Però el Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç també finança activitats militars d'I+D. Aquestes estan incloses en el programa 464B (Suport a la innovació tecnològica en el sector de la defensa) amb un total de 770,7 M€.

Els centres encarregats de la gestió del pressupost del programa 464A del M. de Defensa són: l'Òrgan central de defensa (Ministeri i Sotssecretaria de Defensa i Secretaria d'Estat), el Canal d'Experiències hidrodinàmiques del Pardo (CEHIPAR) i l'Institut Nacional de Tècnica Aeroespacial Esteban Terradas (INTA). El CEHIPAR i el INTA són centres d'investigació, desenvolupament tecnològic i assistència tècnica. El CEHIPAR centra les seves activitats en la tecnologia naval i el INTA està especialitzat en la investigació i el desenvolupament tecnològic aeroespacial.

Per altra banda, les empreses militars espanyoles rebran 770,7 M€ del Ministeri d'Indústria (a càrrec del programa 464B) per a desenvolupament de projectes tecnològics relacionats

amb la defensa. Alguns d'aquests projectes són l'avió de transport militar A400M, el submarí S80, el carro de combat Pizarro, els míssils Spike, la fragata F105 i els helicòpters NH90.

El 70% de les ajudes aniran destinades a empreses privades del sector de defensa i un 30% a empreses públiques. Aquestes ajudes que rebran les empreses dintre d'aquest programa són en forma de crèdits retornables a vint anys amb un interès zero. Fins a ara, la part retornada d'aquests crèdits no arriba al 1% del total concedit. Això fa que el deute acumulat encara no retornat en el 2010 sigui de 14.205,7 M€. De fet aquests crèdits retornables s'han convertit en una via per a finançar la indústria de defensa d'una manera camuflada.

La indústria militar encara pot rebre més diners del Ministeri d'Indústria. Hi ha dos programes d'ajuda al desenvolupament tecnològic-industrial (programa 467C) i aeroespacial (programa 467I), dels quals algunes empreses militars poden rebre finançament gràcies a que les seves activitats són de doble ús (militar i civil). Per tant, hem de considerar els 975,87 M€ que dedicarà l'Estat espanyol el 2011 per a I+D militar com un valor mínim.

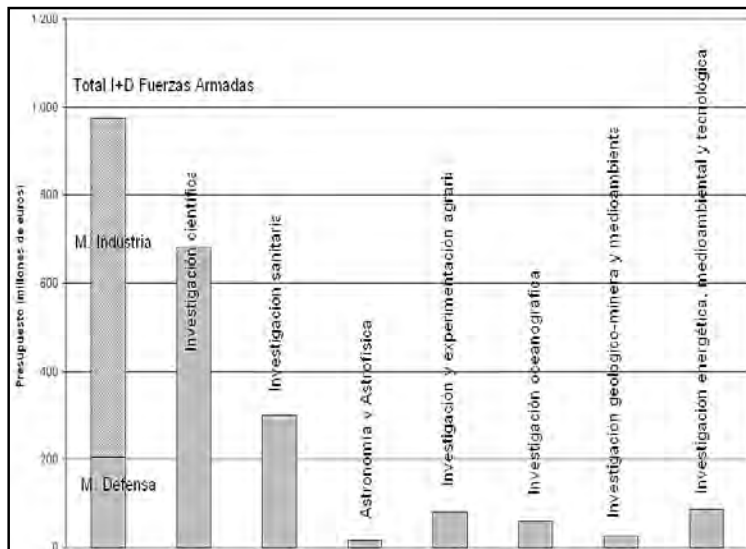
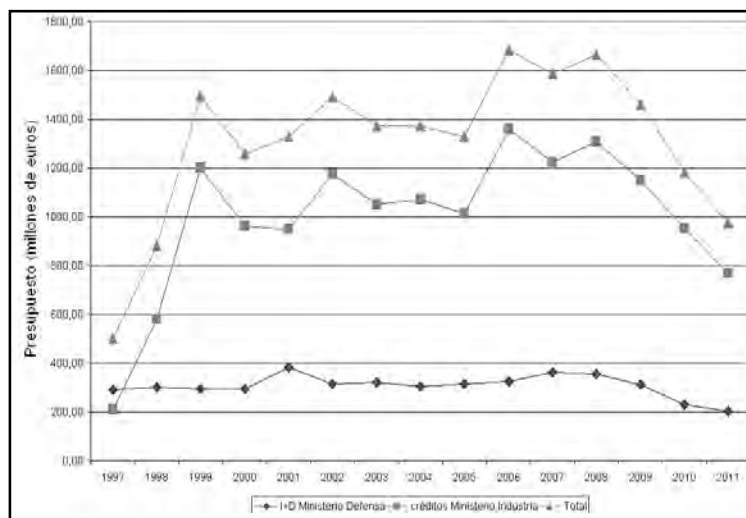
En la Figura 1 que adjuntem hem representat l'evolució de la despesa de l'Estat espanyol en I+D militar en els últims anys, tant la que prové del Ministeri de Defensa com la del Ministeri d'Indústria. Es pot veure que, després d'un gran increment entre els anys 1997 i 1999, la despesa es va estabilitzar i ha començat a disminuir a partir del 2009. Per a fer-nos una idea de la grandària de la despesa en I+D militar espanyola, podem comparar-la amb la despesa en altres activitats d'investigació civil. El pressupost del Ministeri de Ciència i Innovació per a l'any 2011 és de 6.613 M€. La dotació de la majoria de programes disminueix, si bé cal remarcar la reducció del 19%

en el programa 143A (Cooperació per al desenvolupament). Un dels programes que rep més diners és el 463B (Foment i coordinació de la investigació científica i tècnica), amb 2.016 M€, amb el qual es finança la majoria de la investigació que es fa en totes les universitats espanyoles. El programa 467C (Investigació i desenvolupament tecnològic-industrial) té pressupostat 2.507 M€. Cal dir no obstant això, que el 54% del pressupost del programa 463B i un 84% del programa 467C corresponen a ajudes en forma de crèdits. Per tant és diner que serà retornat.

En la Figura 2 hem representat la despesa en I+D militar i algunes de les dotacions pressupostàries a investigació civil. Destaquem que, per exemple, la despesa pressupostada per a I+D militar és una vegada i mitja superior a la despesa pressupostada per al programa d'Investigació científica que inclou el finançament del CSIC (Consell Superior d'Investigacions Científiques), més de tres vegades superior a la dedicada a la investigació sanitària, 37 vegades superior a la investigació geològic-mineral i mediambiental i més de 50 vegades superior a la dedicada a la d'Astronomia i Astrofísica.

La investigació militar representa un 11,5% del total que l'Estat espanyol dedica a investigació. Aquesta proporció la considerem enorme però, a més, tinguem en compte que l'Estat espanyol dedica, en funció del seu PIB, una quantitat en investigació molt menor que la dels estats més pròxims del seu entorn socioeconòmic. Per això podem afirmar que els últims governs espanyols prioritzen les despeses en I+D per sobre d'altres àrees com la sanitat, educació, medi ambient, etc.

Un aspecte que sempre ha estat polèmic és el qual fa referència als crèdits del Ministeri d'Indústria a les empreses militars. A pesar que siguin crèdits retornables, encara no s'ha abonat l'u per cent dels crèdits

* Figura 1. Despesa en R+D militar en els últims anys. Una part prové del Ministeri de Defensa i altra del Ministeri d'Indústria.

* Figura 2. Comparança de la despesa pressupostada per al 2011 en I+D militar i en algunes disciplines civils.

concedits. Seria una bona mesura que el govern comencés a reclamar aquests crèdits impagats.

El govern espanyol hauria de reduir notablement les partides pressupostàries dedicades a investigació militar i augmentar notablement les assignades a la investigació civil, si vol acostar-se als estàndards dels es-

tats del seu entorn. L'objectiu de la investigació militar és trobar noves armes i millorar l'armament existent per a fer-lo més eficient. I això significa tenir més armes, i que matin millor.

Si volem una societat més justa i en pau, la investigació militar ha de disminuir de forma dràstica.

Objecció Fiscal 2011: Donem el pas ...

Secretaria d'Acció Social
Comitè Confederal CGT

Fa 10 anys que va desaparèixer a l'estat espanyol el servei militar obligatori, eliminant l'obligatorietat de realitzar 9 mesos de mili o de Prestació social substitutòria. Lluny, molt lluny, de ser el regal d'un govern comprensiu, va ser el fruit d'una campanya de desobediència civil portada a terme per milers de persones al llarg de gairebé 30 anys, ja des de principis dels anys 70. Hem de ser conscients que sense insubmissió la mili no hauria deixat d'existir.

Les polítiques militaristes dels suc-

cessius governs han facilitat pràctiques polítiques com que La R + D militar sigui més de tres vegades superior a la dedicada a la investigació sanitària o que, dels crèdits concedits a la indústria militar espanyola en els últims 15 anys, només hagi estat retornat l'1% d'un total de 14.205,7 M€. També és important saber que la despesa militar per cada habitant de l'estat és de ni més ni menys que 374 euros l'any.

En aquest estat de coses la campanya d'objecció fiscal a la despesa militar proposa, des de fa gairebé 30 anys, que si no volem la guerra ni desitem plegar-nos a una lògica militar de construir la societat hem de començar per no finançar-la. La

campanya és, en aquest sentit, directa i contundent: implica deduir en la declaració de la renda la part corresponent a la despesa militar.

Es tracta d'un gest que és al mateix temps una acció de desobediència civil, que no et portarà més d'una estona fer i al que possiblement mai li hagi donat importància. Potser perquè mai t'hagis plantejat que passaria si milers i milers de persones li diguéssim alt i clar a l'estat que no volem de cap manera finançar la indústria militar ni el model de societat que defensa.

No hem de menysprear la potència d'aquesta acció aparentment simbòlica: si els milers de persones que vam acudir a les manifestacions con-

tra les guerres, en la lluita anarcosindicalista del dia a dia, en la defensa de postulats antimilitaristes, féssim aquest gest, aquesta acció de desobediència civil, estariem davant d'una campanya que podria tenir semblant repercussió (fins i tot més àmplia) a la que va acabar amb una estructura tan aparentment ferma com la mili.

Informa't, pregunta'ns, trenca la teva por, practica aquest plaer desobedient que agrairan les generacions futures. I recorda que no estàs sola: cada any milers de persones objectores fiscals trenquem la norma i ens atrevim a cridar NO A LA GUERRA, A CAP GUERRA. Soles no podem i no té sentit, juntes és

més divertit i efectiu.

Projecte 1: Resistència dels nens i nenes indígenes davant la guerra de baixa intensitat a Chiapas

Per a efectuar els ingressos:

Nº compte: Triodos Bank 1491-0001-22-1034300713 Concepte: OF Niños Chiapas

Projecte 2: Brigadas Vecinales de Observación de Derechos Humanos (<http://brigadasvecinales-ddhh.blogspot.com/>)

Per a efectuar els ingressos:

Nº compte: Sergio Garcia Garcia, 1491-0001-23-1008774828. Concepte: OF Brigadas Vecinales

Més informació: www.cgtcatalunya.cat/IMG/pdf_Diptico_OF2011-ex.pdf

STOP Bales de Goma

Nova iniciativa contra la violència policial

Secretaria d'Acció Social
CGT Catalunya

A l'Estat Espanyol els diferents Agressors policials utilitzen de manera freqüent una arma que pot arribar a ser letal per a reprimir manifestacions i concentracions de gent: les pilotes de goma. En els darrers anys hi ha hagut nombrosos ferits/des, tant a Catalunya com a la resta de l'estat per l'ús d'aquest tipus d'arma, tant contra manifestacions de caràcter reivindicatiu com contra celebracions populars. La pèrdua d'ulls és una ferida recurrent, per exemple.

Els darrers mesos ha nascut l'associació STOP Bales de Goma (<http://stopbalesdegoma.org/>), per lluitar contra aquest tipus d'arma que utilitza la policia i que a altres llocs d'Europa ha estat descartada per massa letal.

Des de CGT de Catalunya aplaudim les diverses iniciatives adreçades a garantir els drets de les persones davant les polítiques repressives del poder, especialment quan aquestes tracten de frenar les lluites populars. Tot seguit reproduïm el manifest de l'associació STOP Bales de Goma i la informació de l'acte que van organitzar el dissabte 2 d'abril a la Pça. Sant Jaume de Barcelona.

Manifest

Som un grup de ciutadans que viuen, treballen i estudien a Catalunya. El present manifest vol ser el primer pas d'una campanya per demanar l'abolició dels projectils de goma que utilitza la policia autonòmica catalana, els Mossos d'Esquadra. Hem pres

aquesta decisió després d'haver estat testimonis de l'enèsima lesió permanent provocada per aquesta arma a un ciutadà innocent.

La dotació de projectils de goma dels Mossos d'Esquadra, d'un pes de 90gr. i capaços d'arribar a una velocitat de més de 200m/s (més de 720 km/hora) són considerats pel protocol tècnic intern com a armes "less-letal", és a dir, "menys letals". L'evidència però, demostra que poden causar danys permanents als òrgans vitals, i a més són difícilment controlables.

Limitant-nos a un sol exemple i deixant de banda altres tipus de lesions, a Espanya són 23 les persones que han perdut un ull des de 1990 fins avui, a causa d'aquests projectils. Per tant, el terme "menys letal" ha de ser

definitivament considerat inadequat, perquè donat el potencial destructiu d'aquestes armes no garanteix la seguretat dels ciutadans, sinó que provoca un risc de vida.

A la ciutat de Barcelona, l'any passat, tres nois van perdre l'ull a causa de l'impacte d'una bala de goma. Un altre va estar ingressat a la UCI durant una setmana, amb un traumatisme cardiopulmonar, tement per la seva vida. El juliol d'aquest any un altre noi ha perdut l'ull dret mentre era entre les taules d'un bar, juntament amb moltes altres persones innocents. A aquests casos s'hi afegeixen molts altres de diverses gravetats.

Barcelona, ciutat que té com a valors fonamentals la inclusió, la tolerància i la participació, demana un canvi:

abans que aquesta arma faci danys encara més greus, diem prou amb els projectils de goma i en demanem la seva abolició, com ja ha succeït a molts altres països.

Demanem a totes les democràtiques i democràtics de Catalunya d'activar-se per demanar la prohibició de les bales de goma i d'unir-se a la nostra campanya d'informació i mobilització per dir NO a les bales de goma i NO a la repressió de la democràcia, per tal que no hi hagi més ulls cegats per la violència.

STOP a les bales de goma usades per part de la policia!

Pel dret a manifestar la pròpia llibertat en democràcia.

Per la seguretat dels ciutadans.

Més informació:

<http://stopbalesdegoma.org/>

Ansietat

Miguel Moya García, afiliat
CGT Baix Camp-Priorat

Avui, amb el soroll de fons del televisor, ha arribat a les meves oïdes una notícia que m'ha generat, com a menys, sorpresa i estupor. Segons un estudi realitzat, el 85% de les persones treballadores han patit durant la seva vida laboral algun tipus d'ansietat, generat pel ritme de treball

Un quadre ansiolític, entre altres símptomes, pot produir dolor en el pit, sensació d'ofec, convertir-se en quadre depressiu i, en última instància pot derivar en una aturada cardíaca.

Per prevenir l'ansietat, aconsellen portar un ritme de vida 8-8-8, és a dir, vuit hores de treball, vuit hores de descans i altres vuit de qualsevol tipus d'oci, i a més, controlar la respiració per relaxar-se.

És un acudit?, doncs si ho és, a mi em sembla de molt mal gust. Estudis i remeis sociològics aliens a la cruel realitat de la societat actual on vivim, basada en l'explotació de l'ésser humà i en la sistemàtica eliminació de l'estat de benestar.

En una societat moderna hem d'aspirar a treballar menys, a repartir el treball i la riquesa, a viure en un món molt millor, a deixar una herència assumible per generacions esdevenidores, a construir un món basat en la solidaritat i en el suport mutu.

Com s'atreveixen a donar consells per prevenir l'ansietat, quan aquesta està causada per l'asfíxia que produeix la inseguretat en el treball, el no arribar mai a fi de mes, el sentir-se sotmès constantment en el treball i no poder rebel·lar-te, el no trobar treball ni en pintura, el veure com el temps passa per davant dels teus nassos sense poder gaudir d'això somnis que anhelles, el sentir-te un ninot de drap utilitzat i modelat per aquest sistema cruel en el qual vivim i uns pocs van crear.

Una societat individualista com la nostra fa malbé la salut de totes les persones, no contribueix a fer un món més sà, al contrari, enfermetats com la depressió ja formen part de les nostres malalties quotidianes, per desgràcia. La voracitat de les classes governants posen en perill les nostres vides fins que no hi ha sortida.

Ansietat, és una de les moltes maneres de qualificar a una societat malalta i agonitzant.

Rebel·lió, segurament sigui la única vacuna, la única solució.

Despeses militars per a necessitats socials

CGT Salamanca

En els anys de crisi que estem patint estem veient com s'han retallat els nostres drets i la despesa social mitjançant reformes i polítiques d'austeritat; han hipotecat la nostra riquesa i la nostra vellesa amb milionaris rescats a la banca i la reforma de les pensions; han maltractat la nostra dignitat com persones amb una reforma laboral infame i a les quals se sumaran altres més.

Però llavors, en què es gasta l'Estat els diners dels nostres impostos? Doncs bé, un 12'5% dels pressupostos generals de l'Estat espanyol, un de cada vuit euros, es destina a sostenir

la despesa militar. Ni més ni menys que 23.000 milions d'euros, gairebé 400 euros per habitant a l'any, es dediquen a comprar armes per a l'exèrcit, així com a mantenir bases militars des de les quals els exèrcits de l'OTAN puguin dur la guerra a altres països; per a protegir interessos polítics i econòmics occidentals i a subvencionar les enormes pèrdues de les empreses armamentístiques. Mentre els seus propietaris s'enriqueixen venent armes a governs criminals; a blindar les nostres fronteres per a "protegir-nos" d'immigrants que, en molts casos, vénen de països empobrits per les guerres i la compra d'armes. La despesa mundial militar de sis dies financera el déficit anual d'educació bàsica en el món.

En plena crisi, se segueix gastant els diners en guerres

Retallades socials, reformes laborals o de les pensions són mitjans que els estats i institucions econòmiques utilitzen perquè sacrifiquem el nostre benestar i ens deixem robar els nostres diners amb la finalitat de

reduir la despesa pública, salvar als bancs i "reactivar l'economia". No obstant això, per al militarisme no hi ha retallades: decreixen els recursos de les polítiques socials i la despesa militar i policial s'incrementa. La investigació i la indústria militar també acaparen ingents recursos. Els contractes d'armes vigents ronden els 30.000 milions d'euros, el que gairebé quintuplica els 6.045 milions que pretenen retallar-se de la inversió pública entre 2010 i 2011. Per tant, la despesa militar és, realment, un dels generadors del deute públic que tant es diu combatre. No podem romandre apàtics, en els temps que corren, a les retallades dels drets socials que estem sofrint en benefici dels totpoderosos, dels intocables, dels enriquits, dels especuladors, dels banquers, dels evasors fiscals, dels representants de la patronal, de la indústria militar, de estafadores acomodats i amb el beneplàcit i suport dels governs de torn. Entre avions, carros de combat i fragates, o pensionistes, persones jubilades, depenents, malaltes, desocupades, excloses socialment,... no tenim dubtes, preferim sortir al rescat de la gent corrent.

Per a millorar la vida de la humanitat

i preservar el planeta, cal destinar esforços i recursos a desenvolupar una economia al servei de les persones, la qual té com finalitat millorar la qualitat de vida a través de l'educació, la salut, el desenvolupament, la justícia i els drets humans.

Denunciem:

- El paper que els governants i institucions financeres i militars (exèrcits, presons, policia, bancs...) desenvolupen per a garantir "l'ordre" mundial injust que ha provocat i manté aquesta crisi.

- El model polític i econòmic que genera una crisi després d'una altra en perjudici d'una gran majoria de persones.

- Que la possibilitat de satisfer les nostres necessitats i els nostres drets socials per a crear una societat més humana, més justa, més solidària és incompatible amb una economia militarista. Exigim:

- Que la despesa militar s'inverteixi en despesa social.

- Ni una dona, ni un home, ni un euro per a la guerra.

- Sí a més despesa per a educació, per a sanitat, per al benestar de les persones més vulnerables, excloses o en perill d'exclusió.

Dinamita de cervell

Declaració final de les Jornades Anarquistes de Sao Paulo

FAO-Brasil

Durant els dies 25 i 26 de gener de 2011, en la ciutat de Sao Paulo (Brasil) es van desenvolupar les Jornades Anarquistes, convocades per la Federació Anarquista d'Uruguai (FAU) i el Fòrum de l'Anarquisme Organitzat del Brasil (FAO).

Aquestes Jornades es justifiquen per a enfortir el desenvolupament de l'anarquisme especificista a Amèrica Llatina, apuntant a l'intercanvi i coordinació de les organitzacions polítiques anarquistes que s'inscriuen en aquest corrent. El debat es dona sobre temes comuns a totes elles, sobre els quals es ve treballant i aportant des de cada lloc, des de les lluites quotidianes, des de les creacions i re-creacions que sorgeixen de l'anàlisi d'elements que entenem com estratègics per a la construcció del socialisme llibertari en el nostre continent: el Poder Popular i el Federalisme Llibertari.

Això és una necessitat, perquè existeix avui, i en un procés històric, un desenvolupament important del nostre corrent dintre de l'anarquisme, i una construcció teòrica, política concreta, i busca confluïr això en un àmbit de comunió al qual ens adhirim organitzacions de diversos països d'Amèrica.

El Poder Popular com element estratègic

"Mai s'extingiran les esperances i somnis d'emancipació dels pobles; l'experiència social va creant nous conceptes de justícia i llibertat que res tenen a veure amb les construccions perverses que difon un sistema que les confon amb rapacitat i opressió". D'aquesta forma comença el debat sobre la construcció d'una estratègia de ruptura i desenvolupament de forces d'intenció revolucionària.

Aquest debat té tota relació amb el tema del poder popular. Perquè per a nosaltres, el tema poder popular és ampli i porta aporta significatius per a tot el con-

junt estratègic que va des dels anàlisis de la realitat, els objectius que pretenem i els camins estratègics.

Per que parlem de poder? Per a nosaltres, el poder se situa més enllà de l'Estat. El poder circula per tota la societat i per això hi ha poder en les esferes diferents de l'economia, de la política i de la cultura, ideologia. Poder existeix en totes les relacions socials que envolten un conflicte i pot o no constituir-se en relacions de dominació i explotació.

A partir d'aquesta noció àmplia del poder, podem afirmar que el poder no pot ser pres per assalt, ja que està capillaritzat i corre per totes les venes de la societat. En aquest sentit, afirmem que des del nostre punt de vista, no hi ha determinació que pugui preveure's a priori d'una esfera sobre una altra, i per tant, no creiem en l'esquema de determinació econòmica que és conegut dintre del socialisme com l'esquema de infra i superestructura.

El poder, per tant, envolta les relacions de força i les disputes que estan presents en tota la societat i que constitueixen les bases del que anomenem política. En aquest sentit, la societat actual és el resultat de determinades correlacions de força on unes superen altres i les coses es van conformant. El resultat d'aquest sistema de força avui implica poder, mes també dominació, explotació, opressió. Per a nosaltres, les classes oprimides han de crear un projecte de poder. Un projecte de poder que pugui oposar-se i plantar cara a les classes dominants i

que pugui ser gestat i construït per mitjà de les lluites quotidianes. Parlar de "popular" significa dotar al projecte de poder d'un caràcter eminentment claustrat, encara que hàgim de destacar que parlem de poder des d'una perspectiva llibertària.

Un projecte dels/les oprimits/des que es dona a partir dels moviments populars i que fa una acumulació de força social necessària per a un enfrontament de llarg alè, amb passos fermes, forts, ben marcats, que creiem necessari des del punt de vista ideològic.

Per a nosaltres el socialisme és una ideologia i no una ciència. Això considera que el socialisme sorgeix com expressió ideològica dels moviments populars en lluita, i des dels seus primers temps, va comptar amb aspiracions, desitjos, indignació, rebel·lia, passions, amors i altres sentiments que no poden ser comprovats científicament. Així el socialisme solament pot constituir-se com aquest conjunt d'elements que apunten a la generació d'una pràctica política en el sentit transformador, d'intervenció sobre la nostra realitat. I per tant, ideologia implica teoria i pràctica.

Comprenem la teoria com una caixa d'eines, que ens permet interpretar la

realitat i els actes. Però, com afirmem, sabem que per a les aportacions de teoria, han de tenir rigor, han de buscar entendre la vida i no encaixar-la en les nostres certeses ideològiques. La teoria ha de ser flexible i possibilitar elements per a la nostra pràctica política. La pràctica, clarament, enriqueix aquesta teoria també.

Classe i subjecte revolucionari

El nostre classisme es basa en els diferents subjectes oprimits, independent d'on estiguin. Considerem que un projecte de classe s'ha de construir amb tot el poble, i per poble entenem aquest conjunt de classes oprimides que contenen treballadors de la ciutat i del camp, assalariats i aturats, i tots/es aquells/es que sofreixen opressions de gènere, raça, ètnia, sexualitat, per aquest sistema de dominació que és el capitalisme. Així, el subjecte revolucionari no està donat a priori, ni es pot conèixer per endavant. Creiem que el subjecte revolucionari és un resultat dels processos històrics i socials, de les lluites dels moviments populars, i solament poden ser forjats en la lluita i a partir del procés que

van creant identitat de classe.

La nostra concepció de poder popular implica una noció bàsica sobre quins són els objectius els quals formen l'estratègia i és l'estratègia la que condiciona la tàctica. Així, el nostre objectiu finalista és el socialisme llibertari i la nostra pràctica és d'intenció revolucionària. El projecte de Poder Popular ha de necessàriament contribuir en la revolució per a l'abolició de la societat de classes.

Per a promoure protagonisme a les bases dels moviments, per a crear un poble fort, és fonamental que tinguem en ment un pla, un programa determinat a ser proposat i desenvolupat en aquests moviments. Ens semblen elements centrals en aquest programa no circumscriure o sotmetre als moviments a qualsevol ideologia. És important sostenir-los el més fort possible i agregats amb la solidaritat com pràctica i les accions reivindicatives, i al mateix temps garantint la independència de classe, perquè no els subordini als partits, a l'Estat, empreses i altres enemics de classe, o bé aquells que, a pesar de demostrar certa afinitat en la lluita de classes, volen constituir-se com avantguarda dels processos de lluita.

Sembla fonamental també que els me-

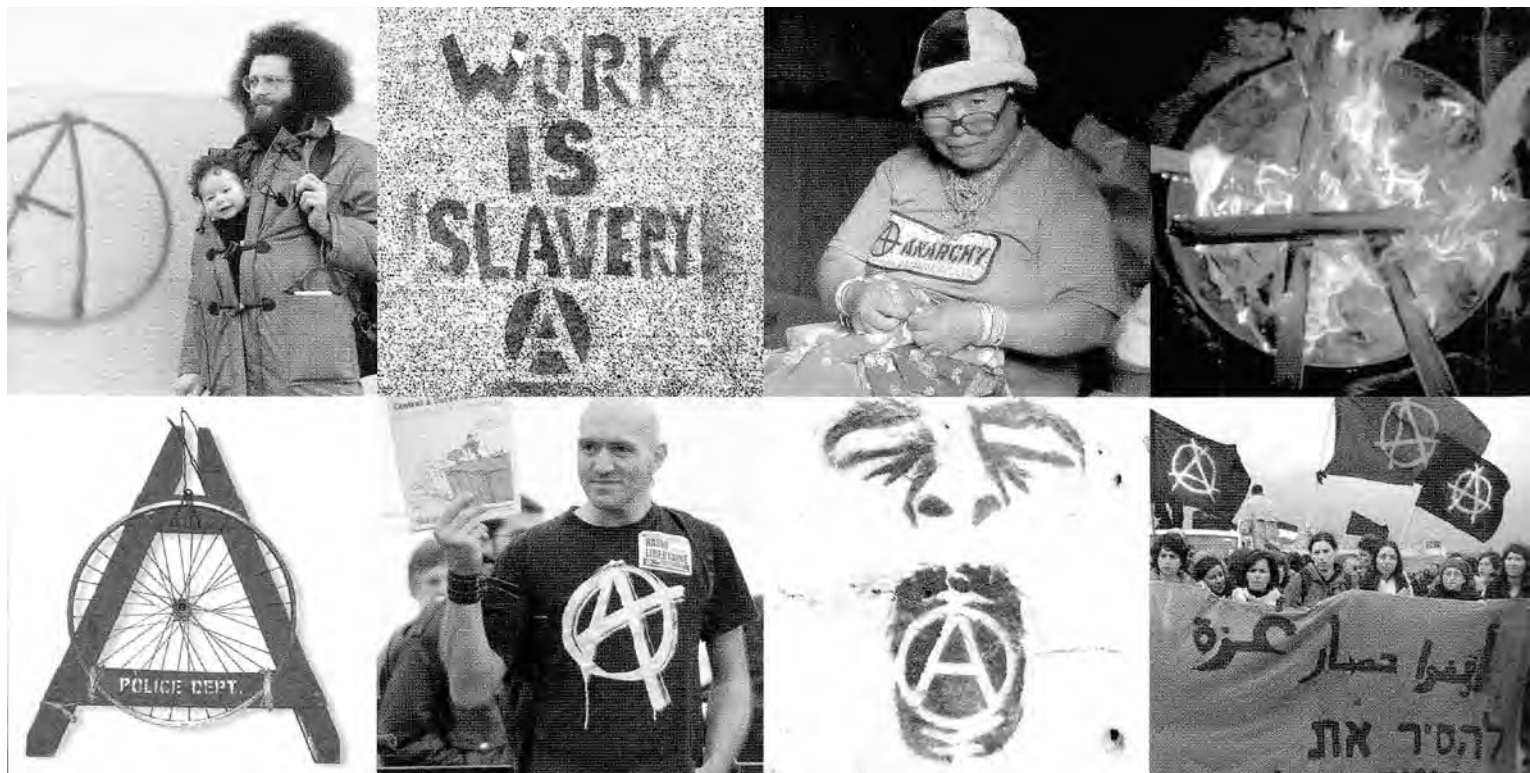
canismes de democràcia directa, siguin responsables per decisions preses des de les bases dels moviments, incloent a tots i creant ambients col·lectius i autogestionaris. Els mitjans, per tant, han d'estar d'acord amb les finalitats que defensem.

La història ve apuntant que el capitalisme no camina cap a la seva pròpia destrucció. No podem, així, esperar que "se suïcidi". Creiem que és solament per mitjà de la voluntat i les pràctiques alliberadores, que les classes oprimides podran oferir una possibilitat de resistència, enfrontament i construcció del socialisme. El capitalisme no porta gèrmens del socialisme i, encara que ell hagi de començar a ser creat dintre d'aquesta societat capitalista, ell solament es realitza de fet en un procés de ruptura revolucionària. Aquest procés de construcció ha de ser fet en el sí de les lluites socials quotidianes, que acumulen força per al nostre projecte de poder popular.

És llavors una qüestió de constituir els nous subjectes històrics, les lluites, promoure els nostres projectes en el sí d'aquestes, i crear un poble fort. Es tracta, llavors, de la reconstrucció del teixit social, de les relacions socials, i també d'altra cultura, que permetrà, juntament amb elements econòmics i polítics, forjant nous subjectes, que puguin conèixer-se a si i als altres i a la realitat. Fonamentalment, capaces de construir i enfortir els moviments populars, prenent les seves decisions, compartint amb els altres, capacitant-se, estimulant l'enfortiment d'altres persones en el tot de la societat, amb autonomia, i no dependents.

Federalisme Llibertari

El federalisme ha estat una forma organitzativa, un model, un concepte que comprèn la vida social i política de l'anarquisme al llarg de la història. El mateix es correspon amb la incorporació i adequació de les seves forces per a la resistència a l'embat del capitalisme, la conjunció de qui conflueixen en pensament cap a la ideologia llibertària, i també com pràctica per a poder projectar, imaginar, i crear una ofensiva contra

el capitalisme que construeixi la societat que volem: una nova civilització.

És per això, que el federalisme no ha de ser comprès com un model legítim per si sol. El mateix ha de ser llibertari i en tant això la constitució ideològica que contingui serà element determinant en el desenvolupament de les seves forces de canvi. Aquesta constitució ideològica determina les pràctiques que es generaran, alienes a l'autoritarisme, al vanguardisme, i amb una dinàmica de discussions des de "baix cap amunt", oposada al centralisme i unitarisme.

En tant això, el "dalt" ha de ser comprès com una construcció, mitjançant democràcia directa, sent delegat de la base, i en presència d'ella les seves potestats cessaran.

No es tracta d'un baix submis, no es tracta d'una jerarquizació en una relació verticalista, sinó d'una articulació dinàmica i funcional dels anarquistes des dels diversos espais on l'organització política projecta la seva ideologia. Aquests espais específics es construeixen i constitueixen des dels fronts de lluita popular en nucleaments

o grups de base, organitzats per a una millor interpretació i abordatge de la realitat que viu cada espai, en una concepció organitzativa de conjunt i des de l'organització política anarquista.

Aquest conjunt, aquesta integralitat, ha de ser àmplia i diversa segons es desenvolupi la lluita en els diferents espais d'inserció. És necessari en la globalitat que es tingui reconèixer que no hi ha "una sola lluita" transcendental, per sobre de les altres, que opaca i disminueix la importància de les altres. Aquestes lluites han de ser conviscudes en l'interior de l'organització. Comunicar, ensenyar, les pràctiques polítiques de diversos fronts de lluita que provinquin d'altres mitjans específics de militància. Enriquir mitjançant aquestes pràctiques l'anàlisi política de la realitat, l'elaboració teòrica, la solidaritat de classe tan necessària i demandada en aquests temps.

El federalisme llibertari ha de potenciar l'accionar específic i com conjunt de l'organització. A això ens referim amb federalisme dinàmic i que serveix als propòsits establerts. Aquell que en el marc d'una línia estratègica general, de ruptura revolucionària, dona aliment al desenvolupament de la resistència al capitalisme, i a la projecció del món nou. En funció de l'anterior, aquest model, aquesta forma organitzativa, ha d'integrar-se en un organigrama delegat des de la base, amb respecte a les posicions minoritàries, però construint una forma de cos, amb acords integrats que delineïn l'accionar de l'organització en espai i temps, amb estaments i pautes de convivència necessàries que no generin un assembleisme inoperant, amb dinàmiques i ritmes que combatin pràctiques autoritàries.

Sobreviure aïllats, treballant cadascú pel seu costat, sense entendre's amb els altres, sense entrenar-se i preparar-se, sense ajuntar-se en un puny fort per a colpejar "significa condemnar-se a la impotència, malgastar la pròpia energia en petits actes sense eficàcia i perdre ben aviat la fe en la meta i caure en la completa inacció". En aquests aspectes es concreta i enforteix la unitat dels anarquistes, la trobada per a practicar una nova humanitat, i programar i delinear l'estratègia amb la qual desarmarem aquest món.

Pilars i principis com la igualtat, la democràcia directa, l'autonomia, independència de classe, autogestió, són elements constituents essencials per als llibertaris del món. Ells han de ser, per tant, fonamentals en l'organització poli-

tica. Es tracta llavors, de gestar, de concebre i practicar un tipus d'organització que nosaltres l'entendem Federalista, amb pràctiques, acords, estils, diferents als del capitalisme.

Des de l'organització política i cap al mitjà popular, i així aprofundint una mica més la idea de desenvolupar una organització no sols per a les necessitats tàctiques del present. La mateixa no pot ser circumstancial, una necessitat momentània, ha de ser la roca on tallem les nostres passions i ànsies, la nostra utopia, la nostra Llibertat. Imaginar, somiar, estimar un món nou.

Mirar en els companys de lluita i en el poble la necessitat urgent de canvi davant tanta injustícia, explotació, opressió, per part d'un sistema vomitiu que empassa i escup en la seva voràgine quotidiana a tants germans, tanta gent, tant poble.

Per la construcció del Socialisme Llibertari, en un procés ferm i sòlid.

Per tots els nostres anhels, en la memòria dels nostres germans que han patit el pitjor d'aquesta fastigositat ano-

menada capitalisme.

A construir la utopia practicant llibertat!!!

Per la construcció d'un poble fort!!!

Amunt les i els que lluiten!!!

* *Signen la declaració:*

Coletivo Anarquista Luta de Classes (Brasil), Coletivo Anarquista Zumbi dos Palmares (Brasil), Columna Libertaria Errico Malatesta (Argentina), Columna Libertaria Joaquin Penina (Argentina), Federação Anarquista de São Paulo (Brasil), Federação Anarquista do Rio de Janeiro (Brasil), Federação Anarquista Gaúcha (Brasil), Federación Anarquista Uruguaya (Uruguay), Federación Comunista Libertaria (Chile), Fórum do Anarquismo Organizado (FAO, Brasil), Núcleo Pró-Específista de Recife (Brasil), Organização Resistência Libertária (Brasil), Para Além do Estado e do Mercado (Brasil), Rusga Libertária (Brasil).

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga

Un espai per la creació, la vida, la formació i la lluita llibertàries

Pep i tu

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs és un centre de recerca, documentació i difusió historicosocial de Berga. Des del centre es duu a terme una tasca de recopilació de tot tipus de documentació i materials referents a la història social i sobretot al moviment obrer i al món llibertari d'arreu i en especial de l'Alt Llobregat (Berguedà i nord del Bages). Igualment, afavorim diverses iniciatives locals antiautoritàries per a la transformació social.

Una mica d'història del Centre: Naixement

L'1 de desembre de 1986 va ser fundat el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. Els fundadors provenien majoritàriament de la Confederació Nacional del Treball renovada o CNT congrés de València, una escissió de la CNT-AIT produïda en el cas de Berga ja el 1979 donant lloc a la Confederació Catalana del Treball-CNT (CCT-CNT); actualment Confederació General del Treball (CGT). Entre els fundadors hi destacava l'historic militant anarquista berguedà Ramon Casals «Ramonet Xic» i entre els impulsors Josep Quevedo o Àngel Garcia, militants encara avui en relació amb el moviment llibertari i l'anarcosindicalisme. Sigui com sigui des de la seva fundació i fins al 1998 l'entitat no va portar a terme cap activitat pública i es va limitar a una tasca bàsicament de lleure, tertúlies i sopars dels seus membres.

Nova arrencada

L'any 1997 arrel de l'encontre de Josep Quevedo i Josep Cara es van començar a posar les bases d'una nova etapa de l'entitat. El mes de maig de 1998 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs organitzava la seva primera xerrada pública, era a l'Ateneu Llibertari del Berguedà, fundat dos anys abans, i girava entorn els fets de Figols de 1932. La xerrada va ser un èxit d'assistència i participació i va ser la primera d'una llarga llista de xerrades i col·loquis que no s'ha aturat des de llavors. Recordem per exemple al 1999 una xerrada sobre el camp d'extermini

de Mathausen al centre cívic de Berga on no s'hi cabia o les animades xerrades sobre la Guerra Civil i la revolució social de l'any a sobre o algunes xerrades dels maquis a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat animades i plenes a vessar.

Un any clau

L'any 2000 entra tot un ampli grup de gent molt jove fet que acaba d'impulsar el projecte endavant, neix l'Associació Cultural Columna Terra i Llibertat i les dues entitats passen a tenir ràpidament un local al carrer del Balç 4.

Com funciona el Centre

L'associació funciona a partir de la voluntat de les seves sòcies, el nombre de les quals no ha parat de créixer, de manera lenta i progressiva. El funcionament s'articula per tant a través de les assemblees setmanals o quinzanals que duen a terme. Econòmicament es funciona principalment través de les quotes de les associades, de les barraques de Patum i de la venda i edició de materials diversos.

Activitat del Centre: Xerrades, tallers i cursos gratuïts

Des de 1998 i fins l'actualitat s'ha dut a terme una mitjana de dues activitats al mes (xerrada, projecció, exposició, taller, etc.), de manera ininterrompuda. Probablement es tracti de l'entitat de caràcter cultural i social més activa de la ciutat. Xerrades, exposicions de tot tipus (d'allò que a cada moment ha interessat a les sòcies), tallers de guitarra, programari lliure, nusos o jurídica laboral, etc.

En aquests tretze anys el centre a portat a Berga gent tant diversa i interessant com en Víctor Alba, Francisco Olalla, Antoni Roig, Dolors Marín, Bernat Muniesa, Odette Ester, Gracieta Ventura, Luis Andrés Edo, Enric Casañas, Floreal Barberà, Eduard Pons i Prades, Abel Paz, Joan Vilella, Gabi, Octavio Alberola, Ariene Gransac, Miquel Porter i Moix, Josep Maria Caparrós, Manuel Delgado, Alfonso Hermoso, Núria Pòrtulas, Joan Ulles, Josep Clara, Pere Gabriel, Just

Casas, Antoni Castells, Jesús Lizano, Enric Casasses, Blanca Vidal, Josep Grigoll, Francesc Arnau, Ricard Vargas, Manel Aisa, Juanjo Álvarez, José Luis Villar, Joan Busquets, Txema Bofill, Jordi Martí, Miquel Gallardo i un llarguíssim etcètera o col·lectius com Negres Tempestes, l'editorial Anòmia, els companys que s'oposaven al Pla Caufec, el grup de suport a la campanya contra HLS, de suport a les lluites a Colòmbia, per Palestina, el Salvador, Kosovo, contra els transgènics, de suport a presos com els de Roberto Catrino, als companys de Torà, Núria, Alfonso, etc.

De grups, cantautors i gent de l'espectacle n'hauríem de fer una llista tant llarga o més que la d'amics que han vingut a explicar-nos o debatre amb nosaltres, del màgic Cambras a Karbunko, passant pel Comandante Rock o l'Ataque de la Basura Radioactiva o l'Emilie, tot i que en aquest sentit cal destacar els que més han tocat per ajudar l'entitat o per celebrar el que fos: Kolumna Metralla, després Hormigon Armado i com no, Manolitos Band i HK. Lògicament, grups que tiren endavant companyes del centre.

Contra els abusos de poder

Des del centre i l'Ateneu Columna s'han engegat lluites molt diverses per millorar la vida a Berga sense deixar de ser persones normals, és a dir sense passar a ser polítics. Amb la creació de la «Plataforma Berga es mou» al 2001 es va exigir a l'Ajuntament de Berga millores generals per les entitats sense ànim de lucre: des de dignificar les condicions per fer les barraques de Patum fins a ampliar els horaris de la biblioteca pública. Després de la plataforma es va continuar lluitant contra els abusos de poder de l'Ajuntament de Berga. La darrera lluita contra els abusos del consistori va ser

contra l'ordenança de civisme. La lluita va començar el 2006 i va ser truncada cap el 2008 després de patir la ressaca d'una intensa lluita i també les conseqüències de la integració en la política municipal d'algun dels membres de les «incíviques». Finalment, l'ordenança la van tornar a aprovar amb un altre nom, ara legitimada pels «joves» de la CUP i per la resta de representants polítics del consistori.

La lluita va continuar i, progressivament, es va anar desinflant, judicialment el centre va aconseguir tombar algun article i bé, hi ha ordenança i per tant el conflicte pot tornar en qualsevol moment. De resultes de tot plegat, van ser expulsades (per part dels proCUP) de Ràdio Korneta (situada a l'Ateneu de Cal Corneta) les companyes del centre que havien donat vida a aquella ràdio i al programa «Berga Podrida» des d'on van criticar, entre moltes altres coses, l'ordenança de civisme. Agressions i enemistats irreversibles en van ser el colofó. Tot s'ha de dir.

A Berga uns dels històrics abusos de poder són els protagonitzats pels mossos d'esquadra. La gent del centre també ha facilitat la seva denúncia. Des de l'organització de la manifestació del mes de gener de 2003 contra tot un seguit d'abusos comesos a Berga pels mossos des de la seva implantació. El novembre de 2004 els mossos carregaven i feren joves de la ciutat que circulaven pel carrer un dissabte a la nit. També les del centre vam participar en les manifestacions i accions posteriors. Per desgràcia nostra, l'abus d'autoritat més gran que han dut a terme els mossos a Berga va ser quan van ometre la seva obligació d'auxili i van «permetre» que matessin el nostre company Pep Isanta. Algun dia caldrà fer una àmplia reflexió sobre el tema, en tot cas no oblidem ni perdonem el que va passar. En aquesta mateixa revista —el pèsol negre— s'ha explicat abastament el que va passar.

Edicions

Respecte a textos, l'any 2003 es va editar una reproducció facsímil, el Luz y Vida. Una publicació obrera de Gironella. Més tard es donava suport al company

Josep Quevedo en l'edició de La revolució al Berguedà. Sant Corneli, la revolució dels anarquistes catalans —del 19 de gener al 25 de febrer de 1932—. El 2008 es va editar l'autobiografia d'un exmaqui que va actuar per la comarca, El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui. D'altra banda des del 2009 cada any es treu l'Agenda Llibertària, un projecte que va néixer fa vint-i-dos anys i que els darrers tres anys es tira endavant des del centre. Pel 2011 es preveuen quatre edicions de textos més.

Què hi ha al local

El local és obert totes les tardes de dilluns a dissabte de 18 a 20 h i els matins de dissabte i de dimecres d'11 a 13 h. Els darrers mesos s'ha condicionat millor i és un bon lloc per anar a llegir qualsevol revista antiautoritària d'arreu (l'entitat està subscripta a desenes de revistes) o qualsevol dels tres mil llibres de la biblioteca. La biblioteca disposa de poc més de 2.500 obres que s'estan acabant de catalogar (prop de 2.000 ja estan catalogades). El centre està catalogant els seus llibres al catàleg col·lectiu de la Xarxa de Biblioteques Socials de la qual forma part (www.xarxabibliosocials.org). Per accedir a la biblioteca el millor dia és el divendres ja que hi trobem el bibliotecari que ens pot assessorar.

Pel que fa a la llibreria cal dir que vénen llibres de temàtiques socials a les sòcies de l'entitat. La llibreria és bastant completa en aquest sentit. Cal parlar també del Sindicat d'Activitats Diverses de Berga adherit a la CGT que fa l'assessoria laboral gratuïta en aquest mateix local els dimarts i dijous a la tarda.

Finalment, refermar el suport que aquest col·lectiu ha donat i dona de fa anys a un projecte tan engrescador com el pèsol negre.

Tota la informació:

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, C. del Balç, 4 baixos esquerra de Berga. Obert matins de dimecres i dissabte d'11 a 13 h i les tardes de dilluns a dissabte de 18 a 20 h. Apartat de correus 16, 08600 Berga. Tel 938 216 747. www.cejeb.org

Una revolució a la islandesa

David Fernández

És imaginable, a l'Estat espanyol, un referèndum per sotmetre a votació popular el rescat dels bancs amb diners públics? Per exigir que l'especulació immobiliària i financera pagui la crisi que ha provocat i retorni tot el que ha robat durant els anys del tsunami urbanitzador? No? Ucrònic? Utòpic? Doncs és el que ha passat a Islàndia ara fa un any: el 93 % de la població va votar rotun-

dament en contra de pagar amb diners públics 3.500 milions d'euros del deute privat contret pel banc privat islandès Icesave. Els governs britànic i holandès reclamaven els 3.500 milions que van avançar als inversors dels seus països respectius el 2008, després de la fallida financera d'Islàndia. El 9 d'abril de 2011 es tornava a portar a terme per segona vegada un referèndum sobre el tema, i de nou guanyava la negativa a pagar amb diners públics els deutes del banc Icesave, amb un 58% de vots en contra.

El peiti illot, icona -primer- del neoliberalisme i -després- del neoliberalisme volatilitzat i estavellat, va reaccionar socialment després del crac de l'octubre de 2008. El govern havia decretat la nacionalització de la banca i el rescat públic del deute privat. Una onada de protestes socials, però, va fer caure el govern i l'aleshores president, Geir Haarde, ben aviat s'enfrontarà als tribunals. Un nou govern de centre-esquerra va pujar al poder; sota la pressió dels mercats internacionals, es va aprovar una llei de devolució del deute; la població, però, va exigir un referèndum previ, que es va celebrar el març de 2010, amb un no rotund i categòric que va arrasar amb un 93% dels vots. Només un 1,6% s'hi va mostrar a favor.

De seguida, va arribar el xantatge mafios i el FMI va congelar els ajuts, però, mentrestant, es van obrir comissions d'investigacions per dur els banquers responsables a la banqueta dels acusats; es va crear una Assemblea Constituent -el novembre passat- que pregonava una nova constitució més democràtica i més social i l'economia islandesa va acabar de sortir de la recessió a mitjans de 2010. Fent cas a la gent i no als banquers.

A finals del passat mes de febrer, el parlament va proposar un nou acord de de-

volució del deute, pactat amb el Regne Unit i Holanda. El govern insisteix, però, que el 85% del deute pot ser abonat pel banc matriu d'Icesave, el Landsbanki. El president islandès rebutja l'acord adduint que, abans, cal fer un nou referèndum social sobre la devolució -pública- d'un deute bancari privat. I la voluntat popular torna a prevaldre sobre les pretensions bancàries i els mercats financers.

És possible el mateix aquí? Passar la factura a l'especulació? Asseure els responsables a la banqueta dels acusats? És viable? Segons un estudi recent del Banc d'Espanya per comprovar la solvència de caixes i bancs, el sistema financer espanyol suportaria una caiguda del 50% del preu dels pisos nous, del 30% dels pisos de segona mà i del 60% de davallada en la caiguda del preu del sol. El mateix estudi indica que la banca continuarà tenint beneficis amb un 60% dels crèdits immobiliaris fallits.

Potser per això, l'escriptor madrileny Isaac Rosa, atent a les lliçons del mirall islandès, maldava: "Després de dir-nos tant que no som Grècia ni Irlanda, a un li entren ganes de ser Islàndia una estona". I no li falta raó.

Article publicat al núm. 219 del setmanari Directa.

Han absolt al Jona, encausat del Forat de la Vergonya

Secretaria d'Acció Social
CGT de Catalunya

El 2 de maig vam rebre amb gran satisfacció la notícia de l'absolució del company Jona, un militant de moviments socials de Barcelona, concretament del barri de la Sagrada Família, encausat arran d'una manifestació de fa quatre anys contra l'especulació urbanística de Barcelona (més informació a: <http://www.absoluciojona.org/>). La bona notícia de l'absolució de'n Jona, a qui se li demanaven 8 anys de presó, l'acompanya també la de l'absolució del Toni, un altre encausat. La tercera encausada, la Verena, ha estat, en canvi, condemnada a 5 anys de presó. Seguim exigint la seva llibertat.

Ara només ens queda exigir que l'Ajuntament, i especialment la principal responsable de tan injusta acusació, Assumpta Escarp es retracti públicament per aquest intent destraller de callar la veu de les joves que lluitem contra l'especulació. Volem que reconegui públicament que ha estat assetjant durant 56 mesos a una persona innocent. I volem que mai més no es torni a qüestionar el dret inalienable de les persones a la lliure circulació i manifestació.

El cas de'n Jona, però, ens ha de fer reflexionar. Va ser detingut per part dels Mossos d'Esquadra dies després de la manifestació. Va ser objecte d'un muntatge policial que s'ha mantingut durant quatre anys. Que ha causat desgast personal a en Jona i al seu cercle d'amics/amigues, familiars i companys/es de militància. Ha servit per a estigmatitzar a aquells i aquelles que lluitem contra el poder dels diners, del totxo, de la política venuda al benefici de capital... Des de la CGT sabem bé què significa aquesta criminalització. La patim a les empreses, i l'hem patit directament en casos com el de la Laura Riera, l'Alfonso Hermsillo i en tants d'altres judicis.

És per això que les nostres felicitacions a en Jona i els seus companys, i a la gent que en el dia a dia ha lluitat per aquest cas, les volem acompanyar amb el compromís de seguir fermes en la denúncia dels abusos d'aquest sistema capitalista que ens oprimeix i que utilitza els mitjans de l'Estat per eliminar les resistències i les lluites per la justícia social.

Temps de revolucions

Una partidiana

Les rebel·lions populars d'aquests últims mesos del Magrib i del Múshrek han portat a parlar, un cop més, de revolució. Aquesta havia tres un significat diferent al del segle passat, utilitzada segons els interessos del moment, arribant-se a parlar de la revolució dels petits gestos. S'havia capgirat el seu significat.

Els diferents mitjans de comunicació, ja siguin convencionals, o més "crítics", han parlat indistintament -per referir-se als fets dels territoris mencionats- de revolució de facebook, revolució de la classe mitjana o també d'insurrecció popular. Analitzant la realitat segons les seves ideologies o interessos.

Quan parlem de revolució, però, a què ens referim?

Prescindint del seu significat etimològic, i utilitzant el significat popularitzat a partir de la revolució francesa, es parla de revolució quan: es verifica una transformació de la màxima elasticitat dels motllos de la societat actual.

I quins són els motllos de la societat actual? El Capitalisme i l'Estat.

Objectiu de la revolució ha de ser trencar o transformar profundament aquest motllos i impedir que se'n formin uns altres tant o més coactius que els destruïts.

Deixar que les energies alliberades es donin des de dins, les estructures que li són naturalment apropiades, substituir la subordinació coactiva per una coordinació orgànica i eventualment planificada sobre la base de pactes revisables i delegacions revocables, en la que la responsabilitat de cada un sigui en allò possible la garantia de la vida de tots. (Luca Fabbrì)

La revolució i la insurrecció són la mateixa cosa?

És obvi que no!

La revolució no s'esgota en la insurrecció que sol ser el seu moment inicial. Aquest moment pot faltar, com va faltar en la revolució espanyola. Aquí la revolució es va posar en marxa a partir de la resistència popular a l'aixecament feixista.

Inversament, hi pot haver insurrecció sense revolució. Això passa quan s'aspira a portar al poder una minoria de privilegiats i privilegiades que continuen movent-se en els vells motllos.

Un moviment que explota tenint com a primer objectiu la conquesta del poder estatal, no aconsegueix mai posar en marxa una profunda transformació econòmica, política i social. Més encara, la conquesta del poder, per part d'una minoria porta sempre la revolució al suïcidi.

Existeix -sobretot entre una part de l'esquerra tradicional- un malentès de l'eficiència del poder estatal en terreny de realitzacions. Es consideren necessàries les eines i la violència estatal per posar en marxa el canvi.

La dictadura del proletariat és el començament de la revolució social?

La història del segle XX ens ensenya que la presa del poder, per part d'un partit o d'una avantguarda, també si s'autodenomina revolucionària o proletària,

mata les temptatives de canvis socials. Substitueix les lliures experimentacions populars per una rígida estructura burocràtica, que respon als interessos de la nova classe privilegiada.

Es concep la dictadura o el govern revolucionari com un mite taumatúrgic, aquesta és una idea antihistòrica i supersticiosa. Però, quina revolució digna d'aquest nom comença amb una dictadura? El primer impuls de la revolució és d'alliberament. Aquest impuls desferma energies, destrueix lligams, crea noves idees i noves relacions socials. Quan s'arriba a la dictadura, comença la contrarevolució.

Les rebel·lions populars, necessàries i legítimes, explotades al Magrib i Múshrek han posat en marxa alguns canvis socials i polítics, però aquests no han canviat encara els motllos de la societat. Falta encara un pas.

Aquestes rebel·lions han demostrat a l'Occident "civilitzat" que la història no s'ha "acabat" encara i que les classes populars són capaces de derrocar las

dictadures, encara que siguin dictadures feixistes, del proletariat o d'un Estat de les masses.

Nosaltres, les occidentals ben acomodades, assistim als esdeveniments perplexes i amb por. Temem eventuales conseqüències en les nostres tan civilitzades maneres de viure i de consumir. Temem que amb les revoltes pugui augmentar el cost del petroli i en conseqüència el cost de la vida a occident; temem que pugui augmentar la immigració (el cas italià), però el nostre objectiu hauria de ser solidaritzar-nos -amb fets i no solament amb paraules- amb les rebel·lions populars.

No hauríem de ser aliades dels governs occidentals que intervenen, com és sabut, només pels seus interessos econòmics o geopolítics.

Esperant que les classes populars occidentals es despertin d'aquest llarg malson, rendeixo humilment homenatge a totes les revoltes populars que volen aconseguir un alliberament social.

Centre d'Estudis Pedro Flores

CGT Manresa

La CGT de Manresa ha commemorat el 1r de maig 2011 inaugurant el web del Centre d'Estudis Pedro Flores. Enguany més que mai cal recordar la memòria d'aquells que varen lluitar per conquerir drets socials i laborals, que en l'actualitat es pretén dilapidar via ajustos econòmics, de plantilles i retallades per l'actual govern de la Generalitat.

En el concret hem fet un pas, vist la

manca de cobertura o la sovint ocultació d'un llegat del moviment llibertari, hereu dels milers de treballadors de la Catalunya central que militaven a la CNT i que molts noms han restat en l'anonimat, hem fet un pas per visibilitzar i posar a la xarxa un primer pas, que és detallar un seguit de ressenyes de llibertaris de la Catalunya Central, a través del Centre d'Estudis Pedro Flores, que estrena weblog:

<http://centreestudispedroflores.blogspot.com>

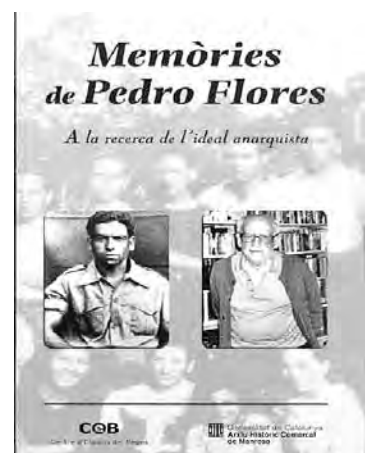
Progresivament anirem incorporant informacions, recerca històrica i biogra-

fies d'obrers de la Catalunya Central. Trobareu des del darrer Alcalde de la CNT a Manresa a persones llibertàries del tot anònimes. Hi trobareu també un seguit d'enllaços sobre el moviment llibertari històric, tant a nivell de conceptes com de militants que van ser un referent.

El Centre d'Estudis Pedro Flores, està obert al conjunt de la societat manresana, del Bages i de la Catalunya Central que vulguin fer aportacions feacents, documentals, familiars, fotografies, gravacions, per anar engruixint la memòria històrica lliber-

tària més propera a través del Centre d'Estudis Pedro Flores, i que no es cometi la injustícia històrica de difondre la història de l'obrerisme tan sols la versió edulcorada del sindicalisme institucional domesticat al govern de torn que tolera retallades socials i firma acords que dilapiden uns drets pels que molts varen lluitar per fer-los possible.

Us podeu posar en contacte dirigint-vos a la CGT Manresa a la seu al C/ Circumval·lació, 77 i alhora seu del Centre d'Estudis o via correu electrònic cestudispedroflores@gmail.com

> EL FAR

“Diario de un miliciano republicano” de Joaquín Aisa Raluy

Ferran Aisa

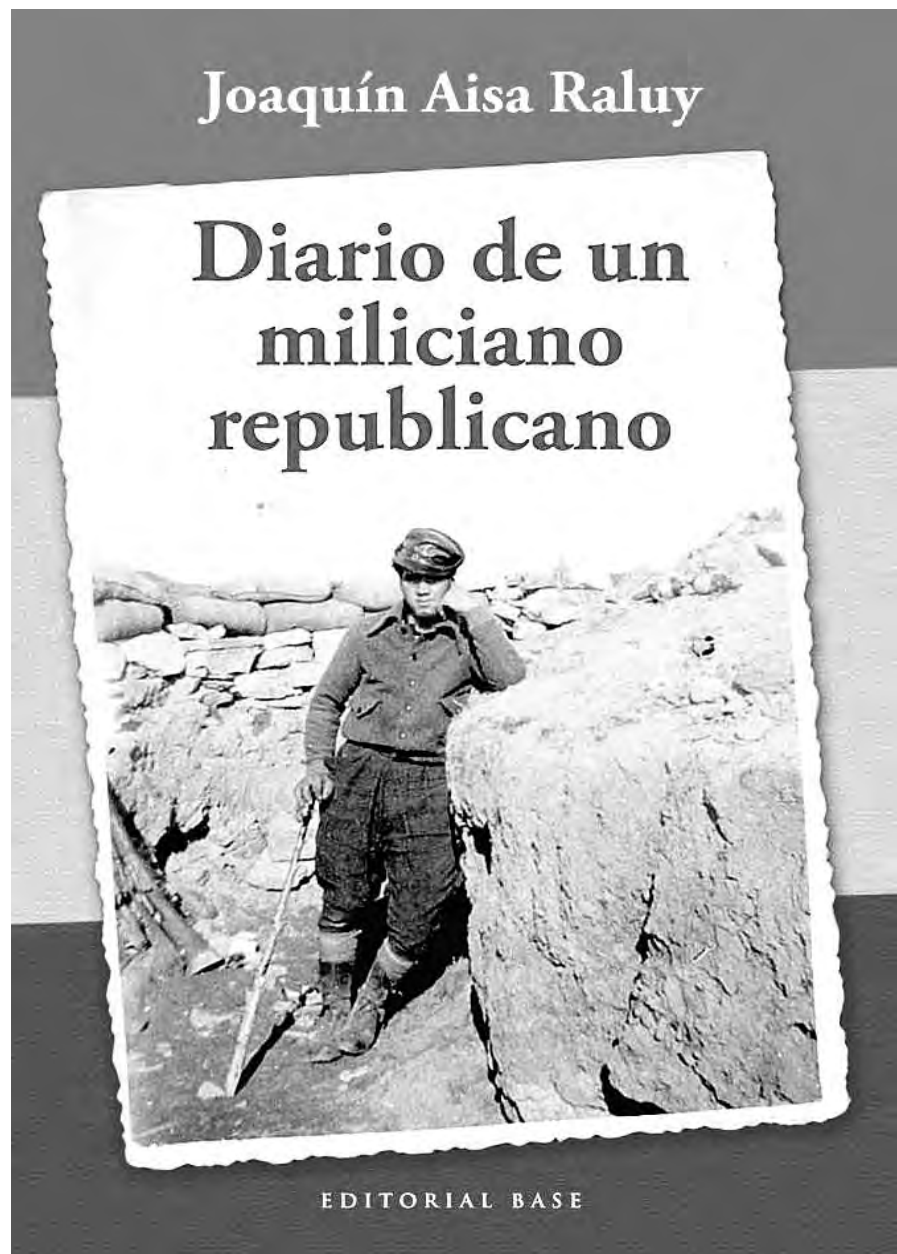
Recentment ha aparegut publicat per l'editorial Base el llibre “Diario de un miliciano Republicano”. Es tracta del diari manuscrit del jove obrer barceloní Joaquín Aisa Raluy (1917-1977) que vivia a Ciutat vella, als barris de Sant Pere i Santa Caterina. Joaquín Aisa s'havia afiliat al Sindicat de la Fusta de la CNT en qualitat d'aprenent de fuster. El seu pare César Aisa havia arribat a Barcelona procedent d'Aragó i la seva mare era filla de la franja d'Osca. Joaquín seguia les passes del seu pare en afiliar-se a la Confederació, ja que César tenia el carnet del Sindicat del Transport com treballador del port. Joaquín Aisa, com tants joves del seu temps, era afecionat a la boxa i al ball, era soci del Diana Boxing Club i freqüentava les sales de ball d'aquell temps: la Gavina Blava, Shangai Dancing i Germanor Barcelonina. Precisament, la nit del dissabte 18 de juliol havia anat amb els seus companys a divertir-se a la darrera d'aquestes sales situada al carrer Carders i a la matinada mentre feia temps per a anar a la platja va sentir com sonaven les sirenes i com començava el sarau de trets.

El jove Aisa, preocupat pels esdeveniments, decideix no quedar-se creuat de braços i aviat es presenta al seu Sindicat a buscar armes, però com que no n'hi ha suficients per a tots, s'ha de conformar a col·laborar fent barricades. Vençuts els militars a Barcelona decideix acudir al Comitè de Milícies per enrolar-se a una columna, Aisa és destinat al Batalló Espartaco de la Carles Marx, els afiliats

de la CNT són tan nombrosos que no solament omplen les columnes pròpies sinó la de les altres forces antifeixistes: “Nosotros nos fuimos a la guerra con 19 años. Mi diario empieza el 19 de julio de 1936 puesto que hasta esta fecha no empecé a obrar como un verdadero proletario. Pues hasta este día no sentí en mi un ideal que pudiera ser mi camino de Libertad.” Joaquín Aisa comença un diari de guerra que durarà de 1936 a 1939 on, puntualment, relatarà d'una manera concisa totes les seves vicissituds, els fets de guerra, les lluites polítiques, les il·lusions revolucionàries, les desesperacions i les esperances. Aisa és, sobretot, un idealista, i a l'anotació del dia 26 de juliol de 1936 llegim: “Esta tarde he ido a recorrer las calles de la ciudad y he podido contemplar con alegría la destrucción de los antros de hipocresía y maldad que encerraban estos edificios llamados iglesias y conventos. Y ahora en el mismo terreno liberado se podrán construir escuelas para educar a la nueva generación de niños y jóvenes que subirán en Libertad y con suficiente capacidad para hacer del mundo corrompido, otro de Libertad, Pan y Trabajo.”

Aisa explica la vida quotidiana al front i ho fa d'una manera directa, viva i fresca i fins i tot sense perdre l'humor. El dia 28 de setembre de 1936, després de retornar del front del Centre al seu pas per València, escriu: “En la estación he tenido un altercado con un jefe que quería que me sacara del cuello el pañuelo de la CNT, pero no lo ha logrado, pues nosotros somos milicianos del pueblo, no esclavos de un Ejército convencional.”

A través del diari podem seguir la marxa de la guerra, sobretot allà on hi participa a primera línia de foc, expedició a Mallorca, front de Madrid, Aragó, Llevant. Després dels fets de maig de 1937, que pateix al seu retorn de permís a Barcelona i per no estar d'acord amb el comandament comunista de la seva unitat, Aisa abandona les milícies i retorna a la seva feina de fuster a l'empresa ara col·lectivitzada. L'octubre de 1937 serà militaritzat i tornarà a lluitar al front enquadrat en una divisió de les Brigades Internacionals. Aisa participarà a la batalla de l'Ebre on serà greument ferit, hi passarà els seus darrers dies de guerra a l'Hospital Militar fins l'ocupació de Barcelona pels franquistes, alhora serà detingut i traslladat al Camp de Concentració d'Horta, d'on, poc després, s'escaparà. El document és un testimoni de primera mà per conèixer l'actuació dels joves milicians que van marxar, primer voluntàriament i després a la força a lluitar contra el feixisme per defensar la llibertat del poble.

Receptes...

Estopeta (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

Arengades
grells
tomàtiques de ramellet
julivert

alls
oli d'oliva i pebre vermell

Elaboració:

Premarem bé les arengades, col·locades en paper absorbent o simplement de periòdic, i ho deixarem esmicolat, sense espi-

nes, escates i restes de budells. En un plat profund col·locarem les arengades esmicolades i els grells finament tallats. Li agregarem les tomàtiques de ramellet, pelades i tallades, abundantment, així com un all ben picat i una mica de julivert. Amanim amb oli d'oliva verge, pebre

vermell i la sal necessària. Cal tenir en compte que les arengades són molt salades. Bon profit!!

(*) Aquesta recepta me la va ensenyar un bon amic, n'Andreu de Sóller. També es pot fer amb bacallà. En aquest

cas, no ho dessalarem a l'estil tradicional, sinó que ho passarem per aigua i eliminarem la sal gruixuda.

Si rostim el bacallà es des-salarà més encara, ja que la sal va creant una crosta al voltant que podem eliminar fàcilment.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Umberto D

Joan Canyelles Amengual

Una pel·lícula de Vittorio de Sica de l'any 1952. Umberto Domenico Ferrari és un vell funcionari jubilat, a qui la seva pensió no li basta per poder pagar el lloguer de l'habitació on viu i poder subsistir. Cobra 18.000 lires al mes i només aquesta habitació ja li costa 10.000. Amb la sola companyia del seu gos Frai, cerca desesperadament els diners que puguin evitar els seu desnonament. Vittorio de Sica és un dels directors més influents de la història del cinema. Les seves pel·lícules varen canviar la manera d'entendre el fet cinematogràfic. Algunes d'elles tenen quelcom indesxifrable, un humanisme i una verosimilitud prodigioses, una immensa capacitat d'observació dels seus personatges com a éssers humans i un gran talent per transmetre emocions. I també un gran actor, capaç de dur a terme interpretacions memorables: ("Madame de"..., Max Ophuls 1953; "Il generale dell'Alba Rovere", Roberto Rossellini, 1959). A principis dels anys 30 es comença a convertir en un dels actors més populars de la seva època. És un home ben plantat, simpàtic, i sovint (gairebé sempre),

Fitxa tècnica

Dr: Vittorio de Sica;
G: Cesare Zavattini, Vittorio de Sica;
Ft: G.R. Aldo;
Ms: Alessandro Cicognini;
Int: Carlo Battisti, Maria Pia Casilio, Lina Gennari, Memmo Carotenuto, Albani Barbieri.

interpreta papers de galant seductor a comèdies que tenen un bon rendiment a la taquilla. La seva carrera com a director s'inicia l'any 1940 amb "Rose scarlate". Però la primera pel·lícula important que dirigeix és a l'any 1944 "I bambini ci guardano". El gran Cesare Zavattini n'és el guionista i així inicien tots dos una àmplia col·laboració que en alguns casos produirà obres mestres. L'any 1946 filma l'excel·lent "Sciuscia" (El rentebotes) on parla dels nens abandonats. Dos anys més tard dirigeix l'obra mestra "Ladri di biciclette" (Lladre de bicicletes), on fa un demolidor retrat de l'atur i la misèria de la postguerra. I l'any 1951 realitza "Miracolo a Milano" (Miracle a Milà). A totes elles l'esmentat Cesare Zavattini col·labora en el guió. Són aquestes pel·lícules les que li fan ocupar un lloc destacadíssim a la història del cinema. Les que el converteixen en un referent únic. I des del meu modest punt de vista, les que fan que sigui (probablement) el màxim representant del Neorealisme. Després, la seva trajectòria va ésser irregular. Hi trobem pel·lícules interessants i personals com "Dues dones" (La cicociera 1960), "Els girasols" (I girasoli 1969), o "El jardí dels Finzi Continini" (Il giardino dei Finzi Contini 1970), barrejades amb altres de menys valor, sovint fetes per poder pagar les seves visites als casinos de Montecarlo. (Com a actor i pel mateix motiu va participar a pel·lícules completament prescindibles). Ja varem parlar una mica del Neorealisme quan comentarem l'excel·lent pel·lícula de Mario Monicelli "I compagni". És el moviment cinematogràfic que sorgeix a Itàlia, després del feixisme amb una nítida intenció de transmetre la realitat i deixar enrere el cinema buit, evasiu i fals de l'època de Mussolini. La seva pel·lícula fundacional és "Obsessió" (Obsessione 1943) de Luchino Visconti. I es podria dir que la seva última manifestació es la pel·lícula que ens ocupa. Umberto D, és una absoluta obra mestra. Tristíssima, amarga i sense el més petit espai per a l'esperança o l'optimisme. De Sica camina de manera prodigiosa pel fil ferro de la sensibilitat sense arribar a caure mai en la sensibleria. I amb la història que explica, era molt difícil sortejar aquesta caiguda. El protagonista de la pel·lícula està interpretat per Carlo Battisti, un professor universitari que l'únic contacte que havia tingut amb el món cinematogràfic era el de les sales de projecció de les pel·lícules

que anava a veure. No en va tornar a tenir cap altre, però la seva interpretació li basta per formar part de la història del cinema. La versemblança que transmet és impressionant. La pel·lícula del director italià és el retrat de la titànica i agònica lluita d'Umberto per evitar que el treguin de la seva habitació i dormir al carrer o als dormitoris públics. Perquè la dimnuta distància que el separa de la mendicitat no desaparegui mai. Però el drama d'aquest home, que en altres temps va ésser respectat i que sempre va pagar els seus comptes, no és únicament econòmic. Tal vegada el que fa que la vida li resulti insuportable, és la solitud. Tan sols Maria (Maria Pia Casilio), l'al·lota que fa les feines de la llar (la criada, li diu tothom) de la seva casera, li fa una mica de companyia i l'entén. La seva situació es també extremadament precària. Explorada i embarassada, sense estar segura de qui és el pare del nen que porta dintre i amb la certesa de que cap del dos homes que ho poden ser el reconeixerà, sap que quan li comenci a créixer la panxa podrà la miserable feina que té i el llit on dorm. Tots dos es respecten i d'alguna manera s'estimen com una mena d'avi i neta. El ca d'Umberto adquireix gairebé un paper protagonista. És el que evita el seu intent de suïcidi quan aquest finalment està a punt de produir-se. En una escena anterior a Umberto se li passa pel cap llançar-se per la finestra però no ho fa per no deixar sol el seu company. En realitat Flag és l'únic motiu per continuar vivint, així que no és gens agosarat pensar que quan aquest es mori, ho farà Umberto. Per això la pel·lícula de De Sica és tant una denúncia de les miserables condicions de vida dels jubilats italians com la de una societat injusta, insolidària i vergonyosament individualista. Els antics amics

o companys d'Umberto s'el treuen de sobre tot d'una que poden. Tots han d'agafar el tramvia o l'autobús. De fet l'únic moment en que Umberto demana almoïna es gairebé al final de la pel·lícula quan a un d'aquests "amics" li arriba gairebé a suplicar que prengui un cafè amb ell. I ni tan sols això ho aconsegueix. Hi ha en aquesta extraordinària pel·lícula moltes escenes memorables. Una d'elles és quan Maira s'aixeca del llit (que està situat al passadís de la casa, la qual cosa significa que ni tan sols té una habitació i que l'ha de treure i amagar cada nit i cada dia). La càmera d'Aldo (esplèndid treball fotogràfic) la segueix per la cuina. Es el viu retrat de la desesperança i la manca de futur (o de la certesa d'un futur implacable). Els seus moviments i la seva mirada, desprenen una tristesa inabastable. En un altre moment sembla que Umberto es decidirà a demanar caritat. Estén la ma i el braç un parell de vegades, però torna enrere, com si aquest gest li cremés l'ànima, i quan finalment algú sembla que li vol donar uns monedes ell gira la ma per fer veure que està comprovant si plou. Per acabar destacarem el final de la pel·lícula. Umberto intenta llançar-se a les vies del tren en marxa amb Flag entre els braços. Però el ca s'espanta i s'escapa. Després sembla que li te por a Umberto i fuig d'ell. Finalment Umberto recupera la confiança de l'animal i comencen a jugar.

Els veim allunyar-se per una camí que no porta a cap banda. D'un col·legi surten un nens sorollosos i juganers creuen el camí davant la càmera. I surt la paraula "fine". Magistrals fotogrames per acabar una pel·lícula antològica. No fa falta dir que "Umberto D" és de una rabiosa actualitat. La reforma de les pensions, el retràs en l'edat de jubilació ens fan pensar que estem tornant enrere de manera vertiginosa. No perillen les pensions, perillem nosaltres. L'Estat delega definitivament la seva responsabilitat en mans privades. Gairebé ens obliguen a fer un "pla de pensions" perquè d'altra manera no tenim garantides les necessitats més essencials assegurades. Però el pitjor de tot plegat es l'aparent impunitat en la que estan portant a terme totes aquestes mesures. La passivitat i la resignació instal·lades a la nostra societat. Una de les coses que es poden aprendre de "Umberto D", es que necessitem una revolta humanitària, o un humanisme revolucionari. Tal vegada la solidaritat i la lluita no resolguin tots el problemes, però ens fa millors persones, mes lliures i menys vulnerables. Necessitem mes que mai fer pinya, ajuntar les mans. Si no ho fem ens tombaran d'una bufada. "...un hombre sólo, una mujer, asi cogidos de uno en uno, son como polvo, no son nada, no son nada". Goytisolo dixit.

> DES CARTES MAUDITES

A propòsit d'Orwell

Carles Jove i Buxeda

Als novel·les *Animal Farm* i *1984*, George Orwell hi presenta dos mons en el quals la història, entesa com a presentació objectiva de fets reals, sembla una quimera.

Ho sembla no perquè l'autor ens doni a entendre que la de l'historiador sigui una tasca irremeiablement subjectiva; no perquè en algun moment se'ns hi plantegin reflexions teòriques sobre les pretensions científiques de la història; no perquè en una o altra novel·la els personatges intentin fer d'historiador i no ho aconsegueixin: sinó perquè en un i altre món els registres als quals l'historiador hauria de recórrer —el que anomenem les fonts historiogràfiques— són constantment modificats, reescrits o destruïts. I sense registres vàlids, l'accés als esdeveniments reals sembla tancat i barrat.

En aquest procés de modificació, supressió i reescriptura de registres, el lector ocupa el lloc privilegiat al qual cap dels personatges pot accedir. Nosaltres sí coneixem els esdeveniments: els hem vist succeir-se davant nostre, entre les nostres pròpies mans.

Ni els personatges ni un suposat historiador pertanyent al relat, però, poden accedir al punt de vista del lector: per a ells els fets tan sols són accessibles a través de diferents registres, ja siguin relats de premsa, memòries individuals o col·lectives, narracions mítiques, gravats en una paret, etcètera. Tots ells són, de fet, personatges, i són personatges per a nosaltres, lectors. L'estar dins del relat del personatge i l'estar fora del relat del lector es mostrarien així com dues experiències de realitat diferents, aparentment irreconciliables, i qui sap si també com a experiències de diferents realitats.

Aquests dos textos de ficció ens obren les portes a reflexionar obre la relació entre la història, la memòria i els relats. Sembla que nosaltres mateixos, en tant que personatges d'una història (story) som incapaçs d'accedir a la història objectiva (history), i que l'únic que ens és permès és escriure i reescriure relats de fets que, com els personatges d'una i altra novel·la, considerem reals. I sempre queda aquella sensació que hom no pot accedir a res que no formi ja part d'un relat, fins i tot quan es tracta d'una memòria personal. Al cap i a la fi, sembla que no seria gaire absurd dir que la Història, com a ciència, és una gran concurs literari amb pocs premis i molts accésits.

La vida digital més enllà de Facebook i Twitter

Les xarxes socials alternatives tornen la capacitat de decidir a la gent que n'és membre i protegeixen la seva intimitat

Enric Borràs Abelló -
Directa 208

Quan es parla de xarxes socials a Internet tothom té al cap, sobretot, dos noms: Facebook i Twitter. Però no són els únics. A causa de les fugues d'informació personal i els problemes per saber qui i com pot fer servir allò que s'hi publica, han sorgit moltes alternatives que tornen la capacitat de decidir a les internautes.

Són eines que no intenten apropiarse de les dades de ningú per vendre publicitat i que segueixen una filosofia que arrela en el programari lliure.

A xarxes socials com Facebook i Twitter, hi acumulem tota mena d'informació sobre nosaltres: l'edat, el nom i els cognoms, on vivim, qui són els nostres coneguts, què llegim, quins països visitem per vacances... Una informació especialment valuosa per a les empreses que cerquen clientela potencial.

D'entrada, quan es fa servir un servei d'aquesta mena, s'hauria de tenir clar que els anuncis que es veuen als marges són el resultat d'un anàlisi de tot allò que s'hi fa. Si a Facebook comentem un enllaç d'un conegut sobre fotografia o escrivim la paraula fotografia en algun lloc, és molt possible que vegem anuncis sobre càmeres o cursos de fotografia al marge dret de la pantalla. Google fa el mateix amb Gmail: analitza automàticament tots els correus que rebem i enviem i, en funció d'això, decideix la publicitat que ens mostra.

Però l'assalt a la intimitat de les internautes va més enllà dels anuncis dedicats. A l'octubre passat, el Wall Street Journal va publicar que desenes d'aplicacions de Facebook enviaven informació privada de les usuàries que les feien servir i dels seus contactes a empreses de publicitat d'Internet. I tot això, a l'esquena dels internautes, que ni se n'havien adonat. Tampoc ningú no els havia demanat permís. Algunes d'aquestes aplicacions, com el joc Farmville, són especialment populars. No és el primer problema que ha tingut Facebook pel que fa a la vulneració de la intimitat de les persones usuàries, ni serà l'últim.

La diàspora de Facebook

De fet, un dels conflictes de Facebook que ha arribat a tenir més ressò, l'intent —a principis de l'any passat— de modificar les condicions de privacitat, ja va provocar una reacció: la Diaspora (joindiaspora.com). Una xarxa social pensada per quatre universitaris de Nova York —Daniel Grippi, Maxwell Salzberg, Raphael Sofaer i Ilya Zhitomirskiy— que encara és en fase de proves i que s'assembla força a Facebook, però amb una diferència substancial.

Les usuàries controlen completament totes les seves dades personals i poden desar-les en un servidor propi, en lloc d'haver-ho de fer forçosament als de Diaspora. A més, el codi font de la xarxa social és lliure, és a dir, tothom que tingui prou coneixements tècnics en pot analitzar les entranyes.

La informació personal és el gran tresor del segle XXI. I Diaspora no és l'única ni la primera reacció a les xarxes socials que en fan un ús més dubtós. Eines com Elgg.org, Pinax-Project.com, Cyn.in i BuddyPress.org també són alternatives lliures o obertes a Facebook. El codi font es pot consultar, descarregar i canviar de manera que es pot instal·lar a l'ordinador que es vulgui i mantenir segura tota la informació. Insoshi (dogfood.insoshi.com)

també avança per aquest mateix camí, però encara s'ha d'enllestir perquè es pugui fer servir.

Microblocs al marge de Twitter

Els serveis de microbloc, les alternatives al Twitter, mereixen una menció a part. D'entrada cal destacar Identica, un servidor de microblocs de codi obert i d'origen quebequès. Té una versió en català que inclou funcions que Twitter encara no preveu, com ara els núvols d'etiquetes i la possibilitat d'actualitzar-lo des de serveis de xat com el de Gmail. Fa servir el protocol OpenMicroBlogging, que facilita que diferents sistemes puguin interoperar i tots els continguts són en llicències Creative Commons. Identica es basa en el programari d>Status.net, un altre servei obert de microblocs. Però de fet, n'hi ha molts més, com Thimbl.net, per exemple. Encara és troba en fase de desenvolupament, però promet un servei de codi obert amb el qual les usuàries podran desar tota la informació als seus ordinadors i no en uns servidors centrals que no se sap qui ni com gestiona.

A més, també es poden trobar xarxes socials lliures especialitzades. És el cas, per exemple, de gNewBook.org. Es tracta d'una xarxa social feta a partir

d'Elgg, però pensada per a gent que fa de programadora i activistes defensors del programari lliure. Va començar com l'experiment d'una comunitat de programari lliure xilena i ara ja té més de 4.000 membres. Óscar Valenzuela, que n'és un dels impulsors, defineix una xarxa social lliure com la que està basada en programari lliure i estàndards oberts; la que respecta la intimitat i la seguretat de les usuàries, que la poden deixar del tot quan vulguin; i la que fa que siguin les seves membres les que decideixin quines polítiques vol seguir.

Xarxes socials per moviments socials

També hi ha xarxes socials alternatives pensades exclusivament per als moviments socials, com la veterana Cabgrass (cabgrass.riseup.net), que s'autodefineix com una "alternativa segura pel treball social en xarxa sense afany de lucre". Un altre exemple és el de Lorea.org, que fa servir la tecnologia lliure de xifratge més avançada, GNU Privacy Guard, per assegurar que la informació només la pugui llegir qui l'ha de llegir. Així es vol afavorir la creació de cercles de confiança on la informació pot circular de manera segura a través de blocs, wikis, llistes de correu, etc. La fan servir col·lectius com ara la Cooperativa Integral.

Tot i que no entra ben bé en la categoria de xarxes socials com Facebook i Twitter, quan es parla de moviments socials també cal fer una menció especial al col·lectiu italià Autistici/Inventati (Autistici.org o Inventati.org), que ofereix serveis com ara blocs, xats, sistemes de missatgeria instantània, correu electrònic i ajuda per saber fer-los servir d'una manera anònima i segura. És un dels grups més veterans pel que fa al suport tecnològic als moviments socials. A mig camí entre les xarxes socials i d'altres eines més complexes, també hi ha Eyeos.org, l'escriptori web de codi obert ideat el 2005 per dos joves d'Olesa de Montserrat que ha aconseguit un ampli ressò internacional.

* Article extret del número 208 del setmanari Directa

Acte d'Homenatge a Joan Garcia Oliver a Reus

CGT Baix Camp

El passat 1 de maig, diferents col·lectius de la ciutat (CGT, AJR, CUP, Mautlets) hem organitzat un petit homenatge a l'històric militant anarcosindicalista reusenc Joan Garcia Oliver, amb motiu del dia del treballador/a.

Joan Garcia Oliver, anarcosindicalista reusenc (1902-1980), va formar part del Govern de la Generalitat com a secretari de la Conselleria de Defensa, posteriorment també fou ministre de Justícia del Govern de Largo Caballero.

Figura poc coneguda a Reus, criticada per

uns quants i desconeguda per la majoria representà entre el 1936-1939 un dels líders més importants del moviment anarcuista. Reconegut com a home d'acció i intel·lectual autodidàctic jugà un paper clau en diferents aspectes relacionats amb la vida política i social.

Amb la victòria del feixisme, Garcia Oliver marxà a l'exili i després de moltes aventures, d'haver perdut pel camí molts companys/es de lluita, no tornà mai més a la seva enyorada ciutat natal. Es quedà a les portes del seu gran somni: la construcció d'una societat anarcosindicalista, el comunisme llibertari.

L'homenatge va consistir en un breu repàs de

la seva figura a càrrec de Jordi Martí, professor, periodista i militant de CGT, i la col·locació d'una placa en la seva memòria al número trenta-dos del C/St.Elies, on va viure amb els seus pares. Amb l'acte volem contribuir a trencar el mur de silenci que des dels sectors més dretans i reaccionaris de la ciutat s'ha aixecat per fer desaparèixer el record d'un reusenc que va tenir un paper destacat en la política i el sindicalisme del país en una època molt important de la nostra història.

Llibres

Guia Jurídica Sindical

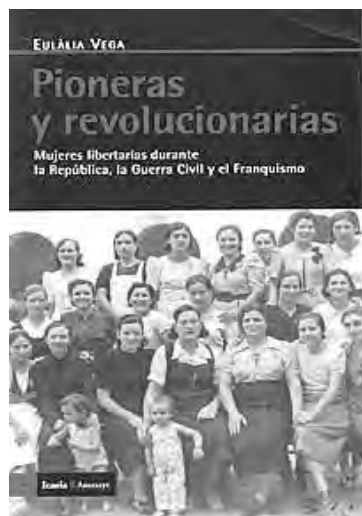

Gabinet Jurídic Confederal de la CGT

La CGT ha editat aquest mes d'abril de 2011 la Guia Jurídica Sindical, una eina pràctica per a l'actuació de tots i totes les seves delegats / des i militants. Es tracta d'una nova edició, actualitzada i ampliada l'anterior guia que ha estat un dels instruments més pràctics amb els ha comptat la nostra organització per dur a terme la nostra activitat sindical, posant a la nostra disposició una anàlisi exhaustiva de la legislació social i laboral, així com un assessorament permanent en la nostra activitat quotidiana. La Llei 27/2009 de mesures urgents per a l'ocupació, el Reial decret llei 8 / 2010 de mesures extraordinàries per reduir el dèficit públic, la Reforma Laboral imposada al juny com Reial decret llei 10/2010 i acordada posteriorment en el Congrés com Llei 35/2010, la reforma de les pensions, són totes mesures que aprofiten circumstàncies per donar un nou cop als treballadors, donant un nou impuls a la destrucció de drets socials. Aquesta obra col·lectiva ha pogut veure la llum gràcies a l'esforç de nombroses persones i, sobretot, del Gabinet Jurídic Confederal, que ha posat el seu esforç i la seva il·lusió en aquesta guia exhaustiva. Davant qui han claudicat en la lluita contra la injustícia social imposada pel capital, assumint no només el seu discurs, sinó també les seves regles i els seus objectius, la CGT manté la seva voluntat d'impulsar la consecució d'un món més just i amb drets davant la precarietat i

l'explotació. Per a comandes posar-se en contacte amb CGT-Comitè Confederal al carrer Sagunto de Madrid, al telèfon 91447 57 69, o bé demaneu-la al vostre sindicat o federació local.

Pioneras y revolucionarias Mujeres durante la República, la Guerra Civil y el Franquismo

Eulàlia Vega Icaria editorial, 2010

Aquest llibre pretén donar visibilitat a les dones llibertàries que van viure en aquesta època històrica. Gràcies a una metodologia renovadora, que incorpora les fonts orals, s'ha pogut rescatar la memòria d'aquestes protagonistes per a solucionar diverses qüestions encara no resoltes per la historiografia. Com van arribar aquestes dones a les idees anarquistes? Per què van iniciar la seva militància? Quins factors van influir en aquesta decisió? Van ser realment tan marginals en els sindicats com s'ha mantingut? Quin tipus d'activitat van fer de forma majoritària? Quin va ser el seu paper en els anys trenta? Com van viure els llargs anys del Franquisme? Les protagonistes d'aquest llibre van ser pioneres perquè es van rebel·lar contra el paper subordinat que tenien en l'esfera pública i privada, passant a conquerir espais negats a les joves obreres fins al moment de la República i la Guerra Civil. Van ser també revolucionàries perquè van voler abolir les injustícies del sistema

social i polític capitalista i perquè van dirigir la seva militància per a construir un sistema igualitari econòmic, social i de gènere.

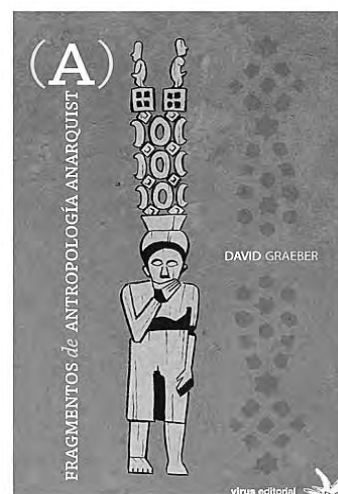
Manual del torturador español

Xabier Makazaga Txalaparta, 2010

Cada vegada que les autoritats espanyoles han de plantar cara a un escàndol de tortures lligat al conflicte polític que viu Euskal Herria, recorren al suposat «Manual d'ETA per a denunciar falses tortures». L'autor, després de desmuntar per complet aquest pretext, dona detallat compte de dos coneguts manuals de tortures de la CIA que recullen idèntics mètodes als aplicats per les forces de seguretat espanyoles, i denuncia la manera sistemàtica que se segueix construint un mur de silenci còmplice per a negar la tortura. Tot tipus de dades que deixen al descobert l'infame negacionisme de la tortura, que regna a plaer en l'Estat espanyol des de la transició, sent el veritable Manual dels torturadors espanyols i els seus còmplices.

Fragmentos de antropología anarquista

David Graeber Virus editorial, 2011

L'anarquisme ha tingut i té poca presència en l'àmbit acadèmic, a diferència del marxisme. Això es deu, en gran mesura, a que l'anarquisme ha estat sempre més interessat per la pràctica que per grans disquisicions teòriques. No ha estat mai la pretensió de l'anarquisme avançar un model futur a aplicar, però sí ser fidel en els mitjans a les finalitats perseguides, d'aquí la indiscutible influència de les idees llibertàries en les pràctiques i maneres d'organització dels moviments crítics amb la globalització capitalista. A l'anarquisme sempre se li ha acusat de falta de solidesa teòrica; al que David Graeber respon: «Més que una Gran Teoria, podríem dir que el que li falta a l'anarquisme és una Base Teòrica: un mecanisme per a confrontar els problemes reals i immediats que emergeixen de tot projecte de transformació». Així que el propòsit del present assaig no és altre que el de donar resposta a la pregunta: «quin tipus de teoria social pot ser realment d'interès per a qui intentem crear un món en el qual la gent sigui lliure per a administrar els seus propis assumptes?». L'antropologia ha tingut sempre una certa afinitat amb l'anarquisme, ja que «els antropòlegs són l'únic grup de científics socials que coneixen les societats sense Estat que existeixen en l'actualitat; molts han viscut en zones del món on els Estats han deixat de funcionar o almenys han desaparegut temporalment i on la gent s'organitza de forma autònoma». L'antropologia disposa d'unes eines i d'un saber que pot resultar de gran valor per a assentar les bases d'un projecte de transformació social cada dia més urgent.

Davant l'assassinat de Vittorio Arrigoni

Associació AltraItalia de Barcelona

El passat 15 d'abril es va convocar a Barcelona una concentració d'homenatge i protesta per la mort de Vittorio Arrigoni, italià defensor dels drets humans i de la causa palestina.

El seu segrest i atroç assassinat a Palestina a mans d'uns extremistes islamistes (que van argumentar el seu acte acusant-lo de ser portador de "costums occidentals") va seguir de pocs dies la mort també a mans de fanàtics racistes de Juliano Mer Khamis, cineasta compromès amb la causa palestina, "culpable" - ell - de ser jueu.

A Vittorio li agradava comparar la seva lluita amb la dels homes i dones d'arreu del món que van participar a la guerra d'Espanya en defensa dels ideals de llibertat i justícia social contra els militars colpistes de Franco. Veia en l'agressió sionista al poble palestí una manifestació d'injustícia i terrorisme comparable a la desfermada per Franco contra els pobles d'Espanya i contra qualsevol manifestació de pensament lliure i progressista.

La seva fi ha estat semblant a la que van tenir molts d'aquells generosos combatents internacionals antifranquistes: anarquistes, comunistes llibertaris assassinats al front o a la reraguarda per forces estalinistes, del mateix "bàndol" i tanmateix portadores d'intolerància i opressió. Vittorio, el nostre company, ha estat assassinat per gent que combat contra l'estat d'Israel i que tanmateix no són ni seran mai companys nostres.

A la plaça Sant Jaume el dia 15 d'abril a les set de la tarda erem un grapat d'italians i unes companyes de la flotilla per Gaza, amigues de Vittorio.

Ningú més. No repetim els mateixos errors que han plagat la nostra història. I no callem, amb el pretext que "no convé" o que "fa el joc de l'enemic", el nostre rebuig frontal als botxins. Franquistes, estalinistes, sionistes, neo-nazis o feixistes islàmics: enemics de la humanitat. Els nostres enemics.

Revistes

SOLIDARIDAD Publicació classista i llibertària de la Federació Comunista Llibertària (FCL) de Xile, publicacion.solidaridad@gmail.com / periodico-solidaridad.blogspot.com

LE COMBAT SYNDICALISTE Revista mensual de la Confédération Nationale du Travail francesa (CNT-F), la nostra organització germana de l'altre costat dels Pirineus, www.cnt-f.org/

NO VOTES Publicació de la CGT del Baix Llobregat davant les eleccions municipals del 22 de maig, fent una crida a no participar en la "farsa" electoral.

EL CORREO LIBERTARIO Revista del Sindicat Federal de Correus i Telègrafs de la CGT, federal.cgtsocorroes@cgt.es / www.cgt.es/correos/

DAVID KARVALA, MEMBRE D'UNITAT CONTRA EL FEIXISME I EL RACISME

"Hem d'unir-nos contra el feixisme"

Si preguntes: "vols que un partit liderat per un franquista entri al consistori?", la resposta és que no.

> LA FRASE...

"Amb la crisi alguns partits fan servir el racisme de manera descarada"

Joan, Coordinació del Catalunya

Unitat contra el feixisme i el racisme (UCFR) és un nou moviment ampli contra l'extrema dreta que està creixent arreu de Catalunya. La formen gairebé 200 entitats de tota mena, així com centenars de persones a títol individual. Un dels seus impulsors és en David Karvala, activista anticapitalista que porta molts anys participant a la Plataforma Aturem la Guerra.

- Quan sorgeix Unitat contra el feixisme i el racisme? Per què es crea? A qui agrupa?

- La idea va sorgir a la primavera de 2010. Ja es veia el creixement de l'extrema dreta arreu d'Europa. Aquí, a més dels grupuscles obertament nazis o falangistes, hi havia Plataforma per Catalunya (PxC). El març de 2010, la PxC va celebrar un acte electoral a Sants, i hi va haver una protesta, però gairebé només de l'esquerra radical. Fa temps que a l'Estat espanyol la lluita antifeixista és generalment minoritària. Jo vaig viure molts anys a Gran Bretanya, i havia vist un altre model de moviment antifeixista, on hi havia tota mena de gent, amb uns acords de mínims en lloc de llargs programes polítics.

De fet, aquest model ja existia aquí, amb la Plataforma Aturem la Guerra. Entre gent de la Plataforma, preocupada pel creixement del feixisme i el racisme, varem parlar de com crear un espai unitari. Varem elaborar una crida, i a l'estiu de 2010 varem començar a cercar adhesions individuals. Ja el setembre passat, es van començar a adherir entitats, i el moviment estava en marxa.

Ara aglutina gairebé tot l'espectre sindical, amb alguna excepció important que espero que es corregeixi aviat. Hi ha gent de tota l'esquerra en el sentit més ampli. Sobretot hi ha entitats socials, tant petites

"Hem d'aprendre a articular lluites i moviments unitaris sempre que sigui possible"

i locals com grans i nacionals, com ara la CONFAVC, el Consell Nacional de Jovenut, la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya, SOS Racisme...

Ara mateix estem creixent molt al territori, amb una quinzena de grups locals que van des de Ripoll fins a Reus.

- És útil i viable la creació de fronts amplis com UCFR?

- És essencial. Per a diferents tipus d'activitat, calen diferents tipus d'organització. Jo milito en un grup de l'esquerra radical, i crec que la feina que fem és molt important. Però davant la guerra de l'Iraq no es podia dir "si vols lluitar contra la guerra, primer t'has d'afiliar a la meua organització": feia falta un moviment ampli.

La base de la Plataforma Aturem la Guerra, de les manifestacions de més d'un milió de persones, va ser un senzill lema: "No a la guerra". Més enllà, cadascú podia afegir els adjectius i teories que volgués —i dins la Plataforma tenim molts debats— però primer calia la unitat.

De la mateixa manera, hem d'unir-nos contra el feixisme. Malgrat les grans diferències que tenim dins els moviments socials i l'esquerra (incloent-hi la institucional), estem d'acord que no volem tornar al franquisme.

Hem d'aprendre a articular lluites i moviments unitaris sempre que sigui possible; és l'única manera de guanyar les grans batalles. Tinc bones amistats a Egipte i sé que la seva victòria contra la dictadura només va ser possible gràcies a moviments plurals i unitaris d'aquest tipus.

- Com valoreu la situació actual a Catalunya al voltant de la immigració i el racisme?

- És evident que la immigració va créixer a Catalunya durant la primera dècada d'aquest segle, però això no és la causa del racisme. Vaig arribar a Catalunya fa 18 anys i ja se sentien queixes contra la immigració. Jo, venint de Londres, veia po-

quíssima gent de fora d'Europa. Ara sí que n'hi ha més: això enriqueix la societat, si sabem superar els malentesos i sospites. Amb la crisi, però, alguns partits fan servir el racisme de manera descarada. Sempre hi ha un doble joc, d'explotar les persones de fora com a mà d'obra barata, i a la vegada fer-les servir com a bocs expiatoris pels problemes socials. Ara posen l'èmfasi al segon aspecte.

Retallem i privatitzen els serveis públics, hi ha més esperes als ambulatoris, menys prestacions socials, menys beques de menjador... i diuen que la immigració en té la culpa. L'exemple més obvi, el pitjor, és el PP català, però polítics d'altres partits també hi juguen.

Hauríem de recuperar la memòria de la transició, quan una societat catalana, una classe treballadora, molt plural, que s'acabava de duplicar gràcies a la immigració de la resta de l'Estat, va impulsar una lluita unitària contra el franquisme. No va ser fàcil; va caldre una batalla política per rebutjar els intents de culpar els nousvinguts.

Avui hem de tornar a donar aquesta batalla. Per a la lluita obrera és una qüestió de vida o mort: o ens deixem dividir i ens culpem els uns als altres; o ens unim i lluitem per la justícia social per a tothom.

- Centreu la vostra atenció a partits d'extrema dreta com la PxC, però altres forces polítiques "democràtiques" llencen missatges en temes d'immigració molt semblants. Què penseu que s'ha de fer davant això?

- El punt clau és que la PxC no és només racista; la dirigeixen feixistes, com Josep Anglada. Fan servir les eleccions —combinant la disfressa democràtica amb el discurs xenòfob— per anar creant un nucli feixista. Anglada és el "mini jo" de Le Pen, que ha fet això amb el Front Nacional (FN) a França al llarg de 30 anys. L'èxit electoral de Le Pen ha intensificat el racisme dels partits institucionals, per

exemple, amb en Sarkozy duent a terme una neteja ètnica dels gitanos romanesos. No volem que Catalunya vagi pel mateix camí.

A les eleccions legislatives de 1981, el FN va treure 0,2%; a les de 1986, va treure vora 10% i 35 escons. La PxC va treure 2,4% a les recents eleccions autonòmiques —realment és marginal— però si els ignorem, com van fer els moviments francesos, podrien créixer. Els hem d'aturar ara, abans que els seguidors enganyats d'avui passin a ser els feixistes convençuts de demà.

A la vegada, quan derrotem la PxC també debilitarem les idees racistes que defensen, les farem menys respectables.

- En què consisteix la campanya "No volem feixistes als ajuntaments" que esteu portant a terme de cara a les eleccions municipals del 22 de maig?

- Gran part de la nostra feina és a l'àmbit local. Varem celebrar la nostra manifestació unitària a L'Hospitalet el 30 d'abril, per fer conèixer els nostres arguments en aquesta ciutat.

Els grups locals, i diferents activistes i entitats adherides, estan treballant per desemmascarar les candidatures feixistes i xenòfobes. Convoquem concentracions, organitzem actes i posem taules al carrer per explicar l'amenaça real que tenim davant. Estem repartint 50.000 exemplars de l'octaveta "Perill: feixistes!". Quan la gent sap què representa la PxC, que no és més que un projecte d'inspiració franquista, no la vol veure ni amb pintura.

Els debats sobre la immigració, contra les confusions respecte a l'islam, etc., són necessaris, però difícils —fins i tot hi ha gent d'esquerres que es deixa confondre—. Però si dius, "mira, encara que no ens posem d'acord sobre això, realment vols que un partit liderat per un franquista entri al consistori?", la resposta és que no. Per a més informació sobre UCFR aneu al web: www.unitatcontraelfeixisme.org

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Joan Fuster: "Tinc confiança en la lletra..."

Jordi Martí Font

Tinc confiança en la lletra. Qual-sevol paraula escrita, bé sigui per se, bé sigui a contrari sensu, acaba sempre per ser revolucionària. Tot és qüestió de saber llegir." Ho deia Joan Fuster (1922-1992) dins del capítol 'Proposicions deshonestes' de "Consells, proverbis i insolències", una obra editada l'any 1968 per l'Editorial A. C. com a resultat de publicar en un sol volum les seves obres "Judicis finals", publicada el 1960 a Palma per l'Editorial Moll, i l'inèdita "Proposicions deshonestes". Eren els anys seixanta del segle XX i no s'equivocava si tenim en compte que el que expressa el de Sueca amb aquestes frases és una opinió pròpia, però jo en discrepo completament. En discrepo perquè jo no tinc confiança en la lletra, en qual-sevol paraula escrita pel fet que estigui escrita, tal com ell la tenia pel sol fet que fos lletra escrita.

Ben al contrari, penso que si no ens hi posem, és a dir, si no combatem en la dura batalla del significat, de dotar de continguts alliberadors les paraules, aquestes poden acabar sent -i de fet ja ho són en infinitat de casos- profundament reaccionàries. No perquè per se siguin "reaccionàries" sinó perquè qui mana dota les paraules sobre les quals té poder de decisió de significats que els són útils per mantenir la seva dominació. No ens enganyem doncs, les paraules organitzades en frases no són necessàriament res més que paraules organitzades en frases. Som nosaltres, les dones i els homes que no volem que ens enredin més les i els qui tenim l'obligació de desfer la madeixa de significats nocius per a la humanitat amb què els poderosos -econòmics i polítics- han enredat els significants que usem dia sí i dia també, en moltes ocasions per tal de descriure processos o propostes que en el seu fons responen directament també a significats dominats pels poderosos.

Basil Bernstein, classe social determinant

Si volem saber si les classes socials existeixen o no, només cal anar a l'obra de Basil Bernstein (1924-2000) i podrem afirmar que les classes socials, tal com era de preveure, existeixen. La seva teoria del handicap lingüístic deixa clar que les nenes i els nens de classe baixa no assoleixen els objectius escolars (fot-li llenguatge políticament correcte) de la mateixa manera o amb la mateixa efectivitat que els seus companys i companyes. Segons el sociolingüista anglès, la llengua que els infants de classe baixa utilitzen en el seu entorn familiar (amb un lèxic reduït basat en la utilitat i allunyat dels llenguatges específics i del literari) fa impossible o com a mínim més complicat l'aprenentatge de continguts a l'aula i dificulta les formes d'expressió i la comprensió dels continguts que els farien possible l'escalada social.